

2025/40

22.1.2025

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2025/40

z dnia 19 grudnia 2024 r.

**w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020
i dyrektywy (UE) 2019/904 oraz uchylecia dyrektywy 94/62/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkty wymagają odpowiednich opakowań, aby zabezpieczyć je i ułatwić ich transport z miejsca ich wytworzenia do miejsca ich użycia lub konsumpcji. Zapobieganie powstawaniu barier na rynku wewnętrznym opakowań ma kluczowe znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów. Rozdrobnione przepisy i niejasne wymogi powodują niepewność i dodatkowe koszty dla podmiotów gospodarczych.
- (2) Ze statystyk Komisji (Eurostat) dotyczących odpadów opakowaniowych za okres 2010–2021 wynika, że do produkcji opakowań wykorzystuje się duże ilości surowców pierwotnych (materiałów pierwotnych). 40 % tworzyw sztucznych i 50 % papieru w Unii wykorzystuje się do produkcji opakowań, a opakowania stanowią też 36 % stałych odpadów komunalnych. Duże i stale rosnące ilości wytwarzanych opakowań, a także niewielki stopień ich ponownego użycia i zbierania oraz niedostateczny recykling stanowią znaczące przeszkody dla osiągnięcia niskoemisyjnej gospodarki o obiegu zamkniętym. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić przepisy obejmujące cały cykl życia opakowań, które przyczynią się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki harmonizacji środków krajowych, a jednocześnie będą zapobiegały negatywnemu wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko i zdrowie ludzkie oraz ograniczą ten wpływ. Poprzez ustanowienie środków zgodnych z hierarchią postępowania z odpadami określoną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽³⁾ (zwaną dalej „hierarchią postępowania z odpadami”) niniejsze rozporządzenie powinno przyczynić się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.
- (3) W dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiono wymogi dotyczące opakowań, które odnoszą się do składu opakowań oraz ich zdolności do ponownego użycia oraz odzysku (zwane dalej „wymogami zasadniczymi dotyczącymi opakowań”), a także określono cele odzysku i recyklingu dla państw członkowskich.
- (4) W swojej ocenie adekwatności z 2014 r. dotyczącej dyrektywy 94/62/WE Komisja zaleciła wprowadzenie dostosowań w wymogach zasadniczych dotyczących opakowań, które uznano za jedno z kluczowych narzędzi umożliwiających osiągnięcie lepszej efektywności środowiskowej opakowań, aby wymogi te były „bardziej konkretne i łatwiejsze do wyegzekwowania”, a także aby je wzmocnić.
- (5) Zgodnie z Europejskim Zielonym Ładem określonym w komunikacie Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r., nowy Plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy (zwany dalej „planem działania”), określony w komunikacie Komisji z dnia 11 marca 2020 r., zobowiązuje do wzmocnienia wymogów zasadniczych dotyczących opakowań, tak aby do 2030 r. wszystkie opakowania były zdolne do ponownego użycia lub recyklingu, oraz do rozważenia innych środków mających na celu ograniczenie stosowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 29.6.2023, s. 114.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 grudnia 2024 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

zbyt dużych opakowań i zmniejszenie ilości odpadów opakowaniowych, propagowanie projektowania z myślą o ponownym użyciu opakowań i możliwości ich recyklingu, zmniejszenie złożoności materiałów opakowaniowych oraz wprowadzenie wymogów dotyczących zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych. W planie działania podkreśla się również, że konieczne jest ograniczenie marnotrawienia żywności. Komisja zobowiązuje się do oceny możliwości wprowadzenia ogólnounijnego etykietowania, które ułatwiłoby prawidłową segregację odpadów opakowaniowych u źródła.

- (6) Tworzywa sztuczne są najbardziej wysokoemisyjnym materiałem opakowaniowym, a recykling odpadów z tworzyw sztucznych, jeśli chodzi o zużycie paliw kopalnych, jest około pięć razy lepszy niż spalanie z odzyskiem energii. Zgodnie z założeniami Europejskiej strategii na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym, określonej w komunikacie Komisji z dnia 16 stycznia 2018 r., w planie działania zobowiązano się do zwiększenia wykorzystania tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu i do przyczynienia się do bardziej zrównoważonego stosowania tworzyw sztucznych. Budżet Unii i system zasobów własnych przyczyniają się do zmniejszenia zanieczyszczenia odpadami opakowaniowymi z tworzyw sztucznych. Od dnia 1 stycznia 2021 r. decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053⁽⁵⁾ wprowadzono krajowy wkład, który jest proporcjonalny do ilości odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które nie są poddawane recyklingowi, w poszczególnych państwach członkowskich. Ten rodzaj zasobów własnych stanowi jedną z zachęt do zmniejszenia zużycia produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz do wspierania recyklingu i gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (7) W swoich konkluzjach z dnia 11 grudnia 2020 r. zatytułowanych „Ku ekologicznej odbudowie opartej na obiegu zamkniętym” Rada podkreśliła, że przegląd dyrektywy 94/62/WE powinien doprowadzić do aktualizacji i przyjęcia bardziej konkretnych, skuteczniejszych i łatwiejszych do wdrożenia przepisów wspierających zrównoważone opakowania na rynku wewnętrznym i ograniczających złożoność opakowań, aby propagować rozwiązania wykonalne z ekonomicznego punktu widzenia, zwiększyć możliwość ponownego użycia i możliwość recyklingu opakowań, a także ograniczyć do minimum obecność substancji potencjalnie niebezpiecznych w materiałach opakowaniowych, szczególnie w materiałach stosowanych w opakowaniach żywności. Rada podkreśliła ponadto, że w ramach przeglądu dyrektywy 94/62/WE należy także przewidzieć etykietowanie opakowań w sposób łatwy do zrozumienia w celu informowania konsumentów o możliwości recyklingu danego opakowania oraz o tym, gdzie wyrzucać odpady opakowaniowe, aby ułatwić recykling.
- (8) W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie nowego Planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym⁽⁶⁾ podkreślono cel, jakim jest stworzenie możliwości ponownego użycia lub recyklingu wszystkich opakowań w opłacalny sposób do 2030 r., oraz wezwano Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego służącego przeglądowi dyrektywy 94/62/WE, obejmującego środki i cele dotyczące ograniczenia ilości odpadów oraz ambitne wymogi zasadnicze, aby ograniczyć zbyt duże opakowania, w tym w handlu elektronicznym, poprawić możliwość recyklingu i zmniejszyć złożoność opakowań, zwiększyć zawartość materiału pochodzącego z recyklingu, wycofać niebezpieczne i szkodliwe substancje oraz propagować ponowne użycie.
- (9) Niniejsze rozporządzenie stanowi uzupełnienie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781⁽⁷⁾, zgodnie z którym opakowanie nie jest uznawane za konkretną kategorię produktu. Należy jednak przypomnieć, że w aktach delegowanych przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1781 można ustanowić dodatkowe lub bardziej szczegółowe wymogi dotyczące opakowań określonych produktów, w szczególności w odniesieniu do minimalizacji opakowań w przypadku, gdy projektowanie lub przeprojektowanie produktów może prowadzić do uzyskania opakowań o mniejszym wpływie na środowisko.
- (10) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich opakowań wprowadzanych do obrotu w Unii oraz do wszystkich odpadów opakowaniowych, niezależnie od rodzaju opakowania lub zastosowanego materiału. Przez wzgląd na jasność prawa należy przereformować definicję opakowań zawartą w dyrektywie 94/62/WE, nie zmieniając jej istoty. Opakowanie handlowe, opakowanie zbiorcze i opakowanie transportowe powinny zostać zdefiniowane oddzielnie. Należy unikać powielania terminologii. W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu opakowanie handlowe odpowiada opakowaniu bezpośredniemu, opakowanie zbiorcze – opakowaniu drugorzędnemu, a opakowanie transportowe – opakowaniu trzeciorzędnemu.
- (11) Kubków, pojemników na żywność, torebek na kanapki lub innych wyrobów, które mogą spełniać funkcję opakowania, nie należy uznawać za opakowania, w przypadku gdy zostały zaprojektowane i przeznaczone do tego, aby były sprzedawane puste przez dystrybutora końcowego. Tego rodzaju wyroby należy uznać za opakowanie wyłącznie wtedy, gdy są zaprojektowane i przeznaczone do tego, aby zawartość była w nich umieszczana w punkcie sprzedaży, w którym to przypadku należy je uznać za „opakowanie usługowe” – lub gdy są sprzedawane przez dystrybutora końcowego z zawartością w postaci żywności i napojów, o ile spełniają funkcję opakowania.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 465 z 17.11.2021, s. 11.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1781 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia ram ustalania wymogów ekoprojektu w odniesieniu do zrównoważonych produktów oraz zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 i rozporządzenia (UE) 2023/1542 i uchylenia dyrektywy 2009/125/WE (Dz.U. L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj>).

- (12) Definicja opakowania dla produkcji podstawowej nie powinna prowadzić do rozszerzenia zakresu produktów uznawanych za opakowania w ramach niniejszego rozporządzenia. Wprowadzenie tej definicji i jej zastosowanie w definicji „producenta” powinno zapewnić, aby za producenta w ramach niniejszego rozporządzenia uznawane były osoba fizyczna lub osoba prawna udostępniające ten rodzaj opakowań po raz pierwszy, a nie przedsiębiorstwa sektora pierwotnego, na przykład rolnicy, stosujące tego rodzaju opakowania.
- (13) Wyrobu, który stanowi integralną część produktu, oraz jest niezbędny do przechowywania, ochrony lub konserwacji tego produktu przez cały jego cykl żywotności oraz w przypadku, gdy wszystkie elementy tego wyrobu przeznaczone są do wykorzystania, użycia lub usunięcia wraz z produktem, nie należy uznawać za opakowanie, ponieważ jego funkcjonalność jest nieodłącznie związana z tym, że stanowi on część produktu. Jednakże w kontekście zachowań konsumentów w zakresie usuwania torebek z herbatą i kawą, a także jednoporcjowych opakowań z kawą lub herbatą, które w praktyce są usuwane razem z pozostałościami produktu, co prowadzi do zanieczyszczenia strumieni kompostowania i recyklingu, te konkretne wyroby należy traktować jak opakowania. To podejście jest zgodne z celem dotyczącym zwiększenia selektywnej zbiórki bioodpadów zgodnie z wymogami art. 22 dyrektywy 2008/98/WE oraz zapewnia spójność w odniesieniu do zobowiązań finansowych i operacyjnych związanych z końcem przydatności do użycia. Farby, farby drukarskie, werniksy, lakiery i spoiwa nakładane bezpośrednio na produkt nie powinny być uznawane za opakowania. Jednakże etykiety zawieszane bezpośrednio lub umieszczone na produkcie, w tym samoprzylepne etykiety umieszczone na owocach i warzywach, należy uznać za opakowania, ponieważ spoiwem jest klej, a nie sama etykieta. Ponadto, jeżeli dany materiał stanowi jedynie niewielką część jednostki opakowania, a w każdym razie nie więcej niż 5 % masy całkowitej jednostki opakowania, takiej jednostki opakowania nie należy uznawać za opakowanie wielomateriałowe. W niniejszym rozporządzeniu definicja opakowań wielomateriałowych nie powinna wyłączać opakowań jednorazowego użytku częściowo wykonanych z tworzyw sztucznych, niezależnie od wartości progowej, z wymogów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904⁽⁸⁾.
- (14) Opakowania należy wprowadzać do obrotu wyłącznie wówczas, gdy spełniają wymogi w zakresie zrównoważoności i etykietowania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu lub na jego podstawie. Opakowanie należy uznać za wprowadzone do obrotu, gdy zostaje ono po raz pierwszy udostępnione na rynku Unii, czyli dostarczone przez wytwórcę lub importera do celów dystrybucji, użycia lub wykorzystania w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie. W związku z tym opakowania wprowadzone do obrotu w Unii przed dniem rozpoczęcia stosowania odpowiednich wymogów oraz znajdujące się w magazynach dystrybutorów, w tym detalistów i hurtowników, nie powinny musieć spełniać wymogów w zakresie zrównoważoności i etykietowania ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu lub na jego podstawie.
- (15) Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami oraz z myśleniem w kategoriach cyklu życia produktu zorientowanym na uzyskanie najlepszego ogólnego wyniku dla środowiska, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć na celu zmniejszenie ilości opakowań wprowadzanych do obrotu pod względem ich objętości i masy, aby zapobiegać wytwarzaniu odpadów opakowaniowych, w szczególności poprzez minimalizację opakowań, unikanie opakowań w przypadku, gdy nie są one potrzebne, oraz zwiększenie ponownego użycia opakowań. Ponadto środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć na celu zwiększenie wykorzystania w opakowaniach materiału pochodzącego z recyklingu, w szczególności w opakowaniach z tworzyw sztucznych, w przypadku których wykorzystanie materiału pochodzącego z recyklingu jest bardzo niskie, przez rozbudowanie systemów wysokiej jakości recyklingu, a tym samym podwyższenie współczynników recyklingu dla wszystkich opakowań oraz poprawienie jakości powstałych surowców wtórnych, przy jednoczesnym ograniczeniu innych form odzysku i ostatecznego unieszkodliwiania.
- (16) Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami, w której unieszkodliwianie odpadów na składowiskach jest najmniej preferowanym rozwiązaniem, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny służyć zmniejszeniu ilości składowanych odpadów opakowaniowych.
- (17) Opakowania powinny być projektowane, wytwarzane i wprowadzane do obrotu w sposób umożliwiający ich ponowne użycie jak najwięcej razy lub poddanie wysokiej jakości recyklingowi oraz w sposób minimalizujący ich wpływ na środowisko w całym ich cyklu życia i w cyklu życia produktów, dla których opakowania te zostały zaprojektowane. Aby osiągnąć ten cel, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do określenia minimalnej liczby rotacji opakowań wielokrotnego użytku w odniesieniu do formatów opakowań, które są najczęściej wykorzystywane do ponownego użycia.
- (18) Zgodnie z celami określonymi w Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym i w komunikacie Komisji z dnia 14 października 2020 r. zatytułowanym „Strategia w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności na rzecz nietoksycznego środowiska” (zwanej dalej „Strategią w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności”) oraz w celu zapewnienia należytego zarządzania chemikaliami w całym ich cyklu życia i przejścia na nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym, a także mając na uwadze znaczenie opakowań w życiu codziennym, konieczne jest uwzględnienie w niniejszym rozporządzeniu wpływu opakowań na zdrowie

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz.U. L 155 z 12.6.2019, s. 1).

ludzkie, środowisko oraz na szeroko pojęty zrównoważony charakter w całym ich cyklu życia, w tym na obieg zamknięty, który to wpływ wynika z obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w całym cyklu życia opakowań, od produkcji po użytkowanie i koniec przydatności do użycia, w tym w gospodarowaniu odpadami.

- (19) Biorąc pod uwagę postęp naukowo-techniczny, opakowania powinny być projektowane i wytwarzane w taki sposób, aby ograniczyć obecność w ich składzie niektórych metali ciężkich i innych substancji potencjalnie niebezpiecznych. Jak stwierdzono w Strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności, należy minimalizować stosowanie substancji potencjalnie niebezpiecznych i w miarę możliwości zastępować je, stopniowo wycofując najbardziej szkodliwe substancje w odniesieniu do innych niż nieodzowne zastosowań społecznych, w szczególności w produktach konsumpcyjnych. W związku z tym należy minimalizować stosowanie substancji potencjalnie niebezpiecznych jako składników materiału opakowaniowego lub części składowych opakowań w celu zapewnienia, aby opakowania oraz materiały uzyskane w wyniku recyklingu opakowań nie miały jakiegokolwiek negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie lub na środowisko przez cały cykl życia opakowań.
- (20) Substancje per- i polifluoroalkilowe (PFAS) to grupa tysięcy syntetycznych chemikaliów, które są powszechnie wykorzystywane w Unii oraz na całym świecie i mają szeroki zakres zastosowań. Materiały i opakowania przeznaczone do kontaktu z żywnością to jeden z najistotniejszych sektorów pod względem wielkości obrotu PFAS. Wszystkie PFAS objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia są same w sobie bardzo trwałe albo ulegają rozkładowi na bardzo trwałe PFAS w środowisku. Jeżeli chodzi w szczególności o parametry docelowe istotne dla zdrowia ludzkiego, które uznaje się za najbardziej niepokojące, a które wynikają z długoterminowego narażenia ludzi, tj. rakotwórczość, mutagenność, działanie szkodliwe na rozrodczość, w tym wpływ wywierany na laktację lub poprzez laktację, oraz działanie toksyczne na narządy docelowe, duża liczba PFAS jest klasyfikowana według co najmniej jednego z tych pięciu parametrów docelowych. Ze względu na właściwości fizyczne PFAS, w szczególności ich trwałość, oraz zidentyfikowany wpływ na zdrowie powodowany przez niektóre PFAS, PFAS stanowią zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzkiego.
- (21) Nieuchronnym skutkiem obecności PFAS w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością jest narażenie ludzi na te substancje. Ze względu na fakt, że zagrożenia związane z PFAS nie mają charakteru progowego, narażenie na PFAS z materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością stanowi niedopuszczalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego. Należy zatem ograniczyć obecność PFAS w opakowaniach przeznaczonych do kontaktu z żywnością. Aby uniknąć nakładania się z ograniczeniami dotyczącymi stosowania PFAS ustanowionymi w innych aktach prawnych Unii, Komisja powinna przeprowadzić ewaluację w celu oceny potrzeby zmiany lub uchylecia ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu ograniczenia dotyczącego PFAS w opakowaniach przeznaczonych do kontaktu z żywnością.
- (22) Bisfenol A (BPA) to związek chemiczny stosowany do produkcji materiałów mających kontakt z żywnością, takich jak naczynia kuchenne wielokrotnego użytku z tworzyw sztucznych czy wewnętrzne powłoki puszek, służący głównie jako warstwa ochronna. Zgodnie z oceną opublikowaną w 2023 r. przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ryzykiem dla konsumentów może być narażenie na nawet niski poziom BPA, do której może dojść w wyniku przeniknięcia tej substancji do żywności i napojów, a następnie spożycia jej przez konsumentów.
- (23) W świetle trwającej procedury dotyczącej BPA, zgodnie z uprawnieniami powierzonymi Komisji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁹⁾ dotyczącego materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, oczekuje się, że ograniczenie dotyczące stosowania BPA zostanie przyjęte przed końcem 2024 r. Po przyjęciu ograniczenie dotyczące stosowania BPA będzie miało zastosowanie do wszystkich opakowań żywności oraz do innych materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, a ogólny okres przejściowy będzie wynosić 18 miesięcy.
- (24) Zgodnie z planem działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby, zawartym w komunikacie Komisji z dnia 12 maja 2021 r., unijna polityka powinna opierać się na zasadach działania zapobiegawczego u źródeł. W Strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności Komisja podkreśla, że należy wzmocnić rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁰⁾ i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008⁽¹¹⁾ stanowiące unijne uregulowania dotyczące chemikaliów oraz uzupełnić je spójnymi podejściami do oceny chemikaliów i zarządzania nimi w istniejących sektorowych przepisach prawa. Substancje obecne w opakowaniach i częściach składowych opakowań są zatem ograniczone

⁽⁹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

u źródła i podlegają przede wszystkim rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 zgodnie z przepisami i procedurami ustanowionymi w jego tytule VIII w celu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska na wszystkich etapach cyklu życia substancji, w tym na etapie odpadu. W związku z tym należy przypomnieć, że rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 ma zastosowanie w przypadku przyjmowania lub zmiany ograniczeń dotyczących substancji wytwarzanych na potrzeby stosowania lub stosowanych w produkcji opakowań lub części składowych opakowań, a także dotyczących wprowadzania do obrotu substancji obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowań. W odniesieniu do opakowań objętych zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 należy przypomnieć, że celem tego rozporządzenia jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów pakowanej żywności. Ponadto substancje obecne w opakowaniach, częściach składowych opakowań lub odpadach opakowaniowych mogą podlegać również ograniczeniom określonym w innych aktach prawnych Unii, takim jak ograniczenia i zakazy dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021⁽¹²⁾.

- (25) Oprócz ograniczeń mających zastosowanie do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością określonych w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 oraz w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 należy, przez wzgląd na spójność, utrzymać istniejące ograniczenia dotyczące obecności ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniach lub częściach składowych opakowań.
- (26) Warunki odstępstwa w odniesieniu do stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowań ustanowiono w decyzjach Komisji 2001/171/WE⁽¹³⁾ i 2009/292/WE⁽¹⁴⁾ przyjętych na podstawie dyrektywy 94/62/WE i należy je utrzymać w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże w celu uwzględnienia postępu naukowo-technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do obniżenia stężenia któregokolwiek z tych metali określonego w niniejszym rozporządzeniu lub określenia warunków, w jakich suma stężeń tych metali nie ma zastosowania do materiałów poddanych recyklingowi lub obiegu produktów, które znajdują się w zamkniętym i kontrolowanym łańcuchu lub do określonych rodzajów opakowań lub formatów opakowań. Na podstawie Strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności te same stężenia dla substancji niebezpiecznych powinny co do zasady mieć zastosowanie do materiałów pierwotnych i materiałów pochodzących z recyklingu. Mogą jednak zaistnieć wyjątkowe okoliczności, w których konieczne może być odstępstwo od tej zasady. Wystąpienie tych wyjątkowych okoliczności uzasadniających odmienne stężenia dla materiału pochodzącego z recyklingu w porównaniu z surowcem pierwotnym należy stwierdzać w oparciu o analizę poszczególnych przypadków. Komisja powinna uwzględnić tę zasadę przy zmianie istniejących zwolnień dotyczących stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego.
- (27) Bez uszczerbku dla ograniczeń dotyczących PFAS niniejsze rozporządzenie nie powinno przewidywać możliwości nakładania ograniczeń dotyczących stosowania substancji z powodów bezpieczeństwa chemicznego lub bezpieczeństwa żywności, chyba że występuje niedopuszczalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, co obejmuje między innymi ograniczenia dotyczące ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego, które zostały już ustanowione na podstawie dyrektywy 94/62/WE i które powinny zostać utrzymane w ramach niniejszego rozporządzenia, biorąc pod uwagę, że ograniczenia te są uwzględnione w innych aktach prawnych Unii. Niniejsze rozporządzenie powinno jednak również umożliwiać ograniczenia – głównie z powodów innych niż bezpieczeństwo chemiczne lub bezpieczeństwo żywności – dotyczące substancji, które są obecne w opakowaniach i częściach składowych opakowań lub są wykorzystywane w procesach ich wytwarzania i które negatywnie wpływają na zrównoważoność opakowań, w szczególności w odniesieniu do ich obiegu zamkniętego, zwłaszcza do procesów ponownego użycia lub recyklingu.
- (28) Projektowanie opakowań z myślą o poddaniu ich recyklingowi, gdy staną się odpadami opakowaniowymi, to jeden z najskuteczniejszych sposobów poprawy obiegu zamkniętego opakowań oraz podniesienia współczynników recyklingu opakowań i zwiększenia wykorzystania w opakowaniach materiału pochodzącego z recyklingu. Przemysł poprzez dobrowolne programy w przemyśle, oraz niektóre państwa członkowskie ustanowiły kryteria projektowania opakowań z myślą o recyklingu w odniesieniu do szeregu formatów opakowań w celu modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta. W celu zapobiegania powstawaniu barier na rynku wewnętrznym oraz zapewnienia równych warunków działania podmiotom w przemyśle, a także z myślą o propagowaniu zrównoważoności opakowań ważne jest ustanowienie obowiązkowych wymogów dotyczących możliwości recyklingu opakowań poprzez zharmonizowanie na poziomie Unii kryteriów i metodyki oceny możliwości recyklingu opakowań z wykorzystaniem metody projektowania z myślą o recyklingu. Aby osiągnąć cel

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 45).

⁽¹³⁾ Decyzja Komisji 2001/171/WE z dnia 19 lutego 2001 r. ustanawiająca warunki odstępstwa dla opakowań szklanych w zakresie poziomów stężeń metali ciężkich ustanowionych dyrektywą 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 62 z 2.3.2001, s. 20).

⁽¹⁴⁾ Decyzja Komisji 2009/292/WE z dnia 24 marca 2009 r. ustanawiająca warunki odstępstwa dla skrzyń i palet z tworzyw sztucznych w odniesieniu do poziomów stężenia metali ciężkich ustanowionych w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 79 z 25.3.2009, s. 44).

określony w Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym, zgodnie z którym do 2030 r. wszystkie opakowania powinny być zdatne do recyklingu w opłacalny sposób, opakowania zdatne do recyklingu powinny być projektowane z myślą o recyklingu materiałów, a gdy stają się odpadami – powinny móc być zbierane selektywnie, sortowane z przeznaczeniem do konkretnych strumieni odpadów bez wpływu na możliwość recyklingu innych strumieni odpadów i poddawane recyklingowi na dużą skalę. Możliwość recyklingu opakowań powinna być wyrażona w klasach wydajności recyklingu ustanowionych na podstawie kryteriów projektowania z myślą o recyklingu od 2030 r. oraz na podstawie zarówno kryteriów z myślą o recyklingu, jak i kryteriów z myślą o recyklingu na dużą skalę od 2035 r. w odniesieniu do kategorii opakowań wymienionych w załączniku II i powinna być wyrażona w klasach A, B lub C. Opakowania tych klas należy uznać za zdatne do recyklingu i w związku z tym zezwolić na wprowadzenie ich do obrotu. Opakowania klasyfikujące się poniżej klasy C należy uznać za technicznie niezdatne do recyklingu, a ich wprowadzanie do obrotu powinno zostać ograniczone. Jednakże aby dać podmiotom gospodarczym wystarczającą ilość czasu na dostosowanie się, opakowania będą musiały być zgodne z tymi kryteriami dopiero od dnia 1 stycznia 2030 r. Od dnia 1 stycznia 2038 r. opakowania powinny klasyfikować się co najmniej jako klasa B, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu.

- (29) Definicja recyklingu materiałów w niniejszym rozporządzeniu powinna stanowić uzupełnienie definicji recyklingu i odzysku materiałów w dyrektywie 2008/98/WE. Recykling materiałów utrzymuje zasoby w obiegu w obrębie gospodarki materiałowej i w związku z tym nie powinien obejmować biologicznego przetwarzania odpadów. Definicja recyklingu materiałów nie powinna mieć wpływu na obliczanie celów recyklingu określonych dla państw członkowskich na podstawie niniejszego rozporządzenia. Te cele i ich obliczanie opierają się na definicji recyklingu określonej w dyrektywie 2008/98/WE.
- (30) Recykling wysokiej jakości oznacza, że materiały pochodzące z recyklingu mają, w oparciu o ich zachowane właściwości techniczne, równoważną lub wyższą jakość w porównaniu z materiałem oryginalnym i mogą być wykorzystywane jako substytut surowców pierwotnych w opakowaniach lub podobnych zastosowaniach. Materiał pochodzący z recyklingu może być poddawany recyklingowi wielokrotnie. Aby umożliwić produkcję wysokiej jakości surowców pochodzących z recyklingu, kluczowe znaczenie ma zbieranie odpowiednio posortowanych odpadów opakowaniowych. Różnica między recyklingiem materiałów a recyklingiem wysokiej jakości polega na tym, że w ramach recyklingu materiałów materiał opakowaniowy jest przetwarzany na materiały, podczas gdy w ramach recyklingu wysokiej jakości materiał opakowaniowy jest przetwarzany na materiały o takiej jakości, że można je wykorzystać jako tę samą klasę jakości do opakowań lub innych zastosowań, w których zachowana jest jakość materiału pochodzącego z recyklingu.
- (31) Fakt przeprowadzenia oceny spełnienia kryteriów projektowania z myślą o recyklingu sam w sobie nie zapewnia poddawania opakowań recyklingowi w praktyce. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu ustanowienia jednolitej metodyki oraz mechanizmu łańcucha kontroli pochodzenia zapewniającego efektywny recykling odpadów opakowaniowych na dużą skalę, oparty na ustalonych najnowocześniejszych procesach selektywnej zbiórki oraz ustalonych procesach sortowania i recyklingu, które zostały sprawdzone w warunkach operacyjnych. W związku z tym od 2035 r. należy przeprowadzać nowe oceny w oparciu o ilość, tj. masę, efektywnie poddanego recyklingowi materiału z każdej kategorii opakowań zgodnie z metodyką i progami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Progi dla recyklingu na dużą skalę należy określać z uwzględnieniem celu dotyczącego rocznej ilości materiałów poddanych recyklingowi określonego w niniejszym rozporządzeniu. Oczekuje się, że do 2030 r. państwa członkowskie przedstawią Komisji do celów monitorowania pierwsze dane dotyczące ilości odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi w podziale na kategorie opakowań. Producenci – w przypadku indywidualnego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, organizacje ds. odpowiedzialności producenta, którym powierzono wykonywanie tych obowiązków, lub – gdy za organizację gospodarowania odpadami opakowaniowymi odpowiedzialne są organy publiczne – operatorzy gospodarujący odpadami opakowaniowymi, powinni zapewnić, aby odpady opakowaniowe były selektywnie zbierane i sortowane, a materiał z nich był poddawany recyklingowi w zainstalowanej infrastrukturze, z wykorzystaniem ustalonych procesów sprawdzonych w warunkach operacyjnych, a także powinni dostarczyć wytwórcy całą dokumentację techniczną wykazującą, że opakowania są poddawane recyklingowi na dużą skalę.
- (32) W celu ustanowienia zharmonizowanych przepisów dotyczących projektowania opakowań z myślą o zapewnieniu możliwości ich recyklingu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustanowienia kryteriów projektowania z myślą o recyklingu oraz klas wydajności recyklingu, określenia sposobu, w jaki należy przeprowadzać ocenę wydajności recyklingu i wyrażać jej wynik, ustanowienia opisu warunków zgodności dla każdej kategorii opakowań z ich odpowiednimi klasami wydajności recyklingu, ustanowienia ram dotyczących modulacji wkładów finansowych wnoszonych przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, a także wprowadzania zmian do odnośnych załączników do niniejszego rozporządzenia.
- (33) Aby pobudzić innowacje w dziedzinie opakowań, w odniesieniu do opakowań, które posiadają innowacyjne cechy skutkujące znaczącą poprawą podstawowej funkcji opakowania i które przynoszą wyraźne korzyści dla środowiska,

należy przyznać dodatkowy czas na zapewnienie zgodności z wymogami dotyczącymi możliwości recyklingu. Innowacyjne cechy, w szczególności w odniesieniu do wykorzystania nowych materiałów, należy wykazać, a planowane ustanowienie ścieżki recyklingu – wyjaśnić w dokumentacji technicznej towarzyszącej opakowaniu. Informacje te powinny być wykorzystywane między innymi do zmiany, w razie potrzeby, aktów wykonawczych dotyczących kryteriów projektowania z myślą o recyklingu. Ponadto przed wprowadzeniem do obrotu innowacyjnych opakowań podmiot gospodarczy powinien powiadomić Komisję i właściwy organ.

- (34) Aby chronić zdrowie i bezpieczeństwo ludzi i zwierząt, ze względu na charakter produktów w opakowaniu i związane z nim wymogi, wymogi dotyczące możliwości recyklingu nie powinny być obowiązkowe w odniesieniu do opakowań bezpośrednich zgodnie z dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁵⁾ i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6⁽¹⁶⁾, które mają bezpośredni kontakt z produktem leczniczym, a także do opakowań zewnętrznych zdefiniowanych w tych aktach ustawodawczych, w przypadkach gdy takie opakowania są niezbędne do zapewnienia zgodności ze szczególnymi wymogami w celu zachowania jakości produktu leczniczego. Ponadto wymogi dotyczące możliwości recyklingu nie powinny być obowiązkowe w odniesieniu do opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanymi do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745⁽¹⁷⁾, opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanymi do pakowania wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746⁽¹⁸⁾, opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanymi do pakowania żywności przeznaczonej wyłącznie dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego objętej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013⁽¹⁹⁾ lub w odniesieniu do opakowań wykorzystywanych do transportu towarów niebezpiecznych zgodnie z dyrektywą 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁰⁾. Opakowania handlowe wykonane z lekkiego drewna, korka, tekstyliów, gumy, ceramiki lub porcelany również powinny być zwolnione, ponieważ materiały te są wprowadzane do obrotu w bardzo małych ilościach, tj. każda z tych kategorii stanowi mniej niż 1% masy opakowań wprowadzonych do obrotu w Unii. Obowiązek wnoszenia wkładów finansowych zgodnie z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta nie powinien być objęty zwolnieniem.
- (35) Niektóre państwa członkowskie podejmują działania mające na celu zachęcanie do zwiększenia możliwości recyklingu opakowań przez modulację opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Takie inicjatywy podejmowane na poziomie krajowym mogą powodować niepewność regulacyjną dla podmiotów gospodarczych, w szczególności tych, które dostarczają opakowania w większej liczbie państw członkowskich. Modulacja opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta jest zarazem skutecznym instrumentem ekonomicznym zachęcającym do projektowania opakowań o bardziej zrównoważonym charakterze prowadzącego do uzyskiwania opakowań łatwiejszych do recyklingu, przy jednoczesnej poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Konieczne jest zatem zharmonizowanie kryteriów modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta w oparciu o klasę wydajności recyklingu ustaloną w wyniku oceny możliwości recyklingu, bez określania rzeczywistych kwot takich opłat. Z uwagi na fakt, że kryteria te powinny być powiązane z kryteriami dotyczącymi możliwości recyklingu opakowań, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjęcia takich zharmonizowanych kryteriów, w tym samym czasie, w którym dla poszczególnych kategorii opakowań ustala się szczegółowe kryteria projektowania z myślą o recyklingu.
- (36) Aby zapewnić obieg zamknięty opakowań, należy je projektować i wytwarzać w taki sposób, aby możliwe było zwiększenie zastępowania surowców pierwotnych materiałami pochodzącymi z recyklingu. Zwiększone wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu wspiera rozwój gospodarki o obiegu zamkniętym ze sprawnie funkcjonującymi rynkami materiałów pochodzących z recyklingu, zmniejsza koszty, zależności i negatywny wpływ na środowisko w związku z wykorzystaniem surowców pierwotnych, a także pozwala na bardziej zasobooszczędne wykorzystanie materiałów. W odniesieniu do poszczególnych materiałów opakowaniowych najniższą zawartość materiałów pochodzących z recyklingu mają opakowania z tworzyw sztucznych. Aby najskuteczniej najbardziej odpowiedni sposób rozwiązać te kwestie, należy zwiększyć wykorzystanie tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu poprzez ustanowienie obowiązkowych celów w zakresie zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych na różnych poziomach w zależności

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylenia dyrektywy Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 1).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro oraz uchylenia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylające dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywę Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 35).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 260 z 30.9.2008, s. 13).

od stopnia wrażliwości produktu umieszczanego w opakowaniu⁽²¹⁾ w przypadku różnych zastosowań opakowań z tworzyw sztucznych oraz poprzez zapewnienie, aby do 2030 r. cele te stały się wiążące. Aby zapewnić wprowadzanie obiegu zamkniętego opakowań w sposób stopniowy, od 2040 r. należy stosować podwyższone cele.

- (37) Papier powstały w procesie pozyskiwania pulpy drzewnej nie powinien być uznawany za objęty definicją tworzywa sztucznego na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (38) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt zgodnie z prawem Unii oraz aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka dla bezpieczeństwa dostaw lub bezpieczeństwa produktów leczniczych i wyrobów medycznych, niektóre rodzaje opakowań z tworzyw sztucznych powinny zostać wyłączone z obowiązku dotyczącego minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu. Te rodzaje opakowań z tworzyw sztucznych to opakowania bezpośrednie zdefiniowane w dyrektywie 2001/83/WE i w rozporządzeniu (UE) 2019/6, opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745, opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746, opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania żywności przeznaczonej wyłącznie dla niemowląt i małych dzieci oraz opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania żywności specjalnego przeznaczenia medycznego objętej rozporządzeniem (UE) nr 609/2013. Wyłączenie to powinno mieć również zastosowanie do opakowań zewnętrznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi i weterynaryjnych produktów leczniczych zdefiniowanych w rozporządzeniu (UE) 2019/6 i w dyrektywie 2001/83/WE w przypadkach, gdy opakowania te muszą być zgodne ze szczególnymi wymogami w celu zachowania jakości produktu leczniczego.
- (39) Aby osiągnąć cele w zakresie zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna opublikować, nie później niż 3 lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, przegląd stanu rozwoju technologicznego i efektywności środowiskowej opakowań z biopochodnych tworzyw sztucznych oraz, w stosownych przypadkach, przedstawić wniosek ustawodawczy zawierający wymogi i cele w zakresie zrównoważoności.
- (40) Aby zapobiegać powstawaniu barier na rynku wewnętrznym oraz zapewnić skuteczne wykonywanie niniejszego rozporządzenia, podmioty gospodarcze powinny zapewnić, aby każda wykonana z tworzywa sztucznego część opakowania miała określoną minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, w podziale na rodzaje i formaty opakowań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, obliczoną jako średnia dla zakładu produkcyjnego i średnia roczna.
- (41) Wykorzystanie zakładu produkcyjnego jako podstawy obliczeń zapewnia wytwórcy opakowań pewną elastyczność w zapewnianiu minimalnej zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu. Zakład produkcyjny należy rozumieć jako odnoszący się jedynie do pojedynczego zakładu, w którym wytwarzane są opakowania.
- (42) Należy stworzyć zachętę dla podmiotów gospodarczych do zwiększania zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w częściach opakowań wykonanych z tworzyw sztucznych. Jednym ze sposobów na osiągnięcie tego celu jest zapewnienie modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta w oparciu o zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach. W takich przypadkach podstawą modulacji opłat powinny być wspólne zasady obliczania i weryfikacji zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w takich opakowaniach. W tym kontekście państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania istniejących systemów zapewniających wcześniejszy i sprawiedliwy dostęp do materiałów pochodzących z recyklingu, aby osiągnąć cele w zakresie minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu, pod warunkiem że systemy te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Ponadto priorytetowy dostęp do materiałów pochodzących z recyklingu powinien być przyznawany po cenach rynkowych, a ilość recyklatów, do których przyznano priorytetowy dostęp, powinna odpowiadać ilości opakowań udostępnionych na terytorium danego państwa członkowskiego przez dany podmiot gospodarczy w określonym przedziale czasowym.
- (43) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów dotyczących obliczania i weryfikacji zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu otrzymanych z odzyskania odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, obliczanego w podziale na rodzaje i formaty opakowań, jako średnia dla zakładu produkcyjnego i średnia roczna, przy jednoczesnym uwzględnieniu wpływu procesu recyklingu na środowisko, oraz ustanowienia formatu dokumentacji technicznej, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze.

⁽²¹⁾ Opakowania do kontaktu z produktami wrażliwymi to opakowania z tworzyw sztucznych na produkty objęte rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29), rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającym dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącym produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59), rozporządzeniem (UE) 2017/745, rozporządzeniem (UE) 2017/746, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/4 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej, zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającym dyrektywę Rady 90/167/EWG (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 1), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6, dyrektywą 2001/83/WE oraz dyrektywą 2008/68/WE.

- (44) Aby zapewnić rynek wewnętrzny dla recyklingu wysokiej jakości tworzyw sztucznych i wykorzystywania surowców wtórnych, każda wykonana z tworzywa sztucznego część opakowania wprowadzanego do obrotu powinna zawierać określoną minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, w podziale na rodzaje i formaty opakowań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, obliczoną jako średnia dla zakładu produkcyjnego i średnia roczna. Rodzaj opakowania należy rozumieć jako odniesienie do głównego polimeru, z którego wykonane jest opakowanie, natomiast format opakowania należy rozumieć jako odniesienie do rozmiaru i kształtu konkretnej jednostki opakowania.
- (45) Wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, w szczególności jeśli chodzi o poziom emisji do powietrza, wody i gleby, jest konieczny z szeregu powodów. Po pierwsze, zmiana klimatu jest zjawiskiem globalnym niezależnym od granic, a jej skutki nie mają bezpośredniego związku z źródłem emisji gazów cieplarnianych: kraje o niskim poziomie emisji gazów cieplarnianych mogą doświadczać skutków zmiany klimatu, które są nieproporcjonalne do ich indywidualnego udziału w globalnych emisjach gazów cieplarnianych. Po drugie, systemy wodne są wzajemnie połączone, na przykład poprzez prądy oceaniczne, a dotychczasowe doświadczenia pokazują, że zanieczyszczenie, w tym zanieczyszczenie odpadami z tworzyw sztucznych, występujące w jednej części planety może się szeroko rozprzestrzeniać na inne oceany i kontynenty. Po trzecie, emisje do gleby mogą mieć nie tylko skutki lokalne, ale również transgraniczne, zwłaszcza gdy emisje te trafiają do cieków wodnych. Propagowanie wykorzystywania materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych opiera się na założeniu, że zawartość materiału pochodzącego z recyklingu sama została wyprodukowana w sposób zrównoważony środowiskowo, tak aby ograniczyć ślad węglowy i wspierać gospodarkę o obiegu zamkniętym. W tym celu należy wprowadzić pewne środki bezpieczeństwa z myślą o zapewnieniu, aby sposób uzyskiwania zawartości materiału pochodzącego z recyklingu nie zniweczył korzyści dla środowiska wynikających ze stosowania takiej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w kolejnych opakowaniach z tworzyw sztucznych. W związku z tym konieczne jest zajęcie się powiązаныmi problemami środowiskowymi w sposób niedyskryminujący zarówno w odniesieniu do opakowań z tworzyw sztucznych produkowanych w Unii, jak i przywożonych. W tym celu opakowania przywożone do Unii powinny podlegać równoważnym warunkom w odniesieniu do emisji i selektywnej zbiórki oraz kryteriów dotyczących zrównoważoności technologii recyklingu.
- (46) Selektywna zbiórka odpadów z tworzyw sztucznych jest niezbędna, ponieważ ma bezpośredni, pozytywny wpływ na poziom zbierania, jakość zbieranego materiału oraz jakość recyklatów. Umożliwia ona recykling wysokiej jakości oraz zwiększa wykorzystanie wysokiej jakości surowców wtórnych. Dążenie do „społeczeństwa stosującego recykling” pomaga unikać wytwarzania odpadów oraz sprzyja wykorzystaniu odpadów jako zasobu, przy jednoczesnym zapobieganiu blokowaniu zasobów na niższych poziomach hierarchii postępowania z odpadami mającemu szkodliwy wpływ na środowisko i sprzecznemu z racjonalnym ekologicznie gospodarowaniem odpadami. Selektywna zbiórka zapobiega też mieszanemu odpadów niebezpiecznych i odpadów innych niż niebezpieczne, zapewniając bezpieczeństwo odpadów i ich przemieszczania, oraz zapobiega zanieczyszczeniu zgodnie z postanowieniami międzynarodowymi, takimi jak Konwencja bazylejska o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych⁽²²⁾ z dnia 22 marca 1989 r., Konwencja Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza⁽²³⁾, Konwencja o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz przez zatapianie odpadów i innych substancji, sporządzona w Londynie w dniu 29 grudnia 1972 r., oraz protokół do niej z 1996 r. oraz załącznik V do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z dnia 2 listopada 1973 r. (MARPOL), zmodyfikowanej przynależnym do niej protokołem z 1978 r.
- (47) Ponadto dyskusje na poziomie międzynarodowym prowadzone w ramach różnych posiedzeń międzyrządowego komitetu negocjacyjnego ds. międzynarodowego prawnie wiążącego instrumentu dotyczącego zanieczyszczenia tworzywami sztucznymi, w tym środowisk morskich, pod auspicjami Programu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (zwanego dalej „międzyrządowym komitetem negocjacyjnym ds. zanieczyszczenia tworzywami sztucznymi”), dowiodły na poziomie międzynarodowym, że istnieje potrzeba zintensyfikowania działań w zakresie selektywnej zbiórki tworzyw sztucznych w celu ograniczenia ich wpływu na środowisko oraz pobudzenia gospodarki o obiegu zamkniętym, aby zapobiegać wytwarzaniu odpadów i ograniczyć eksploatację zasobów naturalnych. Dyskusje te pokazały również wolę przyjęcia przez umawiające się strony służących temu środków. Konwencja w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości⁽²⁴⁾, sporządzona w Genewie w dniu 14 listopada 1979 r., wymaga od stron tej konwencji, aby chroniły środowisko przed zanieczyszczeniem powietrza oraz dążyły do ograniczenia oraz, w miarę możliwości, stopniowego zmniejszania zanieczyszczenia powietrza i zapobiegania temu zanieczyszczeniu, w tym transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości. Zgodnie z Konwencją o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych⁽²⁵⁾, sporządzoną w Helsinkach w dniu 17 marca 1992 r., od stron wymaga się wprowadzenia środków w celu zapobiegania wszelkim transgranicznym skutkom zanieczyszczenia wody, ich kontrolowania i ograniczania. Zgodnie z deklaracją z Rio z 1992 r. przyjętą przez Konferencję Narodów Zjednoczonych „Środowisko i Rozwój”, zanieczyszczający powinien co do zasady ponosić koszty zanieczyszczenia. W związku z tym działalność przemysłowa, taka jak recykling tworzyw sztucznych, powinna iść w parze ze środkami zapobiegania zanieczyszczeniom i ich ograniczania.

⁽²²⁾ Dz.U. L 39 z 16.2.1993, s. 3.

⁽²³⁾ Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3.

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 171 z 27.6.1981, s. 13.

⁽²⁵⁾ Dz.U. L 186 z 5.8.1995, s. 44.

- (48) Cel środowiskowy polegający na zachęcaniu do wykorzystywania materiałów odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych wymaga, aby recykling tworzyw sztucznych prowadzony był w sposób minimalizujący wynikające z niego zanieczyszczenie. W przeciwnym razie zanieczyszczenia przemysłowe emitowane podczas recyklingu ograniczyłyby lub wyeliminowałyby wartość dodaną dla środowiska wynikającą z zachęcania do wykorzystywania tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu. Należy opracować kryteria dotyczące zrównoważoności technologii recyklingu odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych. Powinny one zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, w szczególności jeśli chodzi o poziom emisji do powietrza, wody i gleby oraz efektywne gospodarowanie zasobami. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustanowienia kryteriów zrównoważoności w odniesieniu do technologii recyklingu tworzyw sztucznych. W związku z tym recykling powinien odbywać się w sposób racjonalny ekologicznie, prowadzący do wysokiej jakości procesów recyklingu i produktów recyklingu oraz zapewniający wysokie normy dla sektora recyklingu. Zapewnienie odpowiedniego poziomu zrównoważoności technologii recyklingu, a w konsekwencji recyklatu, sprawia, że zachęcanie do wykorzystywania materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych staje się działaniem zgodnym z zasadami odpowiedzialności środowiskowej. Znaczenie zapewnienia, aby technologie recyklingu funkcjonowały w sposób racjonalny ekologicznie, podkreślono także w dyskusjach podczas posiedzeń międzyrządowego komitetu negocjacyjnego ds. zanieczyszczenia tworzywami sztucznymi.
- (49) Metodyka oceny, weryfikacji i poświadczania, w tym w drodze audytu zewnętrznego, równoważności przepisów stosowanych w przypadku, gdy materiał pochodzący z recyklingu odzyskany z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych jest poddawany recyklingowi lub zbierany w państwie trzecim, powinna zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, w szczególności jeśli chodzi o poziom emisji do powietrza, wody i gleby, oraz uwzględniać potrzebę zapewnienia, aby recykling odbywał się w sposób racjonalny ekologicznie, możliwość zapewnienia recyklingu wysokiej jakości, poziom norm jakości dla sektora recyklingu oraz poziom efektywnego gospodarowania zasobami. Kwestie te mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia obiegu zamkniętego zasobów, a tym samym wywierania mniejszej presji na wyczerpywalne zasoby naturalne. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia tej metodyki.
- (50) Materiały do kontaktu z żywnością zawierające tworzywa sztuczne pochodzące z recyklingu muszą spełniać wymogi określone w rozporządzeniu Komisji (UE) 2022/1616⁽²⁶⁾, które obejmuje wymogi w zakresie technologii recyklingu. W odniesieniu do opakowań z tworzyw sztucznych, z wyjątkiem przypadków, gdy takie opakowania są wykonane z politereftalanu etylenu (PET), należy, z odpowiednim wyprzedzeniem w stosunku do dnia rozpoczęcia stosowania odpowiednich wymogów dotyczących zawartości materiału pochodzącego z recyklingu, dokonać ponownej oceny dostępności odpowiednich technologii recyklingu dla takich opakowań z tworzyw sztucznych. Ocena ta powinna również obejmować status dopuszczenia na podstawie odpowiednich przepisów Unii oraz wprowadzenie takiej technologii w praktyce. Na podstawie tej oceny może zaistnieć potrzeba wprowadzenia odstępstw od wymogów dotyczących zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi lub potrzeba zmiany wykazu wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE.
- (51) Aby uwzględnić ryzyko ewentualnej niewystarczającej podaży określonych odpadów z tworzyw sztucznych do recyklingu, co mogłoby prowadzić do zawyżonych cen lub niekorzystnego wpływu na zdrowie, bezpieczeństwo i środowisko, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowania minimalnych zawartości procentowych materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych. Oceniając zasadność przyjęcia takiego aktu delegowanego, Komisja powinna przeanalizować dobrze uzasadnione wnioski osób fizycznych i prawnych.
- (52) W przypadku materiałów innych niż tworzywa sztuczne, takich jak szkło czy aluminium, widoczna jest tendencja do zastępowania surowca pierwotnego materiałami pochodzącymi z recyklingu, która zgodnie z oczekiwaniami będzie się utrzymywać ze względu na rozwój otoczenia prawnego i gospodarczego oraz oczekiwania konsumentów. Komisja powinna jednak ściśle monitorować wykorzystanie materiału pochodzącego z recyklingu w materiałach opakowaniowych innych niż tworzywa sztuczne oraz powinna ocenić odpowiedniość propozycji ustanowienia dalszych środków, w tym wyznaczenia celów, służących zwiększeniu wykorzystania materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach innych niż opakowania z tworzyw sztucznych.
- (53) Strumień bioodpadów jest często zanieczyszczany konwencjonalnymi tworzywami sztucznymi, a strumienie recyklingu materiałów są często zanieczyszczane kompostowalnymi tworzywami sztucznymi. Takie zanieczyszczenia krzyżowe prowadzą do marnotrawienia zasobów oraz obniżają jakość surowców wtórnych, dlatego należy im zapobiegać u źródła. W świetle tych obaw państwa członkowskie powinny wskazać odpowiedni sposób gospodarowania odpadami na swoim terytorium w odniesieniu do opakowań kompostowalnych. Ponieważ właściwa droga unieszkodliwiania opakowań kompostowalnych z tworzyw sztucznych staje się coraz bardziej niejasna dla konsumentów, uzasadnione i konieczne jest ustanowienie jednoznacznych i wspólnych przepisów dotyczących stosowania opakowań kompostowalnych z tworzyw sztucznych i nakazujących ich stosowanie tylko wtedy, gdy przynosi to wyraźne korzyści dla środowiska lub zdrowia ludzkiego. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2022/1616 z dnia 15 września 2022 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 282/2008 (Dz. U. L 243 z 20.9.2022, s. 3).

zastosowanie opakowań kompostowalnych ułatwia zbieranie lub unieszkodliwianie bioodpadów, na przykład w przypadku produktów, w których oddzielenie zawartości od opakowania jest szczególnie trudne, takich jak torebki z herbatą.

- (54) W przypadku ograniczonych zastosowań opakowań z polimerów tworzyw sztucznych ulegających biodegradacji istnieje możliwa do wykazania korzyść dla środowiska wynikająca ze stosowania opakowań kompostowalnych, które w kontrolowanych warunkach trafiają do kompostowni, w tym do instalacji fermentacji beztlenowej. Ponadto, w przypadku gdy państwo członkowskie stosuje art. 22 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2008/98/WE i w tym państwie członkowskim dostępne są odpowiednie systemy zbierania odpadów i infrastruktura przetwarzania odpadów, państwo powinno dysponować elastycznością przy podejmowaniu decyzji o zezwoleniu na udostępnianie na jego terytorium po raz pierwszy jednorodnych opakowań kompostowalnych z kawą, herbatą lub z innymi napojami, składających się z materiałów innych niż metal, bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego i lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego oraz udostępnianie na ich terytorium po raz pierwszy innych opakowań, które podlegały wymogowi kompostowalności przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Aby zapobiec dezorientacji konsumentów co do prawidłowej drogi unieszkodliwiania odpadów oraz biorąc pod uwagę korzyści dla środowiska wynikające z zamkniętego obiegu węgla, wszystkie pozostałe opakowania powinny być poddawane recyklingowi materiałów, a projekt takich opakowań powinien zapewniać, aby nie miały one wpływu na możliwość recyklingu innych strumieni odpadów.
- (55) Ponadto odpady ulegające biodegradacji nie powinny powodować obecności zanieczyszczeń w wytworzonym kompoście. Należy dokonać przeglądu wymogów normy zharmonizowanej EN 13432:2000 „Opakowania – Wymogi w zakresie opakowań przydatnych do odzysku przez kompostowanie i biodegradację – Program badań i kryteria oceny do ostatecznej akceptacji opakowań” w odniesieniu do czasu kompostowania, dopuszczalnych poziomów zanieczyszczenia i ograniczeń dotyczących uwalniania mikrodrobin plastiku, aby umożliwić odpowiednie przetwarzanie tych materiałów w zakładach przetwarzania bioodpadów. Ponadto należy ustanowić w Unii podobną normę dla kompostowania w warunkach domowych.
- (56) Jak opisano w „Ramach polityki UE dotyczących biopochodnych, biodegradowalnych i kompostowalnych tworzyw sztucznych”, określonych w komunikacie Komisji z dnia 30 listopada 2022 r., zgodność z normami dotyczącymi kompostowania przemysłowego nie obejmuje rozkładu w ramach kompostowania w warunkach domowych. W przypadku kompostowania przemysłowego wymaganymi warunkami są wysokie temperatury i wysokie poziomy wilgotności. W przypadku kompostowania w warunkach domowych, prowadzonego przez osoby prywatne, w tym w społecznościach, rzeczywiste warunki zależą w dużym stopniu od lokalnych warunków klimatycznych i praktyk konsumentów. W związku z tym istnieje ryzyko, że biodegradacja w ramach kompostowania w warunkach domowych będzie przebiegać wolniej niż w przypadku kompostowania przemysłowego lub nie zostanie zakończona. W szczególności kompostowanie w warunkach domowych opakowań z tworzyw sztucznych powinno być rozważane wyłącznie w przypadku konkretnych zastosowań oraz w kontekście szczególnych warunków lokalnych, pod nadzorem odpowiednich organów.
- (57) W przypadku gdy jest to uzasadnione i właściwe ze względu na zmiany technologiczne i regulacyjne, które mają wpływ na unieszkodliwianie kompostowalnych tworzyw sztucznych, oraz w szczególnych warunkach zapewniających, aby stosowanie takich materiałów było korzystne dla środowiska i zdrowia ludzkiego, Komisja powinna przedstawić, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy w celu zmiany wykazu opakowań, których kompostowanie jest dozwolone.
- (58) W celu ułatwienia oceny zgodności, jeśli chodzi o wymogi niniejszego rozporządzenia dotyczące opakowań kompostowalnych, konieczne jest ustanowienie domniemania zgodności w przypadku opakowania kompostowalnego, które jest zgodne z normami zharmonizowanymi przyjętymi na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012⁽²⁷⁾. Przy ustalaniu, czy to domniemanie ma zastosowanie, należy uwzględnić szczegółowe specyfikacje techniczne tych wymogów, zgodnie z najnowszymi osiągnięciami naukowo-technicznymi. Parametry, w tym czas kompostowania i dopuszczalne poziomy zanieczyszczeń, powinny odzwierciedlać rzeczywiste warunki panujące w zakładach przetwarzania bioodpadów, w tym procesy fermentacji beztlenowej. Obecna norma dotycząca kompostowania przemysłowego nie może stanowić podstawy domniemania zgodności, ponieważ musi zostać poddana przeglądowi i zastąpiona wersją zaktualizowaną. Zanim jednak dostępna będzie nowa lub zaktualizowana norma zharmonizowana, obecną normę można wykorzystywać jako wytyczne. W odniesieniu do opakowań kompostowalnych w warunkach domowych Komisja powinna, w stosownych przypadkach, zwrócić się o opracowanie normy europejskiej.

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

- (59) Wszystkie opakowania do kontaktu z żywnością lub mające już kontakt z żywnością, w tym opakowania kompostowalne, muszą spełniać wymogi określone w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004. W stosownych przypadkach powinno być możliwe wykorzystywanie – jako część informacji i dokumentacji wymaganych na podstawie niniejszego rozporządzenia – dokumentacji i informacji wymaganych zgodnie z aktami prawnymi Unii dotyczącymi materiałów do kontaktu z żywnością.
- (60) Opakowania należy projektować tak, aby zminimalizować ich objętość i masę oraz zapewnić możliwość ich recyklingu, przy jednoczesnym zachowaniu zdolności do spełniania funkcji opakowania. Wytwórca powinien dokonać oceny opakowania pod kątem kryteriów wydajności wymienionych w niniejszym rozporządzeniu. Z uwagi na cele niniejszego rozporządzenia, jakimi są ograniczenie wytwarzania opakowań i odpadów opakowaniowych oraz poprawa obiegu zamkniętego opakowań na rynku wewnętrznym, należy zapewnić dalsze uzupełnienie i wyjaśnienie obowiązujących kryteriów oraz zaostrzyć te kryteria. Należy zatem zmodyfikować wykaz kryteriów wydajności opakowań wymienionych w normie zharmonizowanej EN 13428:2004 „Opakowania – Wymogi dotyczące wytwarzania i składu – Zapobieganie poprzez redukcję u źródła”. Zanim jednak dostępna będzie nowa lub zaktualizowana norma zharmonizowana, można stosować istniejącą normę EN 13428:2004. Chociaż kwestia marketingu i akceptacji przez konsumentów nadal mają znaczenie przy projektowaniu opakowań, nie powinny stanowić elementu kryteriów wydajności, który sam w sobie uzasadniałby dodatkową masę i objętość opakowania. Nie powinno to jednak zagrażać specyfikacji produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz produktów spożywczych i rolnych zarejestrowanych i chronionych w ramach unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych zgodnie z celem Unii, jakim jest ochrona dziedzictwa kulturowego i tradycyjnej wiedzy fachowej, w tym na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽²⁸⁾ w odniesieniu do wina, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787⁽²⁹⁾ w odniesieniu do napojów spirytusowych lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411⁽³⁰⁾ w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, lub produktów objętych systemami jakości, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143⁽³¹⁾. Nie powinno to również zagrażać projektom opakowań chronionych na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego dotyczącego wzorów lub znaków towarowych lub na podstawie umów międzynarodowych mających skutek w jednym z państw członkowskich. Wyjątek dotyczący takich opakowań jest uzasadniony tylko w zakresie, w jakim nowe przepisy dotyczące minimalizacji opakowań wpływają na kształt opakowań w taki sposób, że znak towarowy nie będzie już umożliwiał odróżnienia oznaczonego nim towaru od towarów innego przedsiębiorstwa, a wzór nie będzie już mógł zachować swoich nowych i indywidualnych cech. Aby uniknąć ryzyka nadużyć, wyjątek ten powinien mieć zastosowanie wyłącznie do znaku towarowego i praw ze wzoru chronionych przed dniem 11 lutego 2025 r. Z drugiej strony możliwość recyklingu, wykorzystanie materiału pochodzącego z recyklingu oraz ponowne użycie opakowań mogłyby stanowić uzasadnienie dodatkowej masy lub objętości opakowania i powinny być dodane do kryteriów wydajności. Opakowania z podwójnymi ściankami, podwójnymi dnami i innymi cechami mającymi na celu jedynie zwiększenie postrzeganej objętości produktu nie powinny być wprowadzane do obrotu, ponieważ takie opakowania nie spełniają wymogu minimalizacji opakowań. Ta sama zasada powinna dotyczyć zbędnych opakowań, które nie są konieczne do zapewnienia funkcjonalności opakowania.
- (61) W celu zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie minimalizacji opakowań należy zwrócić szczególną uwagę na ograniczanie pustej przestrzeni w opakowaniach zbiorczych i opakowaniach transportowych, w tym w opakowaniach dla handlu elektronicznego.
- (62) Aby ułatwić ocenę zgodności z przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu wymogami w zakresie minimalizacji opakowań, konieczne jest ustanowienie domniemania zgodności w przypadku opakowań zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów oraz wskazania wymiennych kryteriów projektowych, w tym – w stosownych przypadkach – maksymalnych limitów masy lub pustej przestrzeni dla określonych formatów opakowań, a także domyślnie, znormalizowanych projektów opakowań, które są zgodne z wymogami w zakresie minimalizacji opakowań.

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽²⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411 z 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).

⁽³¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie oznaczeń geograficznych w odniesieniu do wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności i określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie w odniesieniu do produktów rolnych, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) 2019/1753 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 (Dz.U. L, 2024/1143 z 23.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1143/oj>).

- (63) Aby promować obieg zamknięty i zrównoważone wykorzystanie opakowań, należy wprowadzać zachęty do stosowania opakowań wielokrotnego użytku i systemów ponownego użycia. W tym celu konieczne jest doprecyzowanie pojęcia opakowania wielokrotnego użytku oraz zapewnienie, aby było ono powiązane nie tylko z projektem opakowania, ale także z tworzeniem systemów ponownego użycia spełniających minimalne wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu. Projekt opakowania powinien umożliwiać jak największą liczbę rotacji oraz spełnienie wymogów w zakresie bezpieczeństwa, jakości i higieny podczas opróżniania, rozładunku, ponownego napełniania lub załadunku. Aby ułatwić ocenę zgodności z wymogami dotyczącymi opakowań wielokrotnego użytku przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, konieczne jest ustanowienie domniemania zgodności w przypadku opakowań zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych na podstawie tego rozporządzenia oraz w celu ustanowienia kryteriów i formatów opakowań wielokrotnego użytku, w tym minimalnej liczby podróży lub rotacji, znormalizowanych projektów, a także wymogów dotyczących systemów ponownego użycia, w tym wymogów w zakresie higieny.
- (64) Konieczne jest informowanie konsumentów oraz umożliwienie im odpowiedniego usuwania odpadów opakowaniowych. W tym celu należy ustanowić zharmonizowany system etykietowania oparty na składzie materiałowym opakowań do celów sortowania odpadów, powiązany z odpowiednimi etykietami na pojemnikach na odpady. Najważniejszą wytyczną w projektowaniu etykiet powinna być potrzeba stworzenia takiego zharmonizowanego systemu etykietowania, który będzie rozpoznawany przez wszystkich obywateli, niezależnie od ich sytuacji, w tym niezależnie od ich wieku i znajomości języka. Osiągnięciu takiego systemu może służyć zastosowanie piktogramów z minimalnym wykorzystaniem elementów językowych. Ten sposób projektowania pozwoliłby również zminimalizować koszty tłumaczenia, które należałoby ponieść w innym przypadku.
- (65) Sortowanie jest jednym z podstawowych kroków w zapewnianiu obiegu zamkniętego opakowań. Należy zachęcać do poprawy zdolności w zakresie sortowania, w szczególności przez innowacje technologiczne, aby umożliwić skuteczniejsze sortowanie, a tym samym lepszą jakość surowców do recyklingu.
- (66) Aby ułatwić konsumentom sortowanie i unieszkodliwianie odpadów opakowaniowych, należy wprowadzić system zharmonizowanych symboli, które powinny być wprowadzone i których umieszczanie powinno być wymagane zarówno na opakowaniach, jak i na pojemnikach na odpady, co pozwoli konsumentom na dopasowywanie tych symboli w celu unieszkodliwiania odpadów. Symbole te powinny umożliwiać odpowiednie gospodarowanie odpadami, gdyż powinny dostarczać konsumentom informacji o właściwościach kompostowalnych takich opakowań. Takie informacje powinny w szczególności służyć zapobieganiu dezorientacji konsumentów co do opakowań kompostowalnych, które same w sobie nie nadają się do kompostowania w warunkach domowych, lecz wyłącznie w kontrolowanych warunkach przemysłowych. Takie informacje powinny zatem służyć zapobieganiu wyrzucaniu opakowań kompostowalnych do środowiska. Podejście to usprawni selektywną zbiórkę odpadów opakowaniowych, prowadząc do recyklingu wyższej jakości w przypadku tych odpadów, oraz ma służyć wprowadzeniu pewnego stopnia harmonizacji systemów zbierania odpadów opakowaniowych na rynku wewnętrznym. Konieczne jest również zharmonizowanie symboli związanych z obowiązkowymi systemami kaucyjnymi ustanowionymi po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny móc wymagać stosowania takiego zharmonizowanego etykietowania na opakowaniach podlegających systemom kaucyjnym ustanowionym na podstawie prawa krajowego przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Biorąc pod uwagę, że opakowania transportowe nie są zbierane w ramach systemów zbierania odpadów komunalnych, opakowania te powinny być wyłączone z obowiązku stosowania tych symboli, z wyjątkiem opakowań dla handlu elektronicznego.
- (67) Umieszczanie etykiety z informacją o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach nie powinno być obowiązkowe, ponieważ informacja ta nie ma decydującego znaczenia dla zapewnienia właściwego przetwarzania opakowań po końcu przydatności do użycia. Jednakże na podstawie niniejszego rozporządzenia wytwórcy będą zobowiązani do osiągnięcia celów dotyczących zawartości materiału pochodzącego z recyklingu i mogą chcieć umieszczać tę informację na swoich opakowaniach, aby poinformować konsumentów o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu. Aby zapewnić przekazywanie tych informacji w sposób zharmonizowany w całej Unii, należy zharmonizować etykietę informującą o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu.
- (68) Umieszczanie etykiety z informacją o zawartości biopochodnych tworzyw sztucznych w opakowaniach również nie powinno być obowiązkowe, ponieważ istnieje szereg warunków, które biopochodne tworzywa sztuczne muszą spełniać, aby zapewniona była ich zrównoważoność, a ponadto niezbędnych jest więcej dowodów naukowych w celu zapewnienia, aby w całym cyklu życia biopochodnych tworzyw sztucznych ich stosowanie było zgodne z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym określonymi w komunikacie Komisji z dnia 30 listopada 2022 r. w sprawie ram polityki unijnej dotyczących biopochodnych, biodegradowalnych i kompostowalnych tworzyw sztucznych. Wytwórcy mogą jednak chcieć umieszczać te informacje na swoich opakowaniach, aby poinformować konsumentów o zawartości biopochodnych tworzyw sztucznych w opakowaniach. Aby zapewnić przekazywanie takich informacji w sposób zharmonizowany w całej Unii, należy zharmonizować etykietę informującą o zawartości biopochodnych tworzyw sztucznych.

- (69) W przypadku opakowań wielokrotnego użytku, aby informować użytkowników końcowych o możliwości ponownego użycia, dostępności systemów ponownego użycia oraz lokalizacji kanałów zbierania, na takich opakowaniach powinien znajdować się kod QR lub inny znormalizowany, otwarty cyfrowy nośnik danych, który dostarcza takich informacji. Kod QR lub nośnik danych powinien zawierać informacje, które ułatwiają śledzenie oraz obliczanie liczby podróży i rotacji, lub oszacowanie średniej, jeżeli takie obliczanie nie jest wykonalne. Etykieta ta powinna mieć charakter dobrowolny dla systemów o obiegu otwartym, które nie mają operatora systemu. Ponadto opakowania handlowe wielokrotnego użytku należy wyraźnie oznaczyć w punkcie sprzedaży.
- (70) Nie należy umieszczać wielu etykiet na opakowaniach. Aby tego uniknąć, w przypadku gdy inne akty prawne Unii wymagają, aby informacje na temat produktu w opakowaniu były dostępne w formie cyfrowej za pośrednictwem nośnika danych, informacje wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do opakowania oraz informacje wymagane w odniesieniu do produktu w opakowaniu na podstawie innego aktu prawnego Unii powinny być dostępne za pośrednictwem tego samego nośnika danych. Ten nośnik danych powinien być zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia lub innych mających zastosowanie przepisów prawa Unii. W szczególności, w przypadku gdy produkt w opakowaniu jest objęty rozporządzeniem (UE) 2024/1781 lub innymi przepisami prawa Unii wymagającymi cyfrowego paszportu produktu, ten cyfrowy paszport produktu powinien być również wykorzystywany do przekazywania odpowiednich informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy opakowania zawierają substancje potencjalnie niebezpieczne, należy je oznakować za pomocą znormalizowanej, otwartej technologii znakowania cyfrowego ustanowionej w aktach wykonawczych przyjętych przez Komisję. Informacje te powinny zapewnić podmiotom gospodarującym odpadami dostęp do odpowiednich informacji na temat składu chemicznego opakowania w celu określenia najodpowiedniejszego wariantu gospodarowania odpadami, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami, promując tym samym obieg zamknięty opakowań.
- (71) Aby pomóc w osiągnięciu celów niniejszego rozporządzenia, konsumenci powinni być chronieni przed wprowadzającymi w błąd i niejasnymi informacjami na temat właściwości i odpowiedniego przetwarzania po końcu przydatności do użycia tych opakowań, dla których na podstawie niniejszego rozporządzenia ustanowiono zharmonizowane etykiety. W celu wskazania, że producent spełnia swoje obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, powinna istnieć możliwość identyfikacji opakowania objętego systemem rozszerzonej odpowiedzialności producenta przy pomocy odpowiedniego symbolu, na całym terytorium, na którym stosuje się ten system. Taką identyfikację można osiągnąć poprzez kod QR lub inną znormalizowaną, otwartą technologię znakowania cyfrowego. Symbol ten powinien być zrozumiały i jednoznaczny dla konsumentów w odniesieniu do możliwości recyklingu opakowania.
- (72) Opakowania objęte obowiązkowymi systemami kaucyjnymi powinny być opatrzone etykietami informującymi konsumentów, że opakowania te są objęte takimi systemami i że w związku z tym należy je zbierać za pośrednictwem specyficznych kanałów zbierania dopuszczonych przez organy krajowe. Taka etykieta powinna mieć formę zharmonizowanej etykiety UE ustanowionej przez Komisję. Państwa członkowskie powinny móc wymagać stosowania takich zharmonizowanych etykiet na opakowaniach, które podlegają systemom kaucyjnym ustanowionym na podstawie prawa krajowego przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- (73) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³²⁾ pełni funkcję „siatki bezpieczeństwa”, która zapewnia wysoki poziom ochrony konsumentów we wszystkich sektorach, uzupełniającej bardziej szczegółowe wymogi w prawie Unii dotyczącym poszczególnych sektorów lub poszczególnych produktów, z wyjątkiem przypadków konfliktu między tą dyrektywą a innymi przepisami Unii dotyczącymi szczególnych aspektów nieuczciwych praktyk handlowych, w których to przypadkach inne przepisy Unii powinny mieć pierwszeństwo w stosunku do tych szczególnych aspektów. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 ⁽³³⁾ stanowi, że umieszczanie dobrowolnego oznakowania dotyczącego zrównoważoności, które nie spełnia określonych wymogów, stanowi nieuczciwą praktykę handlową.
- (74) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania wymogów dotyczących etykiet, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu dalszego usprawnienia sortowania odpadów, ustanowienia metodyki określania składu materiałowego opakowań oraz identyfikowania substancji potencjalnie niebezpiecznych za pomocą znormalizowanych, otwartych technologii cyfrowych oraz ustanowienia zharmonizowanej etykiety i zharmonizowanych specyfikacji oraz wymogów dotyczących formatów w zakresie etykietowania opakowań i pojemników na odpady, ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Przy opracowywaniu tych specyfikacji Komisja powinna ograniczyć do minimum elementy językowe oraz uwzględnić informacje naukowe lub inne dostępne informacje techniczne, w tym odpowiednie normy międzynarodowe. Przy projektowaniu zharmonizowanego etykietowania

⁽³²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

⁽³³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/825 z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2005/29/WE i 2011/83/UE w odniesieniu do wzmocnienia pozycji konsumentów w procesie transformacji ekologicznej poprzez lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami oraz lepsze informowanie (Dz.U. L 2024/825 z 6.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/825/oj>).

opakowań, które podlegają systemowi kaucyjnemu, należy uwzględnić wszelkie istniejące między państwami członkowskimi różnice co do wysokości pobieranej kaucji. W związku z wprowadzeniem nowego systemu decyzja Komisji 97/129/WE⁽³⁴⁾ powinna zostać uchylona od dnia 12 sierpnia 2028 r., a jej treść włączona do aktu wykonawczego.

- (75) Podmioty gospodarcze powinny zapewnić, aby opakowania były zgodne z wymogami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Podmioty gospodarcze powinny wprowadzić odpowiednie środki w celu zapewnienia takiej zgodności w odniesieniu do swojej roli w łańcuchu dostaw, aby zapewnić swobodny przepływ opakowań na rynku wewnętrznym oraz poprawić jego zrównowagę.
- (76) Najwłaściwszym podmiotem do przeprowadzenia oceny zgodności przewidzianej na podstawie niniejszego rozporządzenia jest wytwórca, ponieważ posiada on dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji. Ocena zgodności na podstawie niniejszego rozporządzenia powinna zatem pozostać wyłącznym obowiązkiem wytwórcy.
- (77) Należy zapewnić, aby dostawcy opakowań lub materiałów opakowaniowych dostarczali wytwórcy wszelkie informacje i dokumentację niezbędną do wykazania przez wytwórcę zgodności opakowania i materiałów opakowaniowych z wymogami. Te informacje i ta dokumentacja powinny być dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej.
- (78) W celu zabezpieczenia funkcjonowania rynku wewnętrznego należy zapewnić, aby opakowania pochodzące z państw trzecich wprowadzane na rynek Unii były zgodne z niniejszym rozporządzeniem, niezależnie od tego, czy są przywożone jako opakowanie samo w sobie czy w powiązaniu z produktem w opakowaniu. W szczególności konieczne jest zapewnienie, aby wytwórcy przeprowadzali odpowiednie procedury oceny zgodności w odniesieniu do tych opakowań. Importerzy powinni zatem zapewnić, aby opakowania, które wprowadzają do obrotu, były zgodne z tymi wymogami oraz aby dokumentacja sporządzana przez wytwórców była dostępna dla właściwych organów krajowych do celów kontroli.
- (79) Wprowadzając opakowanie do obrotu, każdy importer powinien podać na opakowaniu swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. Należy przewidzieć wyjątki od tej zasady, w przypadkach gdy umieszczenie takiego oznaczenia na opakowaniu jest niemożliwe.
- (80) Gdy dystrybutor udostępnia opakowanie na rynku po jego wprowadzeniu do obrotu przez wytwórcę lub importera, powinien działać z należytą starannością w odniesieniu do mających zastosowanie wymogów niniejszego rozporządzenia. Dystrybutor powinien także zapewnić, aby jego sposób postępowania z opakowaniem nie miał negatywnego wpływu na zgodność opakowania z tymi wymogami.
- (81) Dystrybutorzy i importerzy, ze względu na bliski związek z rynkiem oraz ważną rolę w zapewnianiu zgodności opakowań z wymogami, powinni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinni być przygotowani do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań poprzez dostarczanie tym organom wszystkich niezbędnych informacji dotyczących danego opakowania.
- (82) Każdy importer lub dystrybutor wprowadzający do obrotu opakowanie pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym albo modyfikujący opakowanie już wprowadzone do obrotu w sposób, który może wpłynąć na zgodność opakowania z niniejszym rozporządzeniem, powinien być uznany za wytwórcę oraz przejąć odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków wytwórcy.
- (83) Zapewnienie identyfikowalności opakowania w całym łańcuchu dostaw ułatwia organom nadzoru rynku realizację zadania polegającego na identyfikacji podmiotów gospodarczych, które wprowadziły do obrotu lub udostępniły na rynku opakowania niezgodne z wymogami. Podmioty gospodarcze powinny zatem być zobowiązane do przechowywania przez określony czas informacji na temat swoich transakcji.
- (84) Problemu wytwarzania odpadów ze zbyt dużych opakowań nie da się w pełni rozwiązać przez ustanowienie obowiązków dotyczących projektu opakowań. W przypadku niektórych rodzajów opakowań na podmioty gospodarcze, które napełniają lub w inny sposób wykorzystują takie opakowania, należy nałożyć obowiązki dotyczące zmniejszenia współczynnika pustej przestrzeni. W przypadku opakowań zbiorczych, opakowań transportowych i opakowań dla handlu elektronicznego stosowanych przy dostarczaniu produktów dystrybutorom końcowym lub użytkownikom końcowym współczynnik pustej przestrzeni nie powinien przekraczać 50%. Obowiązek ten nie powinien mieć zastosowania do opakowań wielokrotnego użytku. Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami oraz w celu propagowania innowacji w zakresie opakowań z myślą o zmniejszeniu ilości odpadów opakowaniowych należy umożliwić zwolnienie z tego obowiązku podmiotów gospodarczych wykorzystujących opakowania handlowe jako opakowania dla handlu elektronicznego. W celu zapewnienia jednolitych warunków obliczania współczynnika pustej przestrzeni, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia metodyki jego obliczania.

⁽³⁴⁾ Decyzja Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiająca system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 50 z 20.2.1997, s. 28).

- (85) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska na rynku wewnętrznym oraz wysoki poziom bezpieczeństwa żywności i higieny żywności, a także ułatwić osiągnięcie celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, nie należy wprowadzać do obrotu opakowań zbędnych lub takich, których można uniknąć. Wykaz takich formatów opakowań jest przewidziany w niniejszym rozporządzeniu. Komisja powinna opublikować wytyczne wyjaśniające ten wykaz bardziej szczegółowo, w tym poprzez przedstawienie przykładów opakowań i wskazówek dotyczących zwolnień z ograniczeń.
- (86) Aby przybliżyć się do osiągnięcia celu, jakim jest obieg zamknięty i zrównoważone wykorzystywanie opakowań, konieczne jest ograniczenie ryzyka, że opakowania wprowadzone do obrotu jako opakowania wielokrotnego użytku w praktyce nie będą ponownie używane, oraz zapewnić, aby konsumenci zwracali opakowania wielokrotnego użytku. Najodpowiedniejszym sposobem osiągnięcia tego celu jest zobowiązanie podmiotów gospodarczych, które korzystają z opakowań wielokrotnego użytku, do zapewnienia ustanowienia systemu ponownego użycia, co pozwoli na obieg, rotację i wielokrotne użycie takich opakowań. Aby korzyści z funkcjonowania takich systemów były jak największe, należy ustanowić minimalne wymagania dla systemów o obiegu otwartym i obiegu zamkniętym. Potwierdzenie zgodności opakowań wielokrotnego użytku z jednym z systemów ponownego użycia powinno być również elementem dokumentacji technicznej takich opakowań. Systemy ponownego użycia mogą różnić się pod względem skali i zasięgu geograficznego i mogą to być zarówno mniejsze systemy lokalne, jak i większe systemy obejmujące terytorium jednego lub większej liczby państw członkowskich.
- (87) Opakowania wielokrotnego użytku muszą być bezpieczne dla użytkowników. W związku z tym podmioty gospodarcze oferujące produkty w opakowaniach wielokrotnego użytku powinny zapewnić, aby przed ponownym użyciem opakowanie wielokrotnego użytku zostało poddane procesowi odnawiania, dla którego należy określić wymagania.
- (88) Opakowanie wielokrotnego użytku staje się odpadem w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, gdy jego posiadacz wyrzuca je, zamierza je wyrzucić lub jest zobowiązany do wyrzucenia go. Opakowania wielokrotnego użytku w procesie odnawiania nie są zwykle uznawane za odpady.
- (89) Aby zachęcać do zapobiegania powstawaniu odpadów, należy wprowadzić nowe pojęcie „ponownego napełniania”. Ponowne napełnianie należy rozumieć jako szczególnie środek zapobiegania powstawaniu odpadów, który zalicza się na poczet osiągnięcia określonych w niniejszym rozporządzeniu celów w zakresie zapobiegania i jest konieczny do ich osiągnięcia.
- (90) W przypadku gdy podmioty gospodarcze oferują możliwość zakupu produktów w drodze ponownego napełniania, powinny one zapewnić, aby ich punkty ponownego napełniania spełniały określone wymagania w celu zapewnienia zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. W tym kontekście, w przypadku gdy konsumenci używają swoich własnych pojemników, podmioty gospodarcze powinny zapewniać informację o warunkach bezpiecznego ponownego napełniania i używania tych pojemników. Aby zachęcać do ponownego napełniania, podmioty gospodarcze nie powinny udostępniać w punktach ponownego napełniania opakowań bezpłatnych lub opakowań, które nie są elementem systemu kaucyjnego. Podmioty gospodarcze powinny być zwolnione z odpowiedzialności za problemy związane z bezpieczeństwem żywności, które mogą wynikać z używania pojemników dostarczonych przez konsumentów.
- (91) Aby zmniejszyć rosnący udział opakowań jednorazowego użytku oraz rosnącą ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych, konieczne jest ustanowienie ilościowych celów w zakresie ponownego użycia opakowań w sektorach, które oceniono jako mające największy potencjał w zakresie ograniczania ilości odpadów opakowaniowych, a mianowicie w sektorze żywności i napojów na wynos, dużych artykułów AGD oraz opakowań transportowych. Oceny tej dokonano na podstawie takich czynników jak istniejące systemy ponownego użycia, konieczność stosowania opakowań oraz możliwość spełnienia wymogów funkcjonalnych w zakresie szczelności, czystości, zdrowia, higieny i bezpieczeństwa. Uwzględniono również różnice między produktami oraz systemami ich wytwarzania i dystrybucji. Przy realizacji takich celów należy uwzględniać korzyści dla środowiska osiągnięte w całym cyklu życia produktu. Oczekuje się, że wyznaczenie celów będzie wspierać innowacyjność i zwiększać udział opakowań wielokrotnego użytku rozwiązań polegających na ponownym napełnianiu. Nie należy zezwalać na stosowanie opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów napełniania ich żywnością i napojami, które są spożywane na terenie obiektów w sektorze HoReCa. Konsumenci powinni zawsze mieć możliwość nabycia żywności i napojów na wynos w pojemnikach wielokrotnego użytku lub swoich własnych pojemnikach na warunkach, które są nie mniej korzystne niż warunki mające zastosowanie do żywności i napojów oferowanych w opakowaniach jednorazowego użytku. Podmioty gospodarcze sprzedające żywność lub napoje na wynos powinny oferować konsumentom możliwość nabycia żywności lub napojów w ich własnych pojemnikach oraz możliwość nabycia żywności lub napojów w opakowaniach wielokrotnego użytku.
- (92) Pod pewnymi warunkami państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia podmiotów gospodarczych z obowiązków w zakresie ponownego użycia na odnawialny okres 5 lat. Warunki te powinny opierać się na wysokich wskaźnikach recyklingu i mające zastosowanie wskaźniki w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów w państwie członkowskim udzielającym zwolnienia, w tym na pierwszym pośrednim wskaźniku zapobiegania powstawaniu odpadów na poziomie 3 % do 2028 r., a także na przyjęciu przez podmioty gospodarcze planów przedsiębiorstw w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i ich recyklingu.

- (93) Wprowadzanie do obrotu opakowań, które są objęte na podstawie niniejszego rozporządzenia ograniczeniami w stosowaniu pewnych formatów opakowań w odniesieniu do środków transportu prowadzących operacje transgraniczne, w przypadku których usługi gastronomiczne są dostępne na pokładzie, takich jak statki powietrzne, samoloty, pociągi, statki wycieczkowe, promy, jachty i łodzie, należy rozumieć jako podróżowanie z tym opakowaniem do Unii lub w Unii. Podróżowanie w Unii należy rozumieć jako sytuację, w której środek transportu wyrusza z miejsca znajdującego się w Unii i dociera do miejsca przeznaczenia znajdującego się w Unii.
- (94) Aby zwiększyć skuteczność wyznaczonych celów oraz zapewnić równe traktowanie podmiotów gospodarczych, należy wyznaczyć dla tych podmiotów cele w zakresie ponownego użycia. W przypadku celów w zakresie ponownego użycia dotyczących napojów, cele w zakresie ponownego użycia należy wyznaczyć dla dystrybutorów końcowych, którzy udostępniają konsumentom napoje w opakowaniach handlowych. Niektóre napoje, które uznaje się za szybko psujące się, ponieważ są podatne na zepsucie mikrobiologiczne spowodowane przez bakterie lub drożdże, wymagają zastosowania specjalnej technologii aseptycznej, aby chronić je przed zepsuciem, przy jednoczesnym zachowaniu długiego okresu trwałości. W związku z tym w odniesieniu do mleka i innych szybko psujących się napojów należy udzielić zwolnienia z obowiązku osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia opakowań. Cele powinny być obliczane jako udział wielkości sprzedaży produktów, w jednostkach objętości lub masy, sprzedawanych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub, w przypadku opakowań transportowych, jako udział liczby użyć. Cele powinny być neutralne pod względem materiałowym. Zapewnić celu zapewnienia jednolitych warunków realizacji celów w zakresie ponownego użycia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do metodyki ich obliczania.
- (95) W niektórych przypadkach zastosowanie formatów opakowań transportowych jednorazowego użytku nie jest konieczne, ponieważ dostępny jest szeroki asortyment dobrze funkcjonujących rozwiązań alternatywnych wielokrotnego użytku. W celu zapewnienia, aby takie rozwiązania alternatywne były stosowane w skuteczny sposób, należy wymagać od podmiotów gospodarczych, aby w przypadku transportu produktów między różnymi obiektami tego samego podmiotu gospodarczego lub między podmiotem gospodarczym a przedsiębiorstwami powiązаныmi lub partnerskimi stosowały wyłącznie opakowania transportowe wielokrotnego użytku w odniesieniu do takich formatów opakowań jak palety, składane skrzynie z tworzywa sztucznego, skrzynie z tworzywa sztucznego, duże pojemniki do przewozu luzem, zarówno sztywne, jak i elastyczne, lub bębny. Z tych samych powodów obowiązek ten powinien mieć zastosowanie do podmiotów gospodarczych przewożących produkty na terytorium jednego państwa członkowskiego. W odniesieniu do niektórych typów opakowań handlowych stosowanie alternatyw wielokrotnego użytku nie jest możliwe. Dzieje się tak w przypadku pudeł tekturowych, gdy liczba rotacji jest bardzo mała, oraz w przypadku opakowań stosowanych do niektórych produktów wrażliwych, które wymagają specjalnego mycia między zastosowaniami. W związku z tym w odniesieniu do takich opakowań należy wprowadzić zwolnienie z obowiązku osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia opakowań transportowych i opakowań handlowych wykorzystywanych do transportu produktów.
- (96) Osiągnięcie celów w zakresie ponownego użycia i ponownego napełniania może stanowić wyzwanie dla mniejszych podmiotów gospodarczych. Dlatego niektóre podmioty gospodarcze powinny być zwolnione z obowiązku osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia opakowań, jeżeli wprowadzają do obrotu ilość opakowań mniejszą niż określona ilość oraz spełniają kryteria przewidziane w definicji mikroprzedsiębiorstwa określonej w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁽³⁵⁾, mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r. lub jeżeli dystrybutor końcowy ma powierzchnię sprzedaży, która nie przekracza określonego limitu powierzchni. W tym celu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany progu powierzchni sprzedaży, ustanowienia i określenia szczegółowych warunków i wymogów w zakresie sprawozdawczości, które mają mieć zastosowanie do umów powołujących grupę dystrybutorów końcowych, zmiany progu zwolnienia podmiotów gospodarczych oraz ustanowienia dalszych zwolnień dla niektórych innych podmiotów gospodarczych lub określonych formatów opakowań objętych celami w zakresie ponownego użycia lub ponownego napełniania w przypadku szczególnych ograniczeń gospodarczych, poważnych problemów związanych z higieną, bezpieczeństwem żywności lub środowiskiem, uniemożliwiających osiągnięcie tych celów.
- (97) Aby umożliwić weryfikację osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia, konieczne jest, aby odpowiednie podmioty gospodarcze składały właściwym organom sprawozdania. Podmioty gospodarcze powinny przekazywać odpowiednie dane za każdy rok kalendarzowy, począwszy od roku kalendarzowego 2030. Państwa członkowskie powinny udostępniać te dane do wiadomości publicznej.
- (98) Ponieważ podmioty gospodarcze mogą stosować szereg różnych formatów opakowań, stopień osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia należy obliczać na podstawie całkowitej ilości żywności lub napojów udostępnionych na rynku, poprzez odniesienie do całkowitej liczby jednostek sprzedaży lub masy żywności lub objętości napojów, stosownie do przypadku.
- (99) W związku z utrzymującym się wysokim poziomem zużycia toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, nieefektywnym korzystaniem z zasobów i ich potencjałem zaśmiecania należy utrzymać przepisy mające na celu osiągnięcie trwałego ograniczenia zużycia toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, co zostało już ustanowione

⁽³⁵⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

w dyrektywie 94/62/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720⁽³⁶⁾. W świetle obecnych rozbieżnych podejść i ograniczonych wymogów w zakresie sprawozdawczości dotyczącej toreb na zakupy z tworzywa sztucznego trudno jest ocenić, czy podjęte przez państwa członkowskie środki mające na celu ograniczenie zużycia osiągnęły cel „trwałego” ograniczenia zużycia takich toreb, a także czy nie zwiększyły zużycia innych rodzajów toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Konieczna jest zatem harmonizacja definicji trwałego ograniczenia zużycia toreb na zakupy z tworzywa sztucznego i ustalenie wspólnego celu, a także wprowadzenie nowych wymogów w zakresie sprawozdawczości.

- (100) W świetle wyników badania oceniającego z 2021 r. dotyczącego toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, zatytułowanego „Badanie zakresowe mające na celu ocenę wykonalności dalszych środków UE w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i wdrożenia dyrektywy w sprawie plastikowych toreb. Część II – Wdrożenie dyrektywy w sprawie plastikowych toreb”, należy wprowadzić dalsze środki w celu zmniejszenia zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego oraz oceny ewentualnych skutków zastąpienia ich bardzo lekkimi torbami na zakupy z tworzywa sztucznego i grubszymi torbami na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości powyżej 50 mikronów.
- (101) Ponieważ bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, poniżej 15 mikronów, mają duży potencjał zaśmiecania i przyczyniają się do zanieczyszczenia morza, należy wprowadzić środki ograniczające wprowadzanie ich do obrotu, z wyjątkiem ściśle niezbędnych zastosowań. Te torby z tworzywa sztucznego nie powinny być wprowadzane do obrotu jako opakowania żywności sprzedawanej luzem, chyba że wymagają tego względy higieniczne lub jeżeli stanowią one opakowania wilgotnej żywności sprzedawanej luzem, takiej jak surowe mięso, ryby lub produkty mleczne.
- (102) Aby osiągnąć trwałe zmniejszenie zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na swoim terytorium, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania środków, które obejmują zakaz tego rodzaju toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, realizowanie krajowych celów zmniejszenia zużycia, utrzymanie lub wprowadzenie instrumentów ekonomicznych, a także innych ograniczeń rynkowych, pod warunkiem że środki te są proporcjonalne i niedyskryminujące. Takie środki mogą się różnić w zależności od wpływu lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na środowisko podczas ich odzyskiwania lub unieszkodliwiania, ich właściwości kompostowalnych, trwałości lub konkretnego zamierzonego wykorzystania. Państwa członkowskie powinny móc wdrażać przepisy dotyczące toreb na zakupy z tworzywa sztucznego w drodze porozumień pomiędzy właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarki, pod warunkiem że spełnione są określone w niniejszym rozporządzeniu cele dotyczące tych toreb.
- (103) Zmniejszenie zużycia toreb na zakupy z tworzywa sztucznego nie powinno prowadzić do zastępowania ich torbami z innych materiałów opakowaniowych. Komisja powinna monitorować zużycie innych materiałów opakowaniowych oraz zaproponować cel, a w stosownych przypadkach środki służące zmniejszeniu zużycia tych materiałów opakowaniowych.
- (104) W celu zapewnienia skutecznego i zharmonizowanego stosowania wymogów w zakresie zrównoważoności ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu lub na jego podstawie, pomiaru zgodności z tymi wymogami należy dokonywać, stosując wiarygodne, dokładne i odtwarzalne metody, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze metody.
- (105) W celu zapewnienia, aby na rynku wewnętrznym nie występowały bariery w handlu, należy zharmonizować na poziomie Unii wymogi w zakresie zrównoważoności opakowań, w tym wymogi dotyczące substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach, opakowań kompostowalnych, minimalizacji opakowań, opakowań wielokrotnego użytku i systemów ponownego użycia. Aby ułatwić ocenę zgodności w odniesieniu do tych wymogów, w tym metody badań, pomiarów lub obliczeń, konieczne jest ustanowienie domniemania zgodności w przypadku opakowań i produktów w opakowaniu zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi na podstawie z rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów.
- (106) W przypadku braku norm zharmonizowanych, jako rozwiązanie rezerwowe należy stosować odwoływanie się do wspólnych specyfikacji, aby ułatwić wytwórcy spełnienie wymogów w zakresie zrównoważoności, na przykład w przypadku gdy występują nieuzasadnione opóźnienia w ustanawianiu normy zharmonizowanej. Ponadto odwoływanie się do wspólnych specyfikacji powinno być możliwe w przypadku, gdy Komisja ograniczyła lub wycofała odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012. Zgodność ze wspólnymi specyfikacjami przyjętymi przez Komisję w drodze aktów wykonawczych powinna również stanowić podstawę domniemania zgodności.
- (107) Zapewnić celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania odwoływania się do wspólnych specyfikacji, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, aby mogła ona ustanawiać, zmieniać lub uchylać wspólne specyfikacje dotyczące wymogów w zakresie zrównoważoności, etykietowania i systemów ponownego użycia oraz przyjmując

⁽³⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy (Dz.U. L 115 z 6.5.2015, s. 11).

metody badań, pomiarów lub obliczeń. Przygotowując projekty aktów wykonawczych, Komisja powinna uwzględnić opinie odpowiednich organów lub grup ekspertów oraz konsultować się ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi stronami.

- (108) Aby zapewnić spójność z innymi przepisami prawa Unii, procedura oceny zgodności powinna stanowić moduł wewnętrznej kontroli produkcji zawarty w niniejszym rozporządzeniu, opracowany na podstawie modułów zawartych w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE⁽³⁷⁾.
- (109) Oznakowanie CE na opakowaniu nie powinno wskazywać na zgodność opakowania z wymogami niniejszego rozporządzenia, a jedynie, w stosownych przypadkach, wskazywać na zgodność produktu w opakowaniu z mającym zastosowanie prawem Unii dotyczącym produktów. Prawo Unii dotyczące produktów wymaga bowiem zazwyczaj umieszczenia oznakowania CE dotyczącego produktu na samym produkcie albo na jego opakowaniu. Wprowadzenie wymogu oznakowania CE na opakowaniu w celu wykazania zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia może prowadzić do niejasności i dezorientacji co do tego, czy oznakowanie odnosi się do samego opakowania, czy do produktu w opakowaniu, co ostatecznie może prowadzić do niepewności co do faktycznego bezpieczeństwa i zgodności z wymogami danych produktów w opakowaniach.
- (110) Zgodność samego opakowania produktu z wymogami niniejszego rozporządzenia powinna być wykazana za pomocą deklaracji zgodności UE.
- (111) Wytwórcy powinni sporządzić deklarację zgodności UE, zawierającą informacje na temat zgodności opakowania z niniejszym rozporządzeniem. Wytwórcy mogą być również zobowiązani do sporządzenia deklaracji zgodności UE na podstawie innych przepisów prawa Unii. Aby zapewnić dostęp do informacji do celów nadzoru rynku, należy sporządzić jedną deklarację zgodności UE odnoszącą się do wszystkich odpowiednich aktów prawnych Unii. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych należy przewidzieć, że ta jedna deklaracja zgodności UE może zawierać dokumentację składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności.
- (112) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020⁽³⁸⁾ określono ramy nadzoru rynku produktów oraz kontroli produktów pochodzących z państw trzecich. Rozporządzenie to powinno mieć zastosowanie do opakowań objętych niniejszym rozporządzeniem w celu zapewnienia, aby opakowania korzystające ze swobodnego przepływu towarów w Unii spełniały wymogi zapewniające wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie ludzkie, bezpieczeństwo i ochrona środowiska.
- (113) Należy usprawnić gospodarowanie odpadami w Unii w celu ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska, ochrony zdrowia ludzkiego, zapewnienia rozsądnego, efektywnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, propagowania zasad gospodarki o obiegu zamkniętym, zwiększenia możliwości wykorzystania energii odnawialnej, zwiększenia efektywności energetycznej, zmniejszenia zależności Unii od importowanych zasobów, zapewnienia nowych możliwości gospodarczych oraz przyczyniania się do długoterminowej konkurencyjności. Bardziej efektywne korzystanie z zasobów przyniosłoby także znaczne oszczędności netto dla unijnych przedsiębiorstw, organów publicznych i konsumentów, zmniejszając jednocześnie całkowitą ilość rocznych emisji gazów cieplarnianych.
- (114) Pomimo wymogów w zakresie minimalizacji opakowań oraz celów określonych w dyrektywie 94/62/WE ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych wzrasta w ujęciu bezwzględnym i w przeliczeniu na mieszkańca, a tendencje wskazują, że nastąpi dalszy wyraźny spadek ponownego użycia i ponownego napełniania opakowań, do czego przyczynią się jeszcze większa konsumpcja żywności i napojów na wynos oraz handel elektroniczny. W miarę ewolucji produktów, materiałów i wzorców konsumpcji nastąpił znaczący wzrost wykorzystania opakowań jednorazowego użytku, zwłaszcza opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Jest to powiązane z krajobrazem handlu detalicznego, gdzie mamy do czynienia z większymi sieciami dystrybucji, wytwarzaniem i pakowaniem produktów na szybkich liniach pakujących, co łącznie prowadzi do ograniczania na rynku ponownego użycia i ponownego napełniania.
- (115) W celu monitorowania i weryfikowania przestrzegania przez producentów i organizacje odpowiedzialności producenta obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta dotyczących zbierania i przetwarzania odpadów pochodzących z ich produktów konieczne jest, aby państwa członkowskie wyznaczyły co najmniej jeden właściwy organ.
- (116) Aby zapewnić lepsze, bardziej terminowe i jednolite wdrażanie przez państwa członkowskie celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i celów recyklingu oraz przewidzieć wszelkie uchybienia we wdrażaniu, należy utrzymać system sprawozdań w ramach wczesnego ostrzeżenia, umożliwiający wykrywanie niedociągnięć i podejmowanie działań przed upływem terminów osiągnięcia celów. Rozszerzenie tego systemu, który na

⁽³⁷⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

⁽³⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

podstawie dyrektywy 94/62/WE obejmował stopień osiągnięcia celów recyklingu, powinno również obejmować nałożenie na państwa członkowskie obowiązku osiągnięcia do 2030 r., 2035 r. i 2040 r. celów dotyczących ograniczenia ilości odpadów opakowaniowych.

- (117) Ponieważ gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi jest ważnym elementem ogólnego gospodarowania odpadami, państwa członkowskie powinny poświęcić tej kwestii osobne rozdziały w planach gospodarki odpadami przygotowywanych w ramach wykonywania obowiązku określonego w dyrektywie 2008/98/WE. Środki dotyczące zapobiegania powstawaniu odpadów oraz ponownego użycia należy uwzględnić w programach zapobiegania powstawaniu odpadów wymaganych na podstawie dyrektywy 2008/98/WE. Rozdziały te powinny być uwzględniane w planach gospodarki odpadami i programach zapobiegania powstawaniu odpadów w ramach ich kolejnych regularnych ocen zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2008/98/WE, lub wcześniej.
- (118) Niniejsze rozporządzenie opiera się na przepisach dotyczących gospodarowania odpadami oraz ogólnych zasadach określonych w dyrektywie 2008/98/WE.
- (119) Zapobieganie powstawaniu odpadów jest najbardziej skutecznym sposobem na poprawę efektywnego gospodarowania zasobami i zmniejszenie wpływu odpadów na środowisko. Ważne jest zatem, aby podmioty gospodarcze wprowadzały odpowiednie środki służące ograniczeniu wytwarzania odpadów poprzez eliminację zbyt dużych opakowań oraz stosowanie niektórych formatów opakowań, poprzez wydłużenie okresu trwałości opakowań, poprzez przeprojektowanie produktów lub strategii sprzedaży w taki sposób, aby można było nie stosować opakowań lub stosować mniejszą ich ilość, w tym w sprzedaży luzem, a także poprzez przejście z opakowań jednorazowego użytku na opakowania wielokrotnego użytku.
- (120) Aby osiągnąć ambitne i trwałe ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych w ujęciu ogólnym, należy ustanowić cele dotyczące ograniczenia ilości odpadów opakowaniowych na mieszkańca do 2030 r. Osiągnięcie celu zakładającego ograniczenie odpadów opakowaniowych do 2030 r. o 5 % w porównaniu z 2018 r. powinno skutkować ogólnym bezwzględnym ograniczeniem o około 19 % średnio w całej Unii w 2030 r. w porównaniu z poziomem odniesienia z 2030 r. Aby zapewnić kontynuację działań na rzecz ograniczenia ilości odpadów po 2030 r., należy ustanowić na 2035 r. cel polegający na ograniczeniu o 10 % w porównaniu z 2018 r.; szacuje się, że ograniczy to ilość odpadów opakowaniowych o 29 % w porównaniu z poziomem odniesienia z 2035 r. Należy również ustanowić na 2040 r. dodatkowy cel polegający na ograniczeniu o 15 % w porównaniu z 2018 r.; szacuje się, że ograniczy to ilość odpadów opakowaniowych o 37 % w porównaniu z poziomem odniesienia z 2040 r. W celu wsparcia państw członkowskich w osiągnięciu celów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia współczynnika korygującego pozwalającego uwzględnić wzrost lub spadek ruchu turystycznego w stosunku do poziomu odniesienia z 2018 r. Ponieważ wytwarzanie handlowych i przemysłowych odpadów opakowaniowych nie jest związane z konsumpcją w gospodarstwach domowych, cele w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów określone w ilościach na mieszkańca nie mogą jako takie mieć zastosowania do handlowych i przemysłowych odpadów opakowaniowych. Państwa członkowskie, które ustanowiły inny system gospodarowania odpadami opakowaniowymi z gospodarstw domowych, z jednej strony, oraz przemysłowymi i handlowymi odpadami opakowaniowymi, z drugiej strony, powinny móc zachować swoją specyfikę.
- (121) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość osiągnięcia celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów za pomocą instrumentów ekonomicznych i innych środków, aby zapewniać zachęty do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, w tym środków wdrażanych w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, poprzez propagowanie tworzenia i skutecznego działania systemów ponownego użycia oraz zachęcanie podmiotów gospodarczych do oferowania użytkownikom końcowym kolejnych możliwości ponownego napełniania. Środki takie powinny być przyjmowane równoległe i dodatkowo w odniesieniu do innych przyjmowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia środków, które mają na celu ograniczenie ilości opakowań i odpadów opakowaniowych, takich jak wymogi dotyczące minimalizacji opakowań, cele w zakresie ponownego użycia i obowiązki w zakresie ponownego napełniania, progi ilościowe oraz środki mające na celu osiągnięcie trwałego ograniczenia zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Państwa członkowskie powinny móc, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w TFUE oraz działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przyjmować przepisy wykraczające poza cele minimalne w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów określone w niniejszym rozporządzeniu. Wdrażając takie środki, państwa członkowskie powinny być świadome ryzyka przejścia od cięższych na lżejsze materiały opakowaniowe oraz powinny priorytetowo traktować środki minimalizujące to ryzyko.
- (122) W celu wdrożenia zasady „zanieczyszczający płaci”, wyrażonej w art. 191 ust. 2 TFUE, należy ustanowić obowiązki dotyczące gospodarowania odpadami opakowaniowymi w odniesieniu do producentów. W tym celu niniejsze rozporządzenie opiera się na wymogach w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonych w dyrektywie 2008/98/WE, aby zapewnić pokrywanie pełnych kosztów gospodarowania odpadami opakowaniowymi przez system rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz aby ułatwić właściwym organom prowadzenie odpowiednich kontroli. Niniejsze rozporządzenie ma na celu jasne określenie zasady „jeden producent dla każdej jednostki opakowania”, czy to w przypadku pustych opakowań czy też opakowań zawierających produkty. Co do zasady producentem powinien być podmiot gospodarczy, który jako wytwórca, importer lub dystrybutor mający siedzibę w państwie członkowskim po raz pierwszy udostępnia produkty w opakowaniu z terytorium tego państwa

członkowskiego i na tym samym terytorium. Obejmuje to każdą ofertę dystrybucji, konsumpcji lub stosowania, która mogłaby skutkować faktyczną dostawą. Zatem w przypadku gdy przedsiębiorstwo kupuje produkt w opakowaniu z państwa członkowskiego innego niż państwo, w którym dane przedsiębiorstwo się znajduje, lub z państwa trzeciego, oraz dostarcza ten produkt w opakowaniu w tym państwie członkowskim, w którym się znajduje, przedsiębiorstwo to należy uznać za producenta, ponieważ jest to pierwsze przedsiębiorstwo udostępniające dany produkt w opakowaniu na terytorium tego państwa członkowskiego. Jeżeli chodzi o platformy internetowe, pierwsze zaoferowanie produktu należy uznać za udostępnienie w rozumieniu definicji producenta. W celu zminimalizowania wszelkich zbędnych obciążeń administracyjnych dla małych przedsiębiorstw, które napełniają opakowania transportowe, opakowania dla produkcji podstawowej lub opakowania usługowe – jako opakowania jednorazowego użytku czy jako opakowania wielokrotnego użytku – w punkcie sprzedaży, za producenta należy jednak uznać tego wytwórcę, dystrybutora lub importera takich opakowań, który po raz pierwszy udostępnia opakowania z terytorium państwa członkowskiego, ponieważ ten podmiot gospodarczy jest najważniejszym podmiotem do wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

- (123) Z drugiej strony, w przypadku gdy opakowanie lub produkt w opakowaniu są udostępniane w drodze umów zawieranych na odległość bezpośrednio użytkownikowi końcowemu, producent może również mieć siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim. W takich przypadkach, jeżeli producent ma siedzibę w innym państwie członkowskim, powinien on wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta w państwie członkowskim, w którym znajduje się użytkownik końcowy. W przypadku gdy producent ma siedzibę w państwie trzecim, państwa członkowskie powinny również móc postanowić, że wyznaczenie upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta jest obowiązkowe, aby uniknąć ryzyka uchylania się od obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta. W celu zapewnienia przestrzegania zasady „zanieczyszczający płaci” oraz w kontekście przestrzegania wymogów w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta konieczne jest zapewnienie pewności co do tego, który typ producenta jest odpowiedzialny za odpady opakowaniowe, w szczególności w przypadku „przedsiębiorstw logistycznych”. Przedsiębiorstwa logistyczne to przedsiębiorstwa, które otrzymują importowane towary pochodzące z państw trzecich i które podejmują czynności obsługi importowanych towarów (na przykład rozpakowanie i przepakowywanie do mniejszych formatów lub ilości w celu realizacji zamówień klientów) przed wysłaniem tych towarów do klientów, w tym samym lub innym państwie członkowskim, z całym oryginalnym opakowaniem transportowym, jego częścią lub bez oryginalnego opakowania transportowego. W takich przypadkach należy zidentyfikować producenta oryginalnych opakowań transportowych, które pochodzą z państw trzecich, pozostają w przedsiębiorstwie logistycznym i stają się odpadami w Unii. Przedsiębiorstwo logistyczne zazwyczaj nie jest właścicielem towarów, ale powinno być uznawane za producenta opakowań, które pochodzą z państw trzecich i które przedsiębiorstwo to obsługuje w ramach swojej działalności.
- (124) Oprócz kosztów nałożonych na producentów na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz na podstawie dyrektywy 2008/98/WE państwa członkowskie zachowują możliwość pokrywania niezbędnych kosztów wynikających z czyszczenia, w tym transportu i późniejszego przetwarzania odpadów opakowaniowych znajdujących się w zaśmieceniach, w ramach całkowitych kosztów gospodarowania odpadami opakowaniowymi, które powinny być objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Koszty te nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do świadczenia tych usług w sposób opłacalny i powinny być ustalane między zainteresowanymi podmiotami w sposób przejrzysty i niedyskryminujący.
- (125) Aby monitorować, czy producenci spełniają swoje obowiązki finansowe i organizacyjne służące zapewnieniu gospodarowania odpadami z opakowań, które po raz pierwszy udostępniają na rynku w państwie członkowskim, lub rozpakowują produkty w opakowaniu nie będąc użytkownikami końcowymi, konieczne jest, aby właściwy organ w każdym państwie członkowskim ustanowił rejestr producentów i nim zarządzał, a producenci mieli obowiązek rejestracji.
- (126) Wymogi dotyczące rejestracji producenta powinny być w jak największym stopniu zharmonizowane w całej Unii, aby ułatwić rejestrację, w szczególności z uwagi na fakt, że producenci udostępniają opakowania w różnych państwach członkowskich. W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania wymogów dotyczących rejestracji, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, w odniesieniu do ustanowienia formatu rejestracji w rejestrze i przekazywania zgłoszeń do rejestru oraz określenia szczegółowości przekazywanych danych i rodzajów opakowań i kategorii materiałów, które mają być objęte składanymi informacjami.
- (127) Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” konieczne jest, aby producenci, w tym podmioty zajmujące się handlem elektronicznym, którzy wprowadzają do obrotu w Unii opakowania i produkty w opakowaniu, lub rozpakowują produkty w opakowaniu nie będąc użytkownikami końcowymi, ponosili odpowiedzialność za gospodarowanie tymi opakowaniami i tymi produktami w opakowaniu po końcu ich przydatności do użycia. Zgodnie z dyrektywą 94/62/WE systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta należy ustanowić do dnia 31 grudnia 2024 r., ponieważ stanowią one najodpowiedniejszy środek do osiągnięcia tego celu i mogą mieć pozytywny wpływ na środowisko poprzez ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych oraz zwiększenie ich zbierania i recyklingu. Istnieją znaczne różnice w sposobie ustanawiania systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w ich skuteczności i w zakresie odpowiedzialności producentów. W związku z tym przepisy dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowione w dyrektywie 2008/98/WE powinny mieć zastosowanie ogólnie do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do producentów na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz powinny zostać uzupełnione dalszymi przepisami szczegółowymi, gdy będzie to konieczne i stosowne. Na przykład, aby ułatwić selektywną zbiórkę odpadów opakowaniowych, producenci powinni finansować etykietowanie pojemników na odpady. Taki obowiązek byłby zgodny z zasadą „zanieczy-

szczający płaci” i ogólnymi minimalnymi wymogami dotyczącymi systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionymi na podstawie dyrektywy 2008/98/WE.

- (128) Jeżeli chodzi o obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, niniejsze rozporządzenie stanowi *lex specialis* w stosunku do dyrektywy 2008/98/WE. Oznacza to, że przepisy dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć pierwszeństwo przed wszelkimi kolidującymi przepisami tej dyrektywy. Zasada ta dotyczy na przykład wymogów dotyczących rejestracji producentów, modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz sprawozdawczości.
- (129) Oprócz zharmonizowanego wymogu dotyczącego możliwości recyklingu, w celu modulacji wkładów finansowych producentów, które mają zostać określone w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania innych kryteriów, takich jak zawartość materiału pochodzącego z recyklingu, możliwość ponownego użycia, obecność substancji niebezpiecznych lub inne kryteria zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE.
- (130) Producenci powinni mieć możliwość zbiorowego wypełniania obowiązków związanych z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta za pośrednictwem organizacji odpowiedzialności producenta przejmujących odpowiedzialność w ich imieniu. Producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta powinni mieć obowiązek posiadania zezwolenia udzielanego przez państwa członkowskie oraz powinni udokumentować między innymi fakt, że posiadają zasoby finansowe na pokrycie kosztów związanych z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Państwa członkowskie, ustanawiając przepisy administracyjne i proceduralne dotyczące udzielania producentom i organizacjom odpowiedzialności producenta zezwoleń w zakresie zgodności, odpowiednio, indywidualnej i zbiorowej, powinny móc różnicować procesy dla producentów indywidualnych i organizacji odpowiedzialności producenta w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego producentów indywidualnych. Państwa członkowskie mogą udzielać zezwoleń wielu organizacjom odpowiedzialności producenta, ponieważ konkurencja między tymi organizacjami może prowadzić do większych korzyści dla konsumentów. Właściwy organ powinien móc pobierać od producentów lub organizacji odpowiedzialności producenta, którym powierzono wykonywanie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, oparte na kosztach i proporcjonalne opłaty za przeprowadzenie procedury udzielenia zezwolenia dotyczącej wypełniania tych obowiązków.
- (131) W przypadkach gdy opłata z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta pobierana przez organizację odpowiedzialności producenta jest klasyfikowana jako dochody publiczne, jak w przypadku organizacji odpowiedzialności producenta zarządzanych przez państwo, oraz w celu przestrzegania zasad budżetowych, które wymagają, aby dochody publiczne były oparte na dokładnych danych, państwo członkowskie powinno móc wymagać, aby informacje były zgłaszane przez producenta właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestr częściej niż raz w roku. Ponieważ organizacje odpowiedzialności producenta zarządzane przez państwo nie mają upoważnienia ze strony reprezentowanego producenta, określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi dotyczące takiego upoważnienia nie powinny mieć zastosowania.
- (132) W niniejszym rozporządzeniu należy określić, w jaki sposób identyfikowalność obowiązków przedsiębiorców określona w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065⁽³⁹⁾, w tym w jego art. 30 ust. 2 i 3, ma być stosowana w przypadku dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie umów na odległość z producentami oferującymi opakowania konsumentom znajdującym się w Unii, w związku z rejestrami producentów ustanowionymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Do celów niniejszego rozporządzenia każdego producenta – niezależnie od tego, czy ma on siedzibę w państwie członkowskim czy w państwie trzecim – oferującego opakowania w drodze umów zawieranych na odległość bezpośrednio konsumentom znajdującym się w państwie członkowskim, należy uznać za objętego definicją przedsiębiorcy na podstawie rozporządzenia (UE) 2022/2065. Aby zapobiec uchylaniu się od obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, należy określić, w jaki sposób dostawcy platform internetowych powinni wypełniać te obowiązki w odniesieniu do rejestrów producentów opakowań ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. W tym kontekście w przypadkach, gdy dostawcy platform internetowych, którzy objęci są zakresem stosowania rozdziału III sekcja 4 rozporządzenia (UE) 2022/2065, umożliwiają konsumentom zawieranie z producentami umów zawieranych na odległość, powinni oni, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2022/2065, przed umożliwieniem producentom korzystania ze swoich usług, uzyskać od tych producentów informacje na temat tego, czy producenci ci zapewniają zgodność z obowiązkami w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Przepisy dotyczące identyfikowalności przedsiębiorców sprzedających opakowania przez internet podlegają przepisom dotyczącym egzekwowania określonym w rozporządzeniu (UE) 2022/2065.
- (133) Podobne niepożądane sytuacje uchylania się od obowiązków mogą wystąpić w odniesieniu do dostawców usług realizacji zamówień. Niniejsze rozporządzenie dąży do zapobieżenia takiemu uchylaniu się poprzez stosowanie podejścia podobnego do tego, które przyjęto w rozporządzeniu (UE) 2022/2065 w odniesieniu do dostawców platform internetowych.

⁽³⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

- (134) Rejestr producentów ustanowiony na podstawie niniejszego rozporządzenia należy uznać za rejestr publiczny do celów rozporządzenia (UE) 2022/2065. Zatem dostawcy platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z producentami umów zawieranych na odległość powinni dokładać wszelkich starań, aby ocenić, czy informacje przekazane przez zainteresowanych producentów są wiarygodne i pełne, w szczególności korzystając z ogólnodostępnych oficjalnych internetowych baz danych lub interfejsów internetowych lub sprawdzając te bazy danych i interfejsy, lub zwracając się do zainteresowanych przedsiębiorców o dostarczenie wiarygodnych dokumentów potwierdzających, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2022/2065. Jeżeli chodzi o publicznie dostępne dane w rejestrze producentów, „dołożenie wszelkich starań” w rozumieniu art. 30 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2022/2065 zazwyczaj wymaga weryfikacji dostarczonych przez producenta informacji za pomocą publicznie dostępnych danych w rejestrze producentów. W szczególności ma to zastosowanie, jeżeli państwo członkowskie ustanowiło interfejs internetowy służący do automatycznego uzgadniania danych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (135) Wkłady finansowe, do których uiszczenia zobowiązuje się producentów na podstawie niniejszego rozporządzenia, w uzupełnieniu do kosztów, o których mowa w art. 8a ust. 4 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE, powinny pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich dobrowolnych porozumień między internetowymi platformami handlowymi a producentami, w przypadku gdy internetowe platformy handlowe zgadzają się w imieniu producentów, na podstawie pisemnego upoważnienia, na przyjęcie całości lub części tych kosztów.
- (136) Państwa członkowskie powinny ustanowić środki wdrażające rozszerzoną odpowiedzialność producenta, przepisy dotyczące selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych i przepisy dotyczące etykietowania pojemników na odpady, w przypadkach gdy niniejsze rozporządzenie nie przewiduje pełnej harmonizacji takich środków i przepisów. Ponadto państwa członkowskie powinny móc określić dodatkowe wymogi dotyczące wdrażania rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE i niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że takie środki nie stwarzają barier na rynku wewnętrznym. Niniejsze rozporządzenie nie reguluje kwestii, który podmiot jest odpowiedzialny za zbieranie odpadów opakowaniowych, ani nie reguluje innych krajowych ustaleń umownych dotyczących zbierania odpadów opakowaniowych.
- (137) Państwa członkowskie powinny ustanowić systemy zwrotu i zbierania odpadów opakowaniowych, tak aby odpady te były kierowane do najbardziej odpowiedniej alternatywy gospodarowania odpadami, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami. Uczestnictwo w tych systemach powinno być dostępne dla wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności dla podmiotów gospodarczych i organów publicznych. Systemy te powinny być ustanawiane z uwzględnieniem kwestii związanych z ochroną środowiska oraz zdrowiem, bezpieczeństwem i higieną konsumentów. Systemy zwrotu i zbierania powinny być dostępne i mieć zastosowanie, na podstawie niedyskryminujących przepisów, również w przypadku opakowań produktów importowanych.
- (138) Podczas transpozycji art. 7 dyrektywy 94/62/WE do prawa krajowego niektóre państwa członkowskie mogły już ustanowić systemy selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów, które stanowią podstawę odpowiednich krajowych zezwoleń i ustaleń umownych. Te państwa członkowskie powinny móc nadal korzystać z tych systemów, pod warunkiem że prawidłowo wykonują obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia.
- (139) Państwa członkowskie powinny ponadto wprowadzać środki propagujące recykling spełniający normy jakościowe dotyczące wykorzystania materiałów pochodzących z recyklingu w odpowiednich sektorach. Obowiązek ten jest szczególnie istotny w świetle ustalonej minimalnej zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych.
- (140) Zbieranie opakowań jest kluczowym etapem w zapewnianiu ich obiegu zamkniętego, a także w zapewnianiu silnego rynku surowców wtórnych. Ustalenie obowiązkowego poziomu zbierania jest zachętą do opracowania efektywnych i ukierunkowanych systemów zbierania na poziomie krajowym, a tym samym do zwiększenia ilości odpadów posortowanych i potencjalnie poddanych recyklingowi.
- (141) Wykazano, że dobrze funkcjonujące systemy kaucyjne zapewniają bardzo wysoki poziom zbierania i recyklingu wysokiej jakości, szczególnie w przypadku butelek i puszek na napoje. Aby wesprzeć osiągnięcie celu w zakresie selektywnej zbiórki butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje, który określono w dyrektywie (UE) 2019/904, aby dążyć do zwiększenia poziomów zbierania oraz aby osiągnąć wysokie poziomy zbierania i recyklingu wyższej jakości metalowych pojemników na napoje, państwa członkowskie powinny ustanowić systemy kaucyjne. Systemy te przyczynią się do zwiększenia podaży dobrej jakości surowców wtórnych nadających się do recyklingu w obiegu zamkniętym oraz do zmniejszenia zaśmiecenia pojemnikami na napoje.
- (142) Systemy kaucyjne powinny być obowiązkowe w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje oraz metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje. Państwa członkowskie mogą również postanowić o włączeniu do tych systemów innych opakowań innych produktów lub wykonanych z innych materiałów, w szczególności szklanych butelek jednorazowego użytku. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby systemy kaucyjne obejmujące formaty opakowań jednorazowego użytku, w szczególności szklane butelki jednorazowego użytku na napoje, były w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne. Powinny one rozważyć ustanowienie systemów kaucyjnych także w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość – przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w TFUE oraz działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – przyjęcia przepisów wykraczających poza minimalne wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, takich jak pobieranie kaucji w punkcie sprzedaży w przypadku spożycia produktu w obiekcie

przedsiębiorstwa działającego w sektorze HoReCa lub zobowiązanie wszystkich dystrybutorów końcowych do przyjmowania opakowań podlegających kaucji niezależnie od dystrybuowanego przez nich materiału opakowaniowego i formatu opakowań oraz od ich powierzchni sprzedaży.

- (143) Niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać różnorodność systemów kaucyjnych istniejących w Unii oraz zapewniać, aby rozwój technologiczny tych systemów nie był utrudniony, jeżeli spełniają one wymogi i kryteria zwiększenia poziomów zbierania i zapewnienia recyklingu lepszej jakości.
- (144) Ze względu na charakter produktów oraz różnice w systemach ich produkcji i dystrybucji, systemy kaucyjne nie powinny być jednak obowiązkowe w przypadku opakowań na wino, aromatyzowane produkty sektora wina i produkty podobne do produktów sektora wina, napoje spirytusowe oraz mleko i przetwory mleczne wymienione w części XVI załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić systemy kaucyjne obejmujące takie opakowania na napoje, a także inne opakowania na napoje i inne produkty.
- (145) Do dnia 1 stycznia 2029 r. wszystkie systemy kaucyjne obejmujące butelki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje oraz metalowe pojemniki jednorazowego użytku na napoje powinny spełniać ogólne minimalne wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem systemów kaucyjnych ustanowionych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i które do dnia 1 stycznia 2029 r. osiągną cel w zakresie selektywnej zbiórki na poziomie 90 %. Wymogi te pomogą zapewnić większą spójność i wyższe poziomy zwrotu w państwach członkowskich. Określono je na podstawie opinii zainteresowanych stron, analiz ekspertów i najlepszych praktyk dotyczących stosowania istniejących systemów kaucyjnych. Wymogi te opracowano w sposób umożliwiający wprowadzanie innowacji, a zarazem pozwalający na pewną elastyczność w dostosowywaniu do warunków lokalnych.
- (146) Państwa członkowskie, w których znajdują się regiony o znacznym natężeniu transgranicznej działalności gospodarczej, powinny zapewniać, aby systemy kaucyjne umożliwiały zbieranie opakowań z systemów kaucyjnych zainteresowanych państw członkowskich w wyznaczonych punktach zbiórki oraz powinny dążyć do umożliwienia zwrotu kaucji.
- (147) Państwa członkowskie, które do 2026 r. osiągną poziom zbierania docelowych rodzajów opakowań bez systemu kaucyjnego wynoszący 80 %, powinny móc wystąpić z wnioskiem o zwolnienie ich z ustanawiania systemu kaucyjnego.
- (148) Państwa członkowskie powinny móc zdecydować się na wdrożenie systemu kaucyjnego na poziomie niższym niż krajowy, uwzględniając odpowiednie krajowe podziały administracyjne oraz szczególną sytuację terytoriów zamorskich, o ile wykażą efektywność środowiskową i gospodarczą takiego systemu, a także jego pełną zgodność z określonym w niniejszym rozporządzeniu poziomem zbierania butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje oraz metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje wynoszącym 90 %.
- (149) Państwa członkowskie powinny aktywnie zachęcać do stosowania szczególnego środka zapobiegającego powstawaniu odpadów opakowaniowych, czyli rozwiązań polegających na ponownym użyciu i ponownym napełnianiu opakowań. Powinny one wspierać ustanowienie systemów ponownego użycia i ponownego napełniania oraz monitorować ich funkcjonowanie i zgodność z normami higieny. Zachęca się państwa członkowskie do wprowadzania również innych środków, takich jak ustanowienie systemów kaucyjnych obejmujących formaty opakowań wielokrotnego użytku, stosowanie zachęt gospodarczych lub ustanowienie wymogów dla dystrybutorów końcowych, aby udostępniali oni na rynku określony udział produktów – innych niż te objęte celami w zakresie ponownego użycia i obowiązkami w zakresie ponownego napełniania – w opakowaniach wielokrotnego użytku lub poprzez umożliwienie ponownego napełniania, pod warunkiem że takie wymogi nie spowodują fragmentacji jednolitego rynku i powstania barier w handlu.
- (150) Wymogi dotyczące zbierania, sortowania, czyszczenia i redystrybucji do podmiotów napełniających mają zupełnie inny charakter w przypadku systemów kaucyjnych dla jednorazowego użytku i systemów ponownego użycia opartych na kaucji. W związku z tym minimalne wymogi dotyczące systemów kaucyjnych nie powinny mieć zastosowania do systemów ponownego użycia opartych na kaucji. Do systemów ponownego użycia zastosowanie powinny mieć natomiast wymogi szczególne.
- (151) Dyrektywę 94/62/WE zmieniono dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852⁽⁴⁰⁾, w której określono cele recyklingu dla państw członkowskich, które należy osiągnąć do 2025 i 2030 r. Cele te oraz zasady ich obliczania należy utrzymać. Mimo różnych punktów wyjścia dla poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do celów recyklingu, i mimo że w niniejszym rozporządzeniu zaproponowano środki ułatwiające osiągnięcie tych celów, nadal powinna istnieć możliwość odroczenia, pod pewnymi warunkami, terminów osiągnięcia celów recyklingu na 2030 r. Komisja powinna być jednak uprawniona do odrzucenia zmienionego planu wdrożenia przedłożonego przez państwo członkowskie.

⁽⁴⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 141).

- (152) W dyrektywie 94/62/WE nałożono na Komisję obowiązek dokonania przeglądu celów recyklingu opakowań na 2030 r. z myślą o ich utrzymaniu lub, w stosownych przypadkach, zwiększeniu. Celów ustalonych na 2030 r. nie należy jednak jeszcze zmieniać, ponieważ dowody wskazują, że niektóre państwa członkowskie nadal mają trudności z osiągnięciem istniejących celów. Z tego powodu należy ustanowić środki zachęcające wytwórców do wprowadzania do obrotu większej ilości opakowań zdatnych do recyklingu, pomagając w ten sposób państwom członkowskim w osiągnięciu celów recyklingu. W przyszłości należy zgłaszać Komisji bardziej szczegółowe dane dotyczące przepływów opakowań i recyklingu odpadów opakowaniowych. Zgłaszanie tych danych umożliwi Komisji dokonanie przeglądu celów pod kątem ich utrzymania lub zwiększenia. Aby uwzględnić skutki środków służących poprawie możliwości recyklingu opakowań, przegląd nie powinien odbyć się wcześniej niż przewidywana ogólna ocena niniejszego rozporządzenia, tj. 7 lat po jego wejściu w życie. Podczas tego przeglądu należy również zwrócić uwagę na możliwość wprowadzenia nowych celów o większej szczegółowości niż obecne cele.
- (153) Cele recyklingu powinny być obliczane na podstawie masy odpadów opakowaniowych wprowadzanych do procesu recyklingu. Państwa członkowskie powinny zapewniać wiarygodność i dokładność zbieranych danych na temat odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi. Co do zasady faktyczny pomiar masy odpadów opakowaniowych, które należy zaliczyć do poddanych recyklingowi, powinien być dokonywany w momencie, w którym odpady opakowaniowe są wprowadzane do procesu recyklingu. Niemniej jednak, aby ograniczyć obciążenia administracyjne, państwa członkowskie powinny, na ściśle określonych warunkach oraz na zasadzie odstępstwa od ogólnej zasady, być upoważnione do ustalania masy odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi na podstawie pomiaru masy materiału wyjściowego z dowolnej operacji sortowania, którą należy skorygować z uwzględnieniem średnich wskaźników strat występujących przed wprowadzeniem odpadów do procesów recyklingu. Straty materiałów występujące przed wprowadzeniem odpadów do procesu recyklingu, na przykład w wyniku sortowania lub innych działań wstępnych, nie powinny być włączane do ilości odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi. Straty te można ustalić na podstawie elektronicznych rejestrów, specyfikacji technicznych, szczegółowych zasad obliczania średnich wskaźników strat dla różnych strumieni odpadów lub innych równoważnych środków. Państwa członkowskie powinny umieścić informacje o takich środkach w sprawozdaniach z kontroli jakości, dołączonych do przedkładanych Komisji danych na temat recyklingu odpadów. Średnie wskaźniki strat powinny być w miarę możliwości ustalone na poziomie poszczególnych sortowni i powiązane z różnymi głównymi rodzajami odpadów, różnymi źródłami (takimi jak gospodarstwa domowe lub działalność gospodarcza), różnymi systemami zbierania i różnymi rodzajami procesów sortowania. Średnie wskaźniki strat powinny być stosowane jedynie wówczas, gdy nie są dostępne żadne inne wiarygodne dane, w szczególności w kontekście przemieszczania i wywozu odpadów. Ubytek masy materiałów lub substancji wskutek fizycznych lub chemicznych procesów transformacji, będący nieodłącznym elementem procesu recyklingu, w którym odpady opakowaniowe zostały rzeczywiście przetworzone w produkty, materiały lub substancje, nie powinien być odejmowany od masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.
- (154) W przypadku gdy obliczenie wskaźnika recyklingu stosuje się do tlenowego lub beztlenowego przetwarzania odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji, ilość odpadów, która jest wprowadzana do procesu przetwarzania tlenowego lub beztlenowego, może być zaliczana jako ilość poddana recyklingowi, pod warunkiem że takie przetwarzanie powoduje wytworzenie materiału wyjściowego, który będzie wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja poddana recyklingowi. Chociaż materiałem wyjściowym z takiego procesu przetwarzania jest najczęściej kompost lub produkt pofermentacyjny, uwzględnić można również inne materiały wyjściowe, pod warunkiem że zawierają one porównywalne ilości materiału pochodzącego z recyklingu w stosunku do ilości przetworzonych odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji. W innych przypadkach, zgodnie z definicją recyklingu, na poczet osiągnięcia celów recyklingu nie powinno być zaliczane ponowne przetwarzanie odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji na materiały, które mają być wykorzystywane jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są unieszkodliwiane lub mają być wykorzystane w dowolnym innym niż recykling procesie mającym taki sam cel jak odzysk odpadów.
- (155) W przypadku gdy materiały stanowiące odpady opakowaniowe przestają być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ich rzeczywistym ponownym przetworzeniem, powinny zostać zaliczone jako poddane recyklingowi, pod warunkiem że są przeznaczone do późniejszego ponownego przetworzenia w produkty, materiały lub substancje wykorzystywane do celów pierwotnych lub innych. Na poczet osiągnięcia celów recyklingu nie powinny być zaliczane materiały, które utraciły status odpadów, a które mają być wykorzystane jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są użyte do wypełniania wyrobisk, unieszkodliwione lub które mają być użyte w dowolnym innym niż recykling procesie mającym taki sam cel jak odzysk odpadów.
- (156) Przy ustalaniu metodyki obliczania i weryfikacji zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu Komisja powinna oceniać dostępne technologie recyklingu, uwzględniając ich efektywność gospodarczą i środowiskową, w tym jakość materiałów wyjściowych, dostępność odpadów, potrzebną energię oraz emisje gazów cieplarnianych i inne odnośne rodzaje wpływu na środowisko. Komisja powinna również uwzględnić potencjalną możliwość wykorzystywania takich technologii przy publikowaniu wprowadzających w błąd twierdzeń dotyczących ekologiczności.
- (157) Twierdzenia odnoszące się do właściwości opakowań, w odniesieniu do których w niniejszym rozporządzeniu określono wymogi prawne, takich jak możliwość recyklingu, poziom zawartości materiału pochodzącego z recyklingu oraz możliwość ponownego użycia, powinny być formułowane wyłącznie w odniesieniu do właściwości opakowań, które wykraczają poza mające zastosowanie minimalne wymogi określone w niniejszym

rozporządzeniu oraz zgodnie z metodykami i zasadami określonymi na podstawie niniejszego rozporządzenia. W takich twierdzeniach należy również określić, czy odnoszą się one do jednostki opakowania, części jednostki opakowania czy do wszystkich opakowań wprowadzonych do obrotu przez dany podmiot gospodarczy.

- (158) Państwa członkowskie powinny mieć prawo uwzględnić recykling metali wydzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają pewne kryteria jakościowe określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1004 ⁽⁴¹⁾.
- (159) W przypadku wywozu odpadów opakowaniowych z Unii w celu recyklingu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴²⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1157 ⁽⁴³⁾.
- (160) Ponieważ ponowne użycie oznacza, że do obrotu nie są wprowadzane żadne nowe opakowania, na potrzeby osiągnięcia odpowiednich celów recyklingu opakowań należy wziąć pod uwagę opakowania handlowe wielokrotnego użytku wprowadzane do obrotu i opakowania drewniane naprawiane w celu ponownego użycia. Państwa członkowskie powinny móc skorzystać z tej możliwości w celu obliczenia zmodyfikowanego poziomu celów recyklingu poprzez uwzględnienie maksymalnie 5 punktów procentowych średniego udziału – w poprzednich trzech latach – opakowań handlowych wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy i ponownie wykorzystywanych w ramach systemu ponownego użycia.
- (161) Producenci i organizacje odpowiedzialności producenta powinni być aktywnie zaangażowani w dostarczanie użytkownikom końcowym, w szczególności konsumentom, informacji na temat zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz gospodarowania takimi odpadami. Informacje te powinny obejmować dostępność rozwiązań dotyczących ponownego użycia opakowań, znaczenie etykiet umieszczanych na opakowaniu oraz inne instrukcje dotyczące wyrzucania odpadów opakowaniowych. Producenci i organizacje odpowiedzialności producenta powinni również informować konsumentów, że oznakowanie opakowania jako kompostowalnego oznacza, że opakowanie jest kompostowalne w kontrolowanych warunkach przemysłowych w zakładach przetwarzania bioodpadów i nie nadaje się do kompostowania w warunkach domowych. Opakowania nie powinny być wyrzucane jako zaśmiecenie. Producenci powinni również informować, że użytkownicy końcowi odgrywają ważną rolę w zapewnianiu optymalnego pod względem środowiskowym gospodarowania odpadami opakowaniowymi. Przekazując informacje wszystkim użytkownikom końcowym, jak i składając sprawozdania na temat opakowań, należy wykorzystywać nowoczesne technologie informatyczne. Informacje te należy przekazywać za pomocą klasycznych sposobów, takich jak plakaty, zarówno w pomieszczeniach, jak i na zewnątrz, kampanie w mediach społecznościowych, albo za pomocą bardziej innowacyjnych sposobów, takich jak elektroniczny dostęp do stron internetowych przez kody QR umieszczone na opakowaniach.
- (162) Selektywna zbiórka poza domem to ważny element zwiększenia poziomu zbierania opakowań i poprawy ich obiegu zamkniętego. Państwa członkowskie i podmioty gospodarcze powinny móc wprowadzać szczególne środki selektywnej zbiórki poza domem, dostosowane do miejsca i zwyczajów konsumentów.
- (163) Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji informacje na temat stopnia osiągnięcia celów recyklingu. Aby ocenić skuteczność środków mających na celu ograniczenie zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, należy również zgłaszać dane dotyczące zużycia bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego i bardzo grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, aby umożliwić ocenę, czy zużycie tych toreb wzrosło w odpowiedzi na środki służące ograniczeniu stosowania lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Aby umożliwić ocenę, czy obowiązkowe systemy kaucyjne, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie, są skuteczne lub czy przyznawane przez państwa członkowskie zwolnienia z obowiązku ustanowienia tych systemów są uzasadnione, ważne jest uzyskanie informacji – za pośrednictwem sprawozdań przekazywanych przez państwa członkowskie – na temat poziomu selektywnej zbiórki opakowań objętych obowiązkiem ustanowienia systemów kaucyjnych.
- (164) W celu ustanowienia metodyki oceny zdolności do recyklingu na dużą skalę państwa członkowskie powinny również zgłaszać, co roku, dane dotyczące ilości poddanych recyklingowi odpadów opakowaniowych w podziale na kategorie opakowań i dotyczące ilości opakowań udostępnionych na rynku po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego, lub rozpakowanych przez producenta, który nie jest użytkownikiem końcowym, w podziale na kategorie opakowań. Komisja powinna agregować te dane i publikować je w celu monitorowania rocznych zmian w zakresie odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi na dużą skalę.

⁽⁴¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1004 z dnia 7 czerwca 2019 r. określająca zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych dotyczących odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE oraz uchylająca decyzję wykonawczą Komisji C(2012) 2384 (Dz.U. L 163 z 20.6.2019, s. 66).

⁽⁴²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

⁽⁴³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1157 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmiany rozporządzeń (UE) nr 1257/2013 i (UE) 2020/1056 oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L, 2024/1157 z 30.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1157/oj>).

- (165) Państwa członkowskie powinny zgłaszać Komisji dane drogą elektroniczną oraz przedkładać jej sprawozdanie z kontroli jakości. Ponadto do danych dotyczących celów recyklingu należy dołączyć sprawozdanie, które zawiera opis środków podjętych w celu ustanowienia skutecznego systemu kontroli jakości i identyfikowalności odpadów opakowaniowych.
- (166) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania obowiązków sprawozdawczych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia zasad obliczania i weryfikacji danych dotyczących osiągnięcia celów recyklingu, poziomów selektywnej zbiórki opakowań objętych systemem kaucyjnym oraz danych niezbędnych do określenia metodyki oceny ilości opakowań poddanych recyklingowi na dużą skalę. W takim akcie wykonawczym należy również przewidzieć metodykę określania ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych, a także ustanowić format przedkładania danych. Należy również ustanowić metodykę obliczania rocznego zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca oraz format przedkładania tych danych, ponieważ dane te są niezbędne do wsparcia monitorowania i pełnego wdrożenia istotnych wymogów dotyczących toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, w szczególności w celu zapewnienia zdezagregowanych i obowiązkowych danych w odniesieniu do różnych kategorii toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Ten akt wykonawczy powinien zastąpić decyzję Komisji 2005/270/WE⁽⁴⁴⁾ oraz decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2018/896⁽⁴⁵⁾.
- (167) Aby przyczynić się do ułatwienia państwom członkowskim i Komisji monitorowania realizacji celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie powinny utworzyć bazy danych dotyczących opakowań oraz zapewnić ich sprawne funkcjonowanie.
- (168) Skuteczne egzekwowanie wymogów w zakresie zrównoważoności ma istotne znaczenie dla zapewnienia uczciwej konkurencji oraz osiągnięcia oczekiwanych korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia i jego wkładu w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, energii i obiegu zamkniętego. W związku z tym właściwe organy powinny dążyć do tego, aby co roku sprawdzać dokładność co najmniej części deklaracji zgodności UE. Rozporządzenie (UE) 2019/1020 ustanawiające horyzontalne ramy nadzoru rynku i kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii powinno mieć zastosowanie do opakowań, dla których na podstawie niniejszego rozporządzenia ustanowiono wymogi w zakresie zrównoważoności. Mechanizmy nadzoru rynku ustanowione w rozporządzeniu (UE) 2019/1020 określają wymogi w zakresie nadzoru rynku odnoszące się do wprowadzania produktów do obrotu oraz przewidują mechanizmy ochronne służące do sprawdzania zgodności z niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do wprowadzania opakowań do obrotu.
- (169) Opakowanie należy wprowadzać do obrotu wyłącznie, jeżeli nie stwarza znanego ryzyka dla środowiska i zdrowia ludzkiego. W celu ukierunkowania działań dotyczących nadzoru rynku, do celów niniejszego rozporządzenia opakowania stwarzające ryzyko należy zdefiniować jako opakowania, które – ze względu na to, że nie są zgodne z wymogiem w zakresie zrównoważoności, lub dlatego że odpowiedzialny podmiot gospodarczy nie spełnia wymogu w zakresie zrównoważoności – mogłyby mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione odpowiednimi wymogami.
- (170) Powinna istnieć procedura, w ramach której zainteresowane strony są informowane o środkach, które mają zostać wprowadzone w odniesieniu do opakowań stwarzających ryzyko. Procedura ta powinna również umożliwiać organom nadzoru rynku w państwach członkowskich podejmowanie – we współpracy z odpowiednimi podmiotami gospodarczymi – działań na wczesnym etapie w odniesieniu do takich opakowań. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia, czy krajowe środki podjęte w odniesieniu do niezgodnych z wymogami produktów są uzasadnione. Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie jeżeli – w uzasadnionych przypadkach związanych z ochroną środowiska lub zdrowia ludzkiego – jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.
- (171) Organy nadzoru rynku powinny mieć prawo wymagać od podmiotów gospodarczych podjęcia działań naprawczych na podstawie ustalenia, że opakowania nie są zgodne z wymogami w zakresie zrównoważoności i etykietowania albo podmiot gospodarczy naruszył inne przepisy dotyczące wprowadzania opakowań do obrotu lub udostępnienia ich na rynku. W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania wymogu dotyczącego podjęcia przez podmioty gospodarcze działań naprawczych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, aby mogła zdecydować, czy dany środek krajowy jest uzasadniony.

⁽⁴⁴⁾ Decyzja Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiająca formaty w odniesieniu do systemu baz danych zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 86 z 5.4.2005, s. 6).

⁽⁴⁵⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/896 z dnia 19 czerwca 2018 r. ustanawiająca metodę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy oraz zmieniająca decyzję 2005/270/WE (Dz.U. L 160 z 25.6.2018, s. 6).

- (172) W przypadku obaw dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzkiego organ nadzoru rynku nie powinien przeprowadzać oceny ryzyka dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, jakie stwarza dany materiał opakowaniowy, jeśli ryzyko to przenosi się na opakowaną zawartość materiału opakowaniowego, ale powinien ostrzec organy właściwe do przeprowadzania kontroli tego ryzyka, powołane na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625⁽⁴⁶⁾, rozporządzeń (UE) 2017/745, (UE) 2017/746, (UE) 2019/6 lub dyrektywy 2001/83/WE.
- (173) Zamówienia publiczne stanowią 14% PKB Unii. Aby przyczynić się do realizacji celów, jakimi są osiągnięcie neutralności klimatycznej, poprawa efektywności energetycznej i efektywnego gospodarowania zasobami oraz przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, która chroni zdrowie publiczne i bioróżnorodność, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, aby mogła ona zobowiązać, w stosownych przypadkach, instytucje i podmioty zamawiające określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽⁴⁷⁾ i 2014/25/UE⁽⁴⁸⁾ do dostosowywania ich zamówień publicznych do szczególnych minimalnych obowiązkowych wymogów w zakresie zielonych zamówień publicznych, które mają zostać określone w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia. W porównaniu z dobrowolnym podejściem obowiązkowe wymogi powinny zmaksymalizować wpływ wydatków publicznych na stymulowanie popytu na opakowania o większej wydajności. Wymogi te powinny być przejrzyste, obiektywne i niedyskryminujące. Państwa członkowskie powinny móc odwoływać się w swoich wymogach dotyczących zamówień publicznych do specyfikacji technicznych, kryteriów kwalifikacji lub warunków realizacji zamówień, a wymogi te nie muszą być kumulatywne. Instytucje i podmioty zamawiające powinny mieć możliwość – przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w TFUE oraz działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – przyjmowania przepisów wykraczających poza minimalne wymogi w zakresie zielonych zamówień publicznych określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (174) Aby zabezpieczyć funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz stworzyć równe warunki działania należy zapewnić zgodność wprowadzanych na rynek Unii opakowań pochodzących z państw trzecich z niniejszym rozporządzeniem, niezależnie od tego, czy są one przywożone jako opakowanie samo w sobie czy w powiązaniu z produktem w opakowaniu. W szczególności konieczne jest zapewnienie, aby wytwórcy przeprowadzali odpowiednie procedury oceny zgodności w odniesieniu do tych opakowań. Priorytetowo należy potraktować współpracę na rynku między organami nadzoru rynku a podmiotami gospodarczymi. W związku z tym, chociaż interwencje organów wyznaczonych na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020 mogą dotyczyć wszelkich opakowań wprowadzanych na rynek Unii, powinny one koncentrować się przede wszystkim na opakowaniach objętych środkami dotyczącymi zakazów wprowadzonymi przez organy nadzoru rynku. W przypadku gdy organy te podejmują takie środki i nie ograniczają ich do terytorium krajowego, organy nadzoru rynku powinny przekazywać organom wyznaczonym do kontroli opakowań wprowadzanych na rynek Unii szczegółowe informacje niezbędne do identyfikacji na granicach takich niezgodnych z wymogami opakowań, w tym informacje na temat produktów w opakowaniu i podmiotów gospodarczych, aby umożliwić stosowanie podejścia opartego na analizie ryzyka w odniesieniu do produktów wprowadzanych na rynek Unii. W takich przypadkach organy celne będą dążyć do zidentyfikowania i zatrzymania takich opakowań na granicach.
- (175) Aby zoptymalizować i odciążyć proces kontroli na granicach zewnętrznych Unii, należy umożliwić zautomatyzowane przesyłanie danych między systemem informacyjnym i komunikacyjnym do celów nadzoru rynku (ICSMS) a systemami celnymi. Należy rozróżnić dwa rodzaje przesyłania danych ze względu na ich odpowiednie cele. Po pierwsze, środki dotyczące zakazów wprowadzone przez organy nadzoru rynku w następstwie zidentyfikowania opakowań niezgodnych z wymogami powinny być zgłaszane organom celnym z poziomu ICSMS w celu wykorzystania – przez organy wyznaczone do celu przeprowadzania kontroli na granicach zewnętrznych – do identyfikacji opakowań, które powinny być objęte takim środkiem dotyczącym zakazu. Na potrzeby pierwszego rodzaju przesyłania danych należy wykorzystywać elektroniczny system zarządzania ryzykiem celnym ustanowiony w art. 36 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447⁽⁴⁹⁾, bez uszczerbku dla wszelkich przyszłych

⁽⁴⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (UE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

⁽⁴⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁽⁴⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

⁽⁴⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczególne zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

zmian w środowisku zarządzania ryzykiem celnym. Po drugie, w przypadku gdy organy celne zidentyfikują opakowania niezgodne z wymogami, konieczne będzie wykorzystanie zarządzania sprawami, między innymi w celu przesłania powiadomienia o zawieszeniu, wniosków organów nadzoru rynku oraz wyników działań podjętych przez organy celne. Drugi rodzaj przesyłania danych między ICSMS a krajowymi systemami celnymi jest obsługiwane przez unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie cel.

- (176) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania wzajemnego połączenia służącego przekazywaniu informacji między organami nadzoru rynku a organami celnymi należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia przepisów proceduralnych i szczegółowych ustaleń wykonawczych, w tym dotyczących funkcji, elementów danych i przetwarzania danych, a także przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych, poufności i administrowania w odniesieniu do tego wzajemnego połączenia.
- (177) Podczas przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁵⁰⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Przy opracowywaniu tych aktów delegowanych Komisja powinna uwzględniać informacje naukowe lub inne dostępne informacje techniczne, w tym odpowiednie normy międzynarodowe.
- (178) Uprawnienia wykonawcze powierzone Komisji w niniejszym rozporządzeniu powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁵¹⁾.
- (179) W celu zapewnienia, aby wymogi dotyczące produktu określone w dyrektywie (UE) 2019/904 mogły być monitorowane i egzekwowane oraz aby podlegały one odpowiedniemu nadzorowi rynku, należy zmienić rozporządzenie (UE) 2019/1020 w celu włączenia do jego zakresu stosowania dyrektywy (UE) 2019/904. Przepisy dotyczące wymogów w zakresie zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach z tworzywa sztucznego na napoje, wraz z odpowiednimi obowiązkami sprawozdawczymi, należy z dniem 1 stycznia 2030 r. usunąć z dyrektywy (UE) 2019/904, ponieważ kwestia ta jest regulowana wyłącznie niniejszym rozporządzeniem.
- (180) Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne zasady, które mają zastosowanie do wszystkich opakowań. Niektóre produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte dyrektywą (UE) 2019/904, takie jak torby na zakupy z tworzywa sztucznego, kubki na napoje, pojemniki na żywność i napoje, w tym butelki, uznaje się jednak za opakowania. Dyrektywa (UE) 2019/904 stanowi *lex specialis* w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia. W przypadku wystąpienia konfliktu między dyrektywą (UE) 2019/904 a niniejszym rozporządzeniem pierwszeństwo powinna mieć dyrektywa (UE) 2019/904 w ramach zakresu jej stosowania. Dyrektywa (UE) 2019/904 zobowiązuje państwa członkowskie do wprowadzenia środków służących ograniczeniu stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, co obejmuje ograniczenia rynkowe. Takie ograniczenia rynkowe powinny mieć zastosowanie i mieć pierwszeństwo przed wszelkimi kolidującymi przepisami niniejszego rozporządzenia. Niniejsze rozporządzenie przewiduje ograniczenie wprowadzania do obrotu produktów z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 3 załącznika V do niniejszego rozporządzenia, natomiast dyrektywa (UE) 2019/904 umożliwia państwom członkowskim wprowadzanie niezbędnych środków w celu ograniczenia stosowania tych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Ponieważ krajowe środki wykonawcze na podstawie dyrektywy (UE) 2019/904 mogą być mniej restrykcyjne niż zakaz wprowadzania do obrotu, niniejsze rozporządzenie powinno mieć pierwszeństwo przed dyrektywą (UE) 2019/904 w odniesieniu do takich produktów objętych definicją opakowania, aby stymulować ograniczanie stosowania opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i ograniczyć ilość opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w środowisku. W związku z tym państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjęcia zwolnienia z przewidzianego w dyrektywie (UE) 2019/904 zakazu dotyczącego wprowadzania do obrotu opakowań wykonanych z polistyrenu ekspandowanego. Aby to odzwierciedlić, należy odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2019/904.
- (181) Ponieważ niniejsze rozporządzenie nie reguluje zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w jakichkolwiek częściach opakowań wykonanych z tworzyw sztucznych przed dniem 1 stycznia 2030 r., przepisy dotyczące wymogów w zakresie zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach z tworzywa sztucznego na napoje, zawarte w dyrektywie (UE) 2019/904, powinny obowiązywać do tego dnia.
- (182) Aby zwiększyć zaufanie publiczne do opakowań wprowadzanych do obrotu, w szczególności jeśli chodzi o ich zgodność z wymogami w zakresie zrównoważoności, podmioty gospodarcze, które wprowadzają do obrotu opakowania niezgodne z wymogami lub nie wypełniają swoich obowiązków, powinny podlegać karom. Konieczne jest zatem, aby państwa członkowskie ustanowiły w prawie krajowym skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary w przypadku niezapewnienia zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia.

⁽⁵⁰⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽⁵¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (183) W art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zobowiązano państwa członkowskie do ustanowienia środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii, w tym poprzez sądy państw członkowskich. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić, aby zainteresowane osoby, takie jak osoby fizyczne lub prawne, które złożyły skargę lub zgłosiły zarzut niezgodności z niniejszym rozporządzeniem opakowania, będącego opakowaniem samym w sobie lub w powiązaniu z produktem w opakowaniu, miały dostęp do wymiaru sprawiedliwości zgodnie z zobowiązaniami, na które państwa członkowskie zgodziły się jako strony Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska ⁽⁵²⁾, sporządzonej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”).
- (184) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ocena ta powinna opierać się na pięciu kryteriach: skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i unijnej wartości dodanej oraz powinna służyć jako podstawa oceny skutków ewentualnych dalszych działań. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia oraz jego wpływu na zrównoważenie środowiskowe opakowań i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (185) Podmiotom gospodarczym należy zapewnić wystarczającą ilość czasu na dostosowanie ich działalności w celu wypełnienia obowiązków oraz zapewnienie zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia. Podobnie państwom członkowskim należy zapewnić wystarczającą ilość czasu na przyjęcie środków administracyjnych dotyczących organizacji procedur udzielania zezwoleń przez właściwe organy, przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości dla podmiotów gospodarczych, oraz na ustanowienie infrastruktury administracyjnej niezbędnej do stosowania niniejszego rozporządzenia. Datę rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia należy zatem przesunąć do czasu, gdy te przygotowania będą mogły zostać zakończone w rozsądnym terminie. Należy zwrócić szczególną uwagę na ułatwianie mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) przestrzegania obowiązków i wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia, w tym za pomocą wytycznych, które Komisja ma przedstawić w celu ułatwienia podmiotom gospodarczym, a zwłaszcza MŚP, spełniania wymogów.
- (186) Aby wypełnić te zobowiązania oraz ustanowić ambitne, a jednocześnie zharmonizowane ramy dotyczące opakowań, konieczne jest przyjęcie rozporządzenia ustanawiającego wymogi dotyczące opakowań w całym cyklu ich życia. Należy zatem uchylić dyrektywę 94/62/WE.
- (187) Dyrektywę 94/62/WE należy uchylić ze skutkiem od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Aby jednak zapewnić sprawne przejście i ciągłość do czasu przyjęcia przez Komisję nowych przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ciągłość stosowania systemu zasobów własnych Unii w odniesieniu do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi, niektóre wynikające z tej dyrektywy obowiązki dotyczące etykietowania, celów recyklingu i przekazywania danych Komisji powinny pozostać w mocy przez pewien okres.
- (188) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa zrównoważenia środowiskowego opakowań oraz zapewnienie swobodnego przepływu opakowań na rynku wewnętrznym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące całego cyklu życia opakowań w odniesieniu do ich zrównoważoności środowiskowej oraz etykietowania, w celu umożliwienia wprowadzania opakowań do obrotu. Niniejsze rozporządzenie ustanawia także wymogi dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zapobiegania powstawa-

⁽⁵²⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

niu odpadów opakowaniowych, na przykład poprzez ograniczanie zbędnych opakowań oraz ponowne użycie lub ponowne napełnianie opakowań, a także wymogi dotyczące zbierania i przetwarzania, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych.

2. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki zharmonizowaniu środków krajowych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych w celu uniknięcia przeszkód w handlu oraz zakłóceń i ograniczenia konkurencji w Unii, przy jednoczesnym zapobieganiu niekorzystnemu wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko i na zdrowie ludzkie lub zmniejszaniu tego wpływu, w oparciu o wysoki poziom ochrony środowiska.

3. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz do osiągnięcia neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r., jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119⁽⁵³⁾, poprzez ustanowienie środków zgodnych z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE (zwaną dalej „hierarchią postępowania z odpadami”).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich opakowań, niezależnie od zastosowanego materiału, od tego, czy takie opakowania są wykorzystywane w przemyśle, innej produkcji wyrobów, sprzedaży detalicznej lub dystrybucji, w biurach, usługach czy gospodarstwach domowych, oraz do wszystkich odpadów opakowaniowych, niezależnie od tego, czy takie odpady mają swoje źródło w przemyśle, innej produkcji wyrobów, sprzedaży detalicznej lub dystrybucji, w biurach, usługach czy gospodarstwach domowych.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2008/98/WE dotyczących gospodarowania odpadami niebezpiecznymi, a także dla unijnych wymogów regulacyjnych dotyczących opakowań, takich jak wymogi w zakresie bezpieczeństwa, jakości, ochrony zdrowia oraz higieny produktów pakowanych, a także dla wymogów transportowych. Jednakże w przypadkach, gdy niniejsze rozporządzenie koliduje z dyrektywą 2008/68/WE, dyrektywa ta ma pierwszeństwo.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „opakowanie” oznacza wyrób – bez względu na materiały, z jakich jest wykonany – który jest przeznaczony do wykorzystania przez podmiot gospodarczy do celów przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczania lub prezentacji produktów innemu podmiotowi gospodarczemu lub użytkownikowi końcowemu i który można przyporządkować do jednego z formatów opakowań, w zależności od jego funkcji, materiału i projektu, w tym:

- a) wyrób, który jest niezbędny do przechowywania, ochrony lub konserwacji produktu przez cały jego cykl żywotności, nie będąc integralną częścią produktu, i który jest przeznaczony do wykorzystania, użycia lub usunięcia wraz z produktem;
- b) część składowa wyrobu, o którym mowa w lit. a), złączona z nim, lub zintegrowany z tym wyrobem element pomocniczy;
- c) element pomocniczy wyrobu, o którym mowa w lit. a), zawieszony bezpośrednio lub umieszczony na produkcie i który spełnia funkcję opakowania, nie będąc integralną częścią produktu, i który jest przeznaczony do wykorzystania, użycia lub usunięcia wraz z produktem;
- d) wyrób, który jest zaprojektowany i przeznaczony do napełnienia w punkcie sprzedaży w celu wydania produktu, zwany również „opakowaniem usługowym”;
- e) wyrób jednorazowego użytku, który jest sprzedawany i napełniany lub zaprojektowany i przeznaczony do napełnienia w punkcie sprzedaży, spełniający funkcję opakowania;
- f) przepuszczalne torebki z herbatą, kawą lub innym napojem, lub miękkie po użyciu pojedyncze porcje używane w systemach do przygotowywania herbaty, kawy lub innych napojów, przeznaczone do użycia i usunięcia wraz z produktem;

⁽⁵³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

- g) nieprzepuszczalna pojedyncza porcja używana w systemach do przygotowywania herbaty, kawy lub innego napoju przeznaczona do użycia w maszynie, używana i usuwana wraz z produktem;
- 2) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE; opakowanie wielokrotnego użytku przekazane do odnowienia nie jest uznawane za odpad;
 - 3) „opakowanie na wynos” oznacza opakowanie usługowe napełniane w obsługiwanych punktach sprzedaży napojami lub żywnością gotową do spożycia, które są zapakowane do transportu i natychmiastowego spożycia w innym miejscu bez konieczności dalszego przygotowywania i które są zwykle spożywane z opakowania;
 - 4) „opakowanie dla produkcji podstawowej” oznacza wyroby zaprojektowane i przeznaczone do wykorzystania jako opakowania nieprzetworzonych produktów z produkcji podstawowej zdefiniowane w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁴⁾;
 - 5) „opakowanie handlowe” oznacza opakowanie mające stanowić jednostkę sprzedaży, składającą się z produktów i opakowania, sprzedawaną użytkownikowi końcowemu w punkcie sprzedaży;
 - 6) „opakowanie zbiorcze” oznacza opakowanie mające stanowić w punkcie sprzedaży zestaw określonej liczby jednostek sprzedaży, niezależnie od tego, czy dany zestaw jednostek sprzedaży jest sprzedawany w takiej postaci użytkownikowi końcowemu, czy też służy ułatwieniu ponownego zaopatrywania punktów sprzedaży lub utworzeniu jednostek magazynowych lub dystrybucyjnych, przy czym opakowanie to można zdjąć z produktu bez naruszania jego cech;
 - 7) „opakowanie transportowe” oznacza opakowanie mające ułatwić obsługę i transport jednej jednostki sprzedaży lub większej ich liczby lub zestawu jednostek sprzedaży w celu zapobiegania uszkodzeniu produktu przy obsłudze i transporcie, ale z wyłączeniem kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego i lotniczego;
 - 8) „opakowanie dla handlu elektronicznego” oznacza opakowanie transportowe wykorzystywane do dostarczania produktów użytkownikowi końcowemu w kontekście sprzedaży przez internet lub za pośrednictwem innych środków sprzedaży na odległość;
 - 9) „udostępnienie na rynku” oznacza wszelkie dostawy opakowań, pustych lub z produktem, w celu ich dystrybucji, użycia lub wykorzystania na rynku Unii w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;
 - 10) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie opakowania, pustego lub z produktem, na rynku Unii po raz pierwszy;
 - 11) „udostępnienie na terytorium państwa członkowskiego” oznacza wszelkie dostawy opakowań, pustych lub z produktem, w celu ich dystrybucji, użycia lub wykorzystania na terytorium państwa członkowskiego w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;
 - 12) „podmiot gospodarczy” oznacza wytwórcę, dostawcę, importera, dystrybutora, upoważnionego przedstawiciela, dystrybutora końcowego i dostawcę usług realizacji zamówień;
 - 13) „wytwórca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza opakowanie lub produkt w opakowaniu; jednakże:
 - a) z zastrzeżeniem lit. b), w przypadku gdy dana osoba fizyczna lub prawna zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania lub produktu w opakowaniu pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym, niezależnie od tego, czy na opakowaniu lub na produkcie w opakowaniu widoczny jest jakikolwiek inny znak towarowy, „wytwórca” oznacza tę osobę fizyczną lub prawną;
 - b) w przypadku gdy osoba fizyczna lub prawna, która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania lub produktu w opakowaniu pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym jest objęta definicją mikroprzedsiębiorstwa określoną w zaleceniu Komisji 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r., a osoba fizyczna lub prawna, która dostarcza opakowanie osobie fizycznej lub prawnej, która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym, znajduje się w tym samym państwie członkowskim, „wytwórca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która dostarcza opakowanie;

⁽⁵⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

- 14) „umowa zawierana na odległość” oznacza umowę zawieraną na odległość zdefiniowaną w art. 2 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽⁵⁵⁾;
- 15) „producent” oznacza każdego wytwórcę, importera lub dystrybutora, do którego – niezależnie od stosowanej przez niego techniki sprzedaży, w tym umów zawieranych na odległość – zastosowanie ma jedno z poniższych:
 - a) wytwórca, importer lub dystrybutor ma siedzibę w państwie członkowskim i udostępnia po raz pierwszy z terytorium tego państwa członkowskiego oraz na tym samym terytorium opakowanie transportowe, opakowanie usługowe lub opakowanie dla produkcji podstawowej, jako opakowanie jednorazowego użytku lub jako opakowanie wielokrotnego użytku; lub
 - b) wytwórca, importer lub dystrybutor ma siedzibę w państwie członkowskim i udostępnia po raz pierwszy z terytorium tego państwa członkowskiego oraz na tym samym terytorium produkty zapakowane w opakowania inne niż opakowania, o których mowa w lit. a); lub
 - c) wytwórca, importer lub dystrybutor ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim i udostępnia po raz pierwszy na terytorium innego państwa członkowskiego, bezpośrednio użytkownikom końcowym, opakowanie transportowe, opakowanie usługowe lub opakowanie dla produkcji podstawowej, jako opakowanie jednorazowego użytku lub jako opakowanie wielokrotnego użytku; lub
 - d) wytwórca, importer lub dystrybutor ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim i udostępnia po raz pierwszy na terytorium innego państwa członkowskiego, bezpośrednio użytkownikom końcowym, produkty zapakowane w opakowania inne niż opakowania, o których mowa w lit. c); lub
 - e) wytwórca, importer lub dystrybutor ma siedzibę w państwie członkowskim i rozpakowuje produkty w opakowaniu, nie będąc użytkownikiem końcowym, chyba że producentem jest inna osoba zgodnie z definicją w lit. a), b), c) lub d);
- 16) „dostawca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która dostarcza wytwórcy opakowanie lub materiał opakowaniowy;
- 17) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i wprowadza do obrotu opakowanie z państwa trzeciego;
- 18) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż wytwórca lub importer, która udostępnia opakowanie na rynku;
- 19) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i która otrzymała od wytwórcy pisemne upoważnienie do występowania w jego imieniu w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków wytwórcy wynikających z niniejszego rozporządzenia;
- 20) „upoważniony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim, w którym producent po raz pierwszy udostępnia opakowanie lub produkty w opakowaniu na terytorium państwa członkowskiego, lub w którym rozpakowuje produkty w opakowaniu nie będąc użytkownikiem końcowym, innym niż państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym dany producent ma siedzibę, i która została wyznaczona przez producenta zgodnie z art. 8a ust. 5 akapit trzeci dyrektywy 2008/98/WE do wypełniania obowiązków tego producenta wynikających z rozdziału VIII niniejszego rozporządzenia;
- 21) „dystrybutor końcowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, która dostarcza użytkownikowi końcowemu produkty w opakowaniu, w tym z zastosowaniem ponownego użycia, lub produkty, które można nabyć w drodze ponownego napełniania;
- 22) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która działa w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- 23) „użytkownik końcowy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, której udostępniono produkt jako konsumentowi albo jako profesjonalnemu użytkownikowi końcowemu w ramach prowadzonej przez nią działalności przemysłowej lub zawodowej i która nie udostępnia dalej tego produktu na rynku w postaci jej dostarczonej;

⁽⁵⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

- 24) „opakowanie wielomateriałowe” oznacza jednostkę opakowania składającą się z co najmniej dwóch różnych materiałów, które są częścią masy głównego materiału opakowaniowego i nie mogą być ręcznie oddzielone, a zatem tworzą jedną integralną całość, chyba że jeden z materiałów stanowi niewielką część jednostki opakowania i w każdym razie nie więcej niż 5 % masy całkowitej jednostki opakowania, z wyłączeniem etykiet, werniksów, farb, farb drukarskich, spoiw i lakierów; pozostaje to bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2019/904;
- 25) „odpady opakowaniowe” oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe, które są odpadami, z wyjątkiem pozostałości poprodukcyjnych;
- 26) „zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych” oznacza środki, które są podejmowane, zanim jakiegokolwiek opakowanie lub jakiegokolwiek materiał opakowaniowy staną się odpadami opakowaniowymi, i które zmniejszają ilość odpadów opakowaniowych, w związku z czym do przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczenia lub prezentacji produktów wymagana jest mniejsza ilość opakowań lub opakowania nie są wymagane, w tym środki odnoszące się do ponownego użycia opakowania i środki mające na celu przedłużenie żywotności opakowania, zanim stanie się ono odpadem;
- 27) „ponowne użycie” oznacza każdą czynność, w wyniku której opakowanie wielokrotnego użytku jest ponownie wielokrotnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie stworzone;
- 28) „opakowanie jednorazowego użytku” oznacza opakowanie, które nie jest opakowaniem wielokrotnego użytku;
- 29) „rotacja” oznacza cykl realizowany przez opakowanie wielokrotnego użytku od momentu wprowadzenia go do obrotu wraz z produktem, który ma w nim być przechowywany, chroniony, obsługiwany, dostarczony lub prezentowany, do momentu, w którym jest ono gotowe do ponownego użycia w ramach systemu ponownego użycia w celu jego ponownego dostarczenia użytkownikom końcowym wraz z innym produktem;
- 30) „podróż” oznacza przemieszczenie opakowania, od napełnienia lub załadunku do opróżnienia lub rozładunku, w ramach rotacji lub samodzielnie;
- 31) „system ponownego użycia” oznacza ustalenia organizacyjne, techniczne lub finansowe, wraz z zachętami, które umożliwiają ponowne użycie w systemie o obiegu zamkniętym albo w systemie o obiegu otwartym, takie jak system kaucyjny zapewniający zbieranie opakowań w celu ponownego użycia;
- 32) „odnawianie” oznacza każdą z czynności wymienionych w załączniku VI część B niezbędną do przywrócenia opakowania wielokrotnego użytku do funkcjonalnego stanu w celu jego ponownego użycia;
- 33) „ponowne napełnianie” oznacza czynność, w wyniku której pojemnik pełniący funkcję opakowania będący własnością użytkownika końcowego albo nabyty przez użytkownika końcowego w punkcie sprzedaży dystrybutora końcowego jest napełniany przez użytkownika końcowego lub przez dystrybutora końcowego jednym lub większą liczbą produktów nabytych przez użytkownika końcowego od dystrybutora końcowego;
- 34) „punkt ponownego napełniania” oznacza miejsce, w którym dystrybutor końcowy oferuje użytkownikom końcowym produkty, które można nabyć w drodze ponownego napełniania;
- 35) „sektor HoReCa” oznacza działalność związaną z zakwaterowaniem i usługami gastronomicznymi zgodnie ze statystyczną klasyfikacją działalności gospodarczej NACE Rev. 2;
- 36) „powierzchnia sprzedaży” oznacza powierzchnię przeznaczoną do prezentacji towarów oferowanych do sprzedaży, do przeprowadzania płatności za takie towary i po której przemieszczają się i na której przebywają konsumenci, ale nie obejmuje powierzchni, które nie są publicznie dostępne, takich jak powierzchnie magazynowe, lub inne powierzchnie, gdzie produkty nie są wystawiane, takie jak parkingi; w kontekście opakowań dla handlu elektronicznego za powierzchnię sprzedaży uznaje się powierzchnię magazynową i miejsce wysyłki;
- 37) „projektowanie z myślą o recyklingu” oznacza projektowanie opakowania, w tym poszczególnych części składowych opakowania, które zapewnia możliwość recyklingu danego opakowania w ramach ustalonych procesów zbierania, sortowania i recyklingu sprawdzonych w warunkach operacyjnych;
- 38) „możliwość recyklingu” oznacza zgodność opakowania, już na etapie projektowania, z gospodarowaniem odpadami i ich przetwarzaniem w oparciu o selektywną zbiórkę, sortowanie w oddzielnych strumieniach, recykling na dużą skalę oraz wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu do zastąpienia surowców pierwotnych;
- 39) „odpady opakowaniowe poddawane recyklingowi na dużą skalę” oznaczają odpady opakowaniowe, które są zbierane selektywnie, sortowane i poddawane recyklingowi w zainstalowanej infrastrukturze, z wykorzystaniem ustalonych i sprawdzonych w warunkach operacyjnych procesów zapewniających na poziomie Unii roczną ilość materiału pochodzącego z recyklingu w ramach każdej kategorii opakowań wymienionej w tabeli 2 w załączniku II równą lub

większą niż 30 % w przypadku drewna i równą lub większą niż 55 % w przypadku wszystkich innych materiałów; obejmuje to odpady opakowaniowe, które są wywożone z Unii w celu gospodarowania odpadami i które można uznać za spełniające wymogi art. 53 ust. 11;

- 40) „recykling materiałów” oznacza każdy proces odzysku, w ramach którego materiały odpadowe są ponownie przetwarzane na materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub w innych celach, z wyjątkiem biologicznego przetwarzania odpadów, ponownego przetwarzania materiału organicznego, odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być wykorzystane jako paliwa lub do celów wypełniania wyrobisk;
- 41) „recykling wysokiej jakości” oznacza każdy proces recyklingu, w wyniku którego uzyskuje się materiały mające, w oparciu o zachowane właściwości techniczne, równoważną jakość w porównaniu z materiałami oryginalnymi i które są wykorzystywane jako substytut surowców pierwotnych w opakowaniach lub innych zastosowaniach, w których zachowana jest jakość materiału pochodzącego z recyklingu;
- 42) „kategoria opakowań” oznacza połączenie materiału i określonego projektu opakowania, które przesądza o możliwości recyklingu w odniesieniu do ustalonych najnowocześniejszych procesów zbierania, sortowania i recyklingu sprawdzonych w warunkach operacyjnych i które jest istotne w kontekście definicji projektowania z myślą o recyklingu;
- 43) „zintegrowana część składowa” oznacza część składową opakowania, wykonaną z tego samego materiału co główna część jednostki opakowania lub z innego materiału, lub oddzielną od głównej części jednostki opakowania, która stanowi integralną część jednostki opakowania i jest nieodłącznie związana z jego funkcjonowaniem, która nie musi być oddzielona od głównej części jednostki opakowania w celu zapewnienia funkcjonalności jednostki opakowania i jest zwykle wyrzucana w tym samym czasie co główna część jednostki opakowania, choć niekoniecznie z wykorzystaniem tej samej drogi unieszkodliwiania;
- 44) „oddzielna część składowa” oznacza część składową opakowania, wykonaną z tego samego materiału co główna część jednostki opakowania lub z innego materiału, oddzielną od głównej części jednostki opakowania, wymagającą całkowitego i trwałego oddzielenia od głównej części jednostki opakowania i zwykle wyrzucaną wcześniej niż główna część jednostki opakowania i oddzielnie od niej; obejmuje to części składowe opakowania, które mogą oddzielić się od siebie z powodu zwykłego naprężenia mechanicznego podczas transportu lub sortowania;
- 45) „jednostka opakowania” oznacza jednostkę, łącznie z wszelkimi zintegrowanymi lub oddzielnymi częściami składowymi, która jako całość spełnia funkcje opakowania, takie jak przechowywanie, ochrona, obsługa, dostarczanie, magazynowanie, transport lub prezentacja produktów, i obejmuje niezależne jednostki opakowania zbiorczego lub transportowego, w przypadku gdy są one wyrzucane przed dotarciem do punktu sprzedaży;
- 46) „opakowania innowacyjne” oznaczają formę opakowania, które jest wytwarzane przy użyciu nowych materiałów, dzięki czemu uzyskuje się znaczną poprawę funkcji opakowania, takich jak przechowywanie, ochrona, obsługa lub dostarczanie produktów, oraz ogólnie wyraźne korzyści dla środowiska, z wyjątkiem opakowań powstałych w wyniku modyfikacji istniejących opakowań, której głównym celem jest poprawa prezentacji produktów i ich marketingu;
- 47) „surowce wtórne” oznaczają materiały, które przeszły wszystkie niezbędne kontrole i sortowanie oraz zostały uzyskane w procesie recyklingu i mogą zastąpić surowce pierwotne;
- 48) „odpady pokonsumenckie z tworzyw sztucznych” oznaczają odpady będące tworzywami sztucznymi, które powstały z produktów z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu lub dostarczonych w celu dystrybucji, użycia lub wykorzystania w państwie trzecim w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;
- 49) „opakowania do kontaktu z produktami wrażliwymi” oznaczają opakowania przeznaczone dla produktów objętych zakresem stosowania rozporządzeń (WE) nr 1831/2003⁽⁵⁶⁾ i (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009⁽⁵⁷⁾, (WE) nr 1223/2009⁽⁵⁸⁾, (UE) 2017/745,

⁽⁵⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29).

⁽⁵⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1).

⁽⁵⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).

(UE) 2017/746, (UE) 2019/4⁽⁵⁹⁾ lub (UE) 2019/6, lub dyrektyw 2001/83/WE, 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁶⁰⁾ lub 2008/68/WE, lub dla produktów zdefiniowanych w art. 1 i 2 decyzji Komisji (UE) 2023/1809⁽⁶¹⁾;

- 50) „opakowanie kompostowalne” oznacza opakowanie, które ulega biodegradacji w kontrolowanych warunkach przemysłowych, lub które może podlegać rozkładowi biologicznemu w takich warunkach, w tym poprzez fermentację beztlenową, ale niekoniecznie w domowym środowisku kompostowania, w połączeniu – w razie konieczności – z fizycznym przetwarzaniem, co doprowadza ostatecznie do przekształcenia opakowania w dwutlenek węgla lub – w sytuacji braku dostępu do tlenu – w metan oraz składniki mineralne, biomasę i wodę oraz nie utrudnia selektywnej zbiórki ani procesu kompostowania ani procesu fermentacji beztlenowej, ani nie wpływa negatywnie na te procesy;
- 51) „opakowanie kompostowalne w warunkach domowych” oznacza opakowanie, które może ulegać biodegradacji w warunkach niekontrolowanych, które nie są kompostowaniami na skalę przemysłową, w których proces kompostowania jest przeprowadzany przez osoby prywatne w celu wytwarzania kompostu na własny użytek;
- 52) „tworzywo sztuczne” oznacza materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje, i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny opakowań, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;
- 53) „biopochodne tworzywa sztuczne” oznaczają tworzywa sztuczne wytworzone z zasobów biologicznych, takich jak surowce z biomasy, odpady organiczne lub produkty uboczne, niezależnie od tego, czy te tworzywa sztuczne są biodegradowalne czy niebiodegradowalne;
- 54) „butelki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje” oznaczają butelki na napoje wymienione w części F załącznika do dyrektywy (UE) 2019/904;
- 55) „torby na zakupy z tworzywa sztucznego” oznaczają torby na zakupy, z uchwytemi lub bez, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane konsumentom w punkcie sprzedaży produktów;
- 56) „lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego” oznaczają torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikronów;
- 57) „bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego” oznaczają torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikronów;
- 58) „grube torby na zakupy z tworzywa sztucznego” oznaczają torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału od 50 do 99 mikronów;
- 59) „bardzo grube torby na zakupy z tworzywa sztucznego” oznaczają torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału powyżej 99 mikronów;
- 60) „pojemniki na odpady” oznaczają pojemniki używane do przechowywania i zbierania odpadów, na przykład pojemniki, kosze i worki;
- 61) „kaucja” oznacza określoną kwotę pieniężną, niebędącą częścią ceny produktu w opakowaniu lub produktu napełnionego, która to kwota jest pobierana od użytkownika końcowego przy zakupie takiego produktu w opakowaniu lub produktu napełnionego, objętego systemem kaucyjnym w danym państwie członkowskim, i podlega zwrotowi, gdy użytkownik końcowy lub jakkolwiek inna osoba zwraca opakowanie kaucjonowane do ustanowionego w tym celu punktu zbiórki;
- 62) „system kaucyjny” oznacza system, w ramach którego przy zakupie produktu w opakowaniu lub produktu napełnionego objętego tym systemem pobierana jest od użytkownika końcowego kaucja, która jest mu zwracana po zwrocie opakowania kaucjonowanego za pośrednictwem jednego z kanałów zbierania, na korzystanie z których w tym celu zezwoliły organy krajowe;
- 63) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymogi techniczne, które ma spełniać produkt, proces lub usługa;
- 64) „norma zharmonizowana” oznacza normę zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

⁽⁵⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/4 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające dyrektywę Rady 90/167/EWG (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 1).

⁽⁶⁰⁾ Dyrektywa 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych (Dz.U. L 183 z 12.7.2002, s. 51).

⁽⁶¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2023/1809 z dnia 14 września 2023 r. ustanawiająca kryteria oznakowania ekologicznego UE dla chłonnych środków higienicznych i kubeczków menstruacyjnych wielokrotnego użytku (Dz.U. L 234 z 22.9.2023, s. 142).

- 65) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione odnoszące się do opakowań wymogi w zakresie zrównoważoności, bezpieczeństwa i etykietowania i wymogi informacyjne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu;
- 66) „organizacja odpowiedzialności producenta” oznacza podmiot prawny, który organizuje pod względem finansowym lub finansowym i operacyjnym wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w imieniu kilku producentów;
- 67) „cykl życia” oznacza kolejne i wzajemnie powiązane etapy życia opakowania, obejmujące pozyskanie surowca lub jego wytworzenie z zasobów naturalnych, przetwarzanie wstępne, wytwarzanie, przechowywanie, dystrybucję, użycie, naprawę, ponowne użycie oraz koniec przydatności do użycia;
- 68) „opakowanie stwarzające ryzyko” oznacza opakowanie, które ze względu na to, że nie jest zgodne z wymogiem określonym w niniejszym rozporządzeniu lub na podstawie niniejszego rozporządzenia, innym niż wymogi wymienione w art. 62 ust. 1, mogłoby mieć negatywny wpływ na środowisko, zdrowie lub inne interesy publiczne chronione tym wymogiem;
- 69) „opakowanie stwarzające poważne ryzyko” oznacza opakowanie stwarzające ryzyko, w odniesieniu do którego na podstawie przeprowadzonej oceny uznaje się, że stopień niezgodności z wymogami lub związanej z nią szkody wymaga szybkiej interwencji organów nadzoru rynku, w tym w przypadkach, gdy skutki niezgodności z wymogami nie są natychmiastowe;
- 70) „platforma internetowa” oznacza platformę internetową zgodnie z definicją w art. 3 lit. i) rozporządzenia (UE) 2022/2065;
- 71) „zamówienia publiczne” oznaczają zamówienia publiczne zgodnie z definicją w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE lub w rozumieniu dyrektywy 2014/25/UE, stosownie do przypadku.

Zastosowanie mają definicje „gospodarowania odpadami”, „zbierania”, „selektywnej zbiórki”, „przetwarzania”, „przygotowania do ponownego użycia”, „recyklingu” i „systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta” określone, odpowiednio, w art. 3 pkt 9, 10, 11, 14, 16, 17 i 21 dyrektywy 2008/98/WE.

Zastosowanie mają definicje „nadzoru rynku”, „organu nadzoru rynku”, „dostawcy usług realizacji zamówień”, „działania naprawczego”, „ryzyka”, „odzyskania produktu” i „wycofania z obrotu” określone, odpowiednio, w art. 3 pkt 3, 4, 11, 16, 18, 22 i 23 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Zastosowanie mają definicje „substancji potencjalnie niebezpiecznej” i „nośnika danych” określone, odpowiednio, w art. 2 pkt 27 i 29 rozporządzenia (UE) 2024/1781.

2. Orientacyjny wykaz wyrobów objętych definicją opakowania określoną w ust. 1 akapit pierwszy pkt 1 niniejszego artykułu znajduje się w załączniku I.

Artykuł 4

Swobodny przepływ

- Opakowanie wprowadza się do obrotu wyłącznie wtedy, gdy jest zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
- Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu opakowania zgodnego z wymogami w zakresie zrównoważoności i etykietowania oraz wymogami informacyjnymi określonymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.
- W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się utrzymać lub wprowadzić krajowe wymogi w zakresie zrównoważoności lub wymogi informacyjne dodatkowe w stosunku do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, wymogi te nie mogą kolidować z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, a państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu opakowania zgodnego z niniejszym rozporządzeniem z powodu niezgodności z tymi wymogami krajowymi.
- Państwa członkowskie nie mogą uniemożliwiać prezentacji opakowania, które jest niezgodne z niniejszym rozporządzeniem, podczas targów, wystaw lub podobnych wydarzeń, pod warunkiem że w sposób widoczny zaznacza się, że takie opakowanie jest niezgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz że nie będzie ono przeznaczone do sprzedaży dopóki nie zostanie zapewniona jego zgodność z tymi wymogami.

ROZDZIAŁ II

WYMOGI W ZAKRESIE ZRÓWNOWAŻONOŚCI

Artykuł 5

Wymogi dotyczące substancji obecnych w opakowaniach

1. Opakowania wprowadzane do obrotu wytwarza się w sposób, który ogranicza do minimum obecność i stężenie substancji potencjalnie niebezpiecznych jako składników materiałów opakowaniowych lub jakichkolwiek części składowych opakowań – w tym w odniesieniu do ich występowania w emisjach oraz wszelkich materiałach wynikających z gospodarowania odpadami, takich jak surowce wtórne, popioły lub inne materiały przeznaczone do ostatecznego unieszkodliwienia – oraz negatywny wpływ na środowisko spowodowany mikrodrobinami plastiku.

2. Komisja monitoruje obecność substancji potencjalnie niebezpiecznych obecnych w opakowaniach i częściach składowych opakowań oraz podejmuje, w stosownych przypadkach, odpowiednie środki następcze.

Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję Chemikaliów, przygotowuje sprawozdanie dotyczące obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych obecnych w opakowaniach i częściach składowych opakowań, aby określić, w jakim stopniu mają one negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów lub na bezpieczeństwo chemiczne. Sprawozdanie to może zawierać wykaz substancji potencjalnie niebezpiecznych obecnych w opakowaniach i częściach składowych opakowań oraz wskazywać, w jakim stopniu substancje te mogą stwarzać niedopuszczalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i komitetowi, o którym mowa w art. 65 niniejszego rozporządzenia, przedstawiając swoje ustalenia, oraz rozważa odpowiednie środki następcze, w tym:

- a) w przypadku obecności w materiałach opakowaniowych substancji potencjalnie niebezpiecznych, które mają przede wszystkim wpływ na zdrowie ludzkie lub na środowisko – zastosowanie procedur, o których mowa w art. 68 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, w celu przyjęcia nowych ograniczeń;
- b) w przypadku substancji potencjalnie niebezpiecznych, które mają negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów w opakowaniu, w którym substancje te są obecne – ustanowienie ograniczeń w ramach kryteriów projektowania z myślą o recyklingu zgodnie z art. 6 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli państwo członkowskie uzna, że substancja ma negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów w opakowaniu, w którym substancja ta jest obecna, do dnia 31 grudnia 2025 r. przekazuje takie informacje Komisji i Europejskiej Agencji Chemikaliów wraz z odesłaniem do odpowiednich ocen ryzyka lub innych odpowiednich danych, o ile są dostępne.

3. Państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o rozważenie ograniczenia na podstawie art. 6 ust. 4 lit. a) stosowania substancji potencjalnie niebezpiecznych mogących mieć negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów w opakowaniu, w którym substancje te są obecne, z powodów innych niż te związane przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym tych substancji. Państwa członkowskie dołączają do takich wniosków sprawozdanie, które szczegółowo identyfikuje i wskazuje zastosowania substancji oraz opisuje, w jaki sposób stosowanie tych substancji w opakowaniu utrudnia recykling z powodów innych niż te związane przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym. Komisja ocenia wnioski oraz przedstawia wyniki tej oceny komitetowi, o którym mowa w art. 65.

4. Bez uszczerbku dla ograniczeń dotyczących substancji chemicznych określonych w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 lub, w stosownych przypadkach, ograniczeń i szczególnych środków odnoszących się do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 suma stężeń ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego wynikających z obecności substancji w opakowaniach lub częściach składowych opakowań nie może przekraczać 100 mg/kg.

5. Od dnia 12 sierpnia 2026 r. nie wprowadza się do obrotu opakowań przeznaczonych do kontaktu z żywnością, jeżeli zawierają one substancje per- i polifluoroalkilowe (PFAS) w stężeniu równym następującym dopuszczalnym wartościom lub je przekraczającym, w zakresie, w jakim wprowadzanie do obrotu opakowania zawierającego takie stężenie PFAS nie jest zakazane na podstawie innego aktu prawnego Unii:

- a) 25 ppb dla wszelkich PFAS mierzonych za pomocą ukierunkowanej analizy PFAS (polimerowe PFAS wyłączone z kwantyfikacji);
- b) 250 ppb dla sumy PFAS mierzonej jako suma ukierunkowanej analizy PFAS, w stosownych przypadkach z wcześniejszą degradacją prekursorów (polimerowe PFAS wyłączone z kwantyfikacji); oraz

- c) 50 ppm dla PFAS (w tym polimerowych PFAS); jeżeli całkowita zawartość fluoru przekracza 50 mg/kg, wytwórca, importer lub dalszy użytkownik zdefiniowany, odpowiednio, w art. 3 pkt 9, 11 i 13 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 dostarcza wytwórcy lub importerowi zdefiniowanym, odpowiednio, w art. 3 ust. 1 pkt 13 i 17 niniejszego rozporządzenia, na ich wniosek, dowód dotyczący ilości fluoru mierzonej jako zawartość PFAS albo substancji niebędących PFAS w celu sporządzenia przez nich dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII do niniejszego rozporządzenia.

„PFAS” oznacza każdą substancję, która zawiera co najmniej jeden w pełni fluorowany atom węgla grupy metylowej (CF_3 -) lub metylenowej ($-\text{CF}_2$ -) (bez dołączonych do niego atomów H/Cl/Br/I), z wyjątkiem substancji, które zawierają wyłącznie następujące elementy strukturalne: CF_3 -X lub $\text{X}-\text{CF}_2$ -X', gdzie X = -OR lub -NRR' i X' = metyl ($-\text{CH}_3$), metylen ($-\text{CH}_2$ -), grupa aromatyczna, grupa karbonylowa ($-\text{C}(\text{O})-$), -OR", -SR" lub -NR"R"" oraz gdzie R/R'/R"/R"" jest wodorem (-H), metylem ($-\text{CH}_3$), metylemem ($-\text{CH}_2$ -), grupą aromatyczną lub grupą karbonylową ($-\text{C}(\text{O})-$).

Do dnia 12 sierpnia 2030 r. Komisja oceni potrzebę zmiany lub uchylenia niniejszego ustępu, aby uniknąć nakładania się przepisów z ograniczeniami lub zakazami stosowania PFAS ustanowionymi zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 1935/2004, (WE) nr 1907/2006 lub (UE) nr 2019/1021.

6. Zgodność z wymogami określonymi w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu wykazuje się w dokumentacji technicznej sporządzonej zgodnie z załącznikiem VII.

7. Aby uwzględnić postęp naukowo-techniczny, Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 64, aby wprowadzić w niniejszym rozporządzeniu zmiany w celu obniżenia sumy stężeń ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego wynikających z obecności substancji w opakowaniach lub częściach składowych opakowań, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

8. Aby uwzględnić postęp naukowo-techniczny, Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 64, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie w celu określenia warunków, w jakich suma stężeń, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, nie ma zastosowania do materiałów poddanych recyklingowi lub obiegu produktów, które znajdują się w zamkniętym i kontrolowanym łańcuchu, a także w celu określenia rodzajów opakowań lub formatów opakowań w oparciu o kategorie opakowań wymienione w tabeli 1 w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, które są zwolnione z wymogów ustanowionych w tym ustępie. Takie akty delegowane muszą być uzasadnione na podstawie analizy poszczególnych przypadków, ograniczone w czasie, a także muszą przewidywać odpowiednie wymogi w zakresie znakowania i wymogi informacyjne oraz zawierać wymogi w zakresie regularnej sprawozdawczości w celu zapewnienia regularnych przeglądów zwolnienia. Akty delegowane przyjęte zgodnie z niniejszym ustępem przyjmuje się wyłącznie w celu zmiany odstępstw ustanowionych w decyzjach 2001/171/WE i 2009/292/WE.

9. Do dnia 12 sierpnia 2033 r. Komisja oceni, czy niniejszy artykuł i kryteria projektowania z myślą o recyklingu określone zgodnie z art. 6 ust. 4 w wystarczającym stopniu przyczyniły się do zminimalizowania obecności i stężenia substancji potencjalnie niebezpiecznych jako składników materiałów opakowaniowych.

Artykuł 6

Opakowania zdadne do recyklingu

1. Wszystkie opakowania wprowadzane do obrotu muszą być zdadne do recyklingu.
2. Uznaje się, że opakowanie jest zdadne do recyklingu, jeżeli spełnia następujące warunki:
 - a) jest projektowane z myślą o recyklingu materiałów umożliwiającym wykorzystanie powstałych surowców wtórnych, których jakość w porównaniu z materiałem oryginalnym jest wystarczająca, aby można je było wykorzystać do zastąpienia surowców pierwotnych zgodnie z ust. 4; oraz
 - b) gdy staje się odpadem, może być zbierane selektywnie zgodnie z art. 48 ust. 1 i 5, sortowane z przeznaczeniem do konkretnych strumieni odpadów bez wpływu na możliwość recyklingu innych strumieni odpadów oraz poddawane recyklingowi na dużą skalę, na podstawie metodyki określonej zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

Opakowanie zgodne z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4 uznaje się za spełniające warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu.

Opakowanie zgodne z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4 i aktami wykonawczymi przyjętymi na podstawie ust. 5 uznaje się za spełniające warunki określone w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Akapit pierwszy lit. a) niniejszego ustępu stosuje się od dnia 1 stycznia 2030 r. lub 24 miesiące od dnia wejścia w życie aktów delegowanych przyjętych na podstawie ust. 4 akapit pierwszy, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Akapit pierwszy lit. b) niniejszego ustępu stosuje się od dnia 1 stycznia 2035 r. lub, w odniesieniu do wymogu poddawania recyklingowi na dużą – od dnia 1 stycznia 2035 r. lub pięć lat od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 5, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

3. Wytwórca ocenia możliwość recyklingu opakowania w oparciu o akty delegowane przyjęte na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu oraz akty wykonawcze przyjęte na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu. Możliwość recyklingu opakowania wyraża się w klasach wydajności recyklingu A, B lub C opisanych w tabeli 3 w załączniku II.

Bez uszczerbku dla ust. 10, od dnia 1 stycznia 2030 r. lub 24 miesiące od dnia wejścia w życie aktów delegowanych przyjętych na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, wprowadza się do obrotu wyłącznie opakowania zdatne do recyklingu w ramach klas A, B lub C opisanych w tabeli 3 w załączniku II.

Bez uszczerbku dla ust. 10 niniejszego artykułu, od dnia 1 stycznia 2038 r. wprowadza się do obrotu wyłącznie opakowania zdatne do recyklingu w ramach klas A lub B opisanych w tabeli 3 w załączniku II.

4. Do dnia 1 stycznia 2028 r. Komisja, po uwzględnieniu norm opracowanych przez europejskie organizacje normalizacyjne, przyjmie akty delegowane zgodnie z art. 64 w celu ustanowienia, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie:

a) kryteriów projektowania z myślą o recyklingu oraz klas wydajności recyklingu w oparciu o tabelę 3 w załączniku II oraz parametry wymienione w tabeli 4 w załączniku II w odniesieniu do kategorii opakowań wymienionych w tabeli 1 w załączniku II, przy czym kryteria projektowania z myślą o recyklingu i klasy wydajności recyklingu opracowuje się na podstawie materiału głównego oraz:

- (i) uwzględniają możliwość rozdzielenia odpadów opakowaniowych na różne strumienie materiałów w celu recyklingu, sortowania i recyklingu, tak aby jakość powstałych surowców wtórnych w porównaniu z materiałem oryginalnym była wystarczająca i aby, w miarę możliwości, surowce te mogły zostać wykorzystane do zastąpienia surowców pierwotnych w opakowaniach lub innych zastosowaniach w których zachowana jest jakość materiału pochodzącego z recyklingu;
- (ii) biorą pod uwagę ustalone i sprawdzone w warunkach operacyjnych procesy zbierania i sortowania oraz obejmują wszystkie części składowe opakowania;
- (iii) uwzględniają dostępne technologie recyklingu, ich efektywność gospodarczą i środowiskową, w tym jakość materiału wyjściowego, dostępność odpadów, potrzebną energię i emisje gazów cieplarnianych;
- (iv) w stosownych przypadkach identyfikują substancje potencjalnie niebezpieczne, które mają negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów w opakowaniu, w którym substancje te są obecne;
- (v) w stosownych przypadkach ustanawiają ograniczenia dotyczące obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych lub grup takich substancji w opakowaniu lub częściach składowych opakowania z powodów, które nie są związane przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym; takie ograniczenia mogą również służyć zmniejszeniu niedopuszczalnego ryzyka dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, bez uszczerbku dla ograniczeń dotyczących substancji chemicznych określonych w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 lub, w stosownych przypadkach, ograniczeń i szczególnych środków dotyczących materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004;

b) sposobu, w jaki należy przeprowadzać ocenę wydajności recyklingu i wyrażać jej wynik w klasach wydajności recyklingu w podziale na jednostki opakowania, w drodze ważenia kryteriów, w tym specyficznych dla danego materiału kryteriów i efektywności sortowania, w celu ustalenia, czy opakowanie może zostać uznane za zdatne do recyklingu zgodnie z ust. 2;

c) opisu, dla każdej kategorii opakowań wymienionej w tabeli 1 w załączniku II, warunków zgodności z ich odpowiednimi klasami wydajności recyklingu;

d) ram dotyczących modulacji wkładów finansowych wpłacanych przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonej w art. 45 ust. 1, w oparciu o klasy wydajności recyklingu opakowań.

Przyjmując akty delegowane, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, Komisja uwzględni wyniki ewentualnej oceny przeprowadzonej na podstawie art. 5 ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64 w celu zmiany tabeli 1 w załączniku II, aby dostosować ją do postępu naukowo-technicznego w zakresie materiałów i projektowania produktów oraz infrastruktury zbierania, sortowania i recyklingu. W tych aktach delegowanych Komisja może określić kryteria projektowania z myślą o recyklingu dla dodatkowych kategorii opakowań lub stworzyć podkategorie w ramach kategorii wymienionych w tabeli 1 w załączniku II.

Podmioty gospodarcze muszą spełnić nowe lub zaktualizowane kryteria projektowania z myślą o recyklingu w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie odpowiedniego aktu delegowanego.

5. Do dnia 1 stycznia 2030 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające:

a) metodykę oceny poddawania recyklingowi na dużą skalę w podziale na kategorie opakowań wymienione w tabeli 2 w załączniku II, uzupełniająca tabelę 3 w załączniku II o progi dotyczące oceny poddawania recyklingowi na dużą skalę oraz, w razie potrzeby, aktualizujące ogólne klasy wydajności recyklingu opisane w tabeli 3 w załączniku II. Metodyka ta opiera się co najmniej na następujących elementach:

- (i) ilości opakowań w podziale na kategorie opakowań wymienione w tabeli 2 w załączniku II wprowadzone do obrotu w całej Unii i w każdym państwie członkowskim;
- (ii) ilości poddanych recyklingowi odpadów opakowaniowych, obliczonej w punkcie obliczeniowym zgodnie z aktem wykonawczym przyjętym na podstawie art. 56 ust. 7 lit. a), w podziale na kategorie opakowań wymienione w tabeli 2 w załączniku II, w całej Unii i w każdym państwie członkowskim;

b) łańcuch kontroli pochodzenia zapewniający przeprowadzanie recyklingu opakowań na dużą skalę.

Łańcuch kontroli pochodzenia, o którym mowa w lit. b), opiera się co najmniej na następujących elementach:

- (i) dokumentacji technicznej dotyczącej ilości zebranych odpadów opakowaniowych przesyłanych do zakładów sortowania i recyklingu;
- (ii) procesie weryfikacji, który umożliwi wytwórcom uzyskanie od dalszych operatorów niezbędnych danych zapewniających przeprowadzenie recyklingu opakowań na dużą skalę.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Dane, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, podaje się do wiadomości publicznej w łatwo dostępny sposób.

6. Komisja ocenia szczegółowość danych, które należy zgłaszać do celów metodyki dotyczącej recyklingu na dużą skalę. W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 64 w celu zmiany tabeli 2 w załączniku II i tabeli 3 w załączniku XII, aby dostosować je do postępu naukowo-technicznego.

7. Do 2035 r. Komisja, na podstawie rozwoju technologii sortowania i recyklingu, może dokonać przeglądu minimalnych progów uznawania opakowań za poddane recyklingowi na dużą skalę oraz, w stosownych przypadkach, przedstawić wniosek ustawodawczy w celu zmiany tych progów.

8. Aby zwiększyć poziom możliwości recyklingu opakowań, 18 miesięcy od dnia wejścia w życie aktów delegowanych przyjętych na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu oraz aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu, wkłady finansowe wpłacane przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionej w art. 45 moduluje się zgodnie z klasami wydajności recyklingu określonymi szczegółowo w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu oraz w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu.

Jeśli chodzi o wkłady finansowe wpłacane przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionej w art. 45 w odniesieniu do opakowań, o których mowa w ust. 11 lit. g) niniejszego artykułu, państwa członkowskie uwzględniają techniczną wykonalność i opłacalność recyklingu tych opakowań.

9. Zapewnienie zgodności z wymogami określonymi w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu wykazuje się w dokumentacji technicznej dotyczącej opakowań określonej w załączniku VII.

W przypadku gdy jednostka opakowania zawiera zintegrowane części składowe, ocena zgodności z kryteriami projektowania z myślą o recyklingu oraz z wymogami poddania recyklingowi na dużą skalę obejmuje wszystkie zintegrowane części składowe. Przeprowadza się osobną ocenę zintegrowanych części składowych, które mogą oddzielić się od siebie na skutek naprężenia mechanicznego podczas transportu lub sortowania.

W przypadku gdy jednostka opakowania zawiera oddzielne części składowe, ocena zgodności z wymogami projektowania z myślą o recyklingu oraz wymogami poddania recyklingowi na dużą skalę przeprowadzana jest odrębnie dla każdej oddzielnej części składowej.

Wszystkie części składowe jednostki opakowania muszą być zgodne z ustalonymi i sprawdzonymi w warunkach operacyjnych procesami zbierania, sortowania i recyklingu oraz nie mogą ograniczać możliwości recyklingu głównej części jednostki opakowania.

10. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 3, od dnia 1 stycznia 2030 r. opakowanie innowacyjne, które nie jest zgodne z wymogami określonymi w ust. 2, może być udostępnione na rynku na okres maksymalnie 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym zostało wprowadzone do obrotu.

W przypadku stosowania niniejszego odstępstwa podmiot gospodarczy powiadamia właściwy organ przed wprowadzeniem do obrotu opakowania innowacyjnego oraz podaje wszystkie szczegóły techniczne wykazujące, że opakowanie jest opakowaniem innowacyjnym. Powiadomienie to zawiera harmonogram zapewnienia zgodności z wymogami poddania recyklingowi na dużą skalę w odniesieniu do zbierania i recyklingu opakowań innowacyjnych. Informacje te są udostępniane Komisji i organom krajowym prowadzącym nadzór rynku.

Jeżeli właściwy organ uzna, że opakowanie nie jest opakowaniem innowacyjnym, podmiot gospodarczy musi zapewnić zgodność z obowiązującymi kryteriami projektowania z myślą o recyklingu.

Jeżeli właściwy organ uzna, że opakowanie jest opakowaniem innowacyjnym, informuje o tym odpowiednio Komisję.

Komisja ocenia wnioski właściwych organów w odniesieniu do innowacyjnego charakteru opakowania i w stosownych przypadkach aktualizuje lub przyjmuje nowe akty delegowane na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu.

Komisja monitoruje wpływ odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, na ilość opakowań wprowadzanych do obrotu. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w celu zmiany tego akapitu.

Państwa członkowskie stale dążą do ulepszania infrastruktury zbierania i sortowania opakowań innowacyjnych o spodziewanych korzyściach dla środowiska.

11. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do:

- a) opakowań bezpośrednich zdefiniowanych art. 1 pkt 23 dyrektywy 2001/83/WE i art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6;
- b) opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745;
- c) opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746;
- d) opakowań zewnętrznych zdefiniowanych w art. 1 pkt 24 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 26 rozporządzenia (UE) 2019/6, w przypadkach, w których takie opakowania są niezbędne do zapewnienia zgodności ze szczególnymi wymogami w celu zachowania jakości produktu leczniczego;
- e) opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania preparatów do początkowego żywienia niemowląt i preparatów do dalszego żywienia niemowląt, produktów zbożowych przetworzonych oraz żywności dla dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego, zdefiniowanych w art. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 609/2013;
- f) opakowań wykorzystywanych do transportu towarów niebezpiecznych zgodnie z dyrektywą 2008/68/WE;
- g) opakowań handlowych wykonanych z lekkiego drewna, korka, tekstyliów, gumy, ceramiki, porcelany lub wosku; do takich opakowań zastosowanie ma jednak ust. 8.

12. Do dnia 1 stycznia 2035 r. Komisja dokona przeglądu wyjątków, o których mowa w ust. 11, uwzględniając co najmniej rozwój technologii sortowania i recyklingu oraz praktyczne doświadczenia zdobyte przez podmioty gospodarcze i państwa członkowskie. Na tej podstawie Komisja ocenia odpowiedniość utrzymania tych wyjątków i w stosownych przypadkach przedstawia wnioski ustawodawczy.

Artykuł 7

Minimalna zawartość materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych

1. Do dnia 1 stycznia 2030 r. lub 3 lata od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, każda wykonana z tworzywa sztucznego część opakowania wprowadzanego do obrotu musi zawierać następującą minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, w podziale na rodzaje i formaty opakowań określone w tabeli 1 w załączniku II, obliczaną jako średnia dla zakładu produkcyjnego i średnia roku:

- a) 30 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z politereftalanu etylenu (PET) jako głównego składnika, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
- b) 10 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z materiałów z tworzyw sztucznych innych niż politereftalan etylenu, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
- c) 30 % w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
- d) 35 % w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych innych niż te, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

2. Do dnia 1 stycznia 2040 r. każda wykonana z tworzywa sztucznego część opakowania wprowadzanego do obrotu musi zawierać następującą minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, w podziale na rodzaje i formaty opakowań określone w tabeli 1 w załączniku II, obliczaną jako średnia dla zakładu produkcyjnego i średnia roczna:

- a) 50 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z politereftalanu etylenu (PET) jako głównego składnika, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na napoje;
- b) 25 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z materiałów z tworzyw sztucznych innych niż politereftalan etylenu, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na napoje;
- c) 65 % w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
- d) 65 % w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych innych niż te, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

3. Do celów niniejszego artykułu materiał pochodzący z recyklingu odzyskuje się z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, które:

- a) zostały zebrane w Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub przepisami krajowymi transponującymi dyrektywę 2008/98/WE i (UE) 2019/904, stosownie do przypadku, lub zostały zebrane w państwie trzecim zgodnie z normami dotyczącymi selektywnej zbiórki w celu promowania wysokiej jakości recyklingu równoważnymi normom, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu oraz dyrektywach 2008/98/WE i (UE) 2019/904, stosownie do przypadku; oraz
- b) w stosownych przypadkach zostały poddane recyklingowi w znajdującej się w Unii instalacji, do której zastosowanie ma dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽⁶²⁾, lub zostały poddane recyklingowi w instalacji znajdującej się w państwie trzecim, do której zastosowanie mają przepisy dotyczące zapobiegania emisjom do powietrza, wody i gruntów związanym z operacjami recyklingu i dotyczące ich zmniejszania oraz przepisy te są równoważne przepisom dotyczącym limitów emisji i poziomów efektywności środowiskowej ustanowionym zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE, które mają zastosowanie do Unii, prowadzącej tę samą działalność; warunek ten ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy te limity i poziomy miałyby zastosowanie do instalacji znajdującej się w Unii i prowadzącej taką samą działalność jak analogiczna instalacja znajdująca się w państwie trzecim.

4. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania do:

- a) opakowań bezpośrednich zdefiniowanych w art. 1 pkt 23 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6;
- b) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania wyrobów medycznych, wyrobów przeznaczonych wyłącznie do badań lub badanych wyrobów objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745;

⁽⁶²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

- c) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746;
- d) opakowań zewnętrznych zdefiniowanych w art. 1 pkt 24 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 26 rozporządzenia (UE) 2019/6, w przypadkach, w których takie opakowania są niezbędne do zapewnienia zgodności ze szczególnymi wymogami w celu zachowania jakości produktu leczniczego;
- e) kompostowalnych opakowań z tworzyw sztucznych;
- f) opakowań wykorzystywanych do transportu towarów niebezpiecznych zgodnie z dyrektywą 2008/68/WE;
- g) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywanych do pakowania żywności przeznaczonej wyłącznie dla dzieci i małych dzieci, żywności specjalnego przeznaczenia medycznego oraz napojów i żywności przeznaczonych zwykle dla małych dzieci, o których mowa w art. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 609/2013;
- h) opakowań produktów, części składowych i części składowych opakowań bezpośrednich wykorzystywanych do wytwarzania produktów leczniczych objętych dyrektywą 2001/83/WE oraz weterynaryjnych produktów leczniczych objętych rozporządzeniem (UE) 2019/6, w przypadku gdy takie opakowania są niezbędne do zapewnienia zgodności z normami jakości produktu leczniczego.

5. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania do:

- a) opakowań z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością w przypadku, gdy ilość materiału pochodzącego z recyklingu stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzkiego oraz powoduje niezgodność produktów w opakowaniu z rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004;

b) jakichkolwiek części z tworzywa sztucznego stanowiących mniej niż 5 % całkowitej masy całej jednostki opakowania.

6. Zgodność z wymogami określonymi w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu wytwórcy i importerzy wykazują w informacjach technicznych dotyczących opakowań, o których mowa w załączniku VII.

7. Wkłady finansowe wpłacane przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionej w art. 45 mogą być modulowane na podstawie zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu wykorzystanych w opakowaniu. Każda taka modulacja uwzględnia kryteria zrównoważoności technologii recyklingu oraz koszty środowiskowe do celów zawartości materiału pochodzącego z recyklingu.

8. Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające metodykę obliczania i weryfikacji zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, poddanych recyklingowi i zebranych w Unii zgodnie z warunkami określonymi w ust. 3 niniejszego artykułu, a także format dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII. W tym celu Komisja uwzględni użycie powstałych surowców wtórnych, których jakość w porównaniu z materiałem oryginalnym jest wystarczająca, aby można je było wykorzystać do zastąpienia surowców pierwotnych. Metodyka weryfikacji może obejmować obowiązek przeprowadzenia niezależnych audytów zewnętrznych wytwórców materiału pochodzącego z recyklingu w Unii oraz opakowań z tworzyw sztucznych wprowadzanych do obrotu jako jednostka sprzedaży oddzielnie od innych produktów, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 3 niniejszego artykułu i w akcie delegowanym przyjętym na podstawie ust. 9 niniejszego artykułu.

Przyjmując akty wykonawcze, Komisja ocenia dostępne technologie recyklingu, biorąc po uwagę ich efektywność gospodarczą i środowiskową, w tym jakość materiału wyjściowego, dostępność odpadów, potrzebną energię oraz emisje gazów cieplarnianych i inne odpowiednie rodzaje wpływu na środowisko.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

9. Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja, na podstawie oceny, o której mowa w ust. 8 akapit drugi, przyjmie akty delegowane zgodnie z art. 64 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia o kryteria zrównoważoności w odniesieniu do technologii recyklingu tworzyw sztucznych.

Do celów niniejszego artykułu materiał pochodzący z recyklingu odzyskuje się z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, które zostały poddane recyklingowi w:

- a) instalacjach znajdujących się w Unii, wykorzystujących technologie recyklingu, które spełniają takie kryteria zrównoważoności ustanowione zgodnie z niniejszym ustępem; lub
- b) instalacjach znajdujących się w państwach trzecich, wykorzystujących technologie recyklingu zgodnie z normami równoważnymi kryteriom zrównoważoności opracowanym na podstawie aktów delegowanych.

10. Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające metodykę oceny, weryfikacji i poświadczania, w tym w drodze audytu zewnętrznego, równoważności przepisów stosowanych w przypadkach, gdy materiał pochodzący z recyklingu odzyskany z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych jest poddawany recyklingowi lub zbierany w państwie trzecim. W ocenie uwzględnia się normy ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, w tym normy zapewniające przeprowadzanie recyklingu w sposób racjonalny ekologicznie oraz normy dotyczące recyklingu wysokiej jakości, takie jak dotyczące efektywnego gospodarowania zasobami, oraz normy jakości dla sektorów recyklingu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

11. Do dnia 1 stycznia 2029 r. lub 24 miesiące od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 8, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, obliczanie i weryfikacja zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach na podstawie ust. 1 muszą być zgodne z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 8.

12. Do dnia 1 stycznia 2028 r. Komisja oceni potrzebę wprowadzenia odstępstw od minimalnych zawartości procentowych materiału pochodzącego z recyklingu ustanowionych w ust. 1 lit. b) i d) w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych lub potrzebę zmiany wykazu wyjątków w ust. 4 w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych.

Na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, w przypadku gdy odpowiednie technologie recyklingu służące do recyklingu opakowań z tworzyw sztucznych nie są dozwolone na podstawie odpowiednich przepisów Unii lub nie są wystarczająco dostępne w praktyce, biorąc pod uwagę wszelkie wymogi związane z bezpieczeństwem, w szczególności dotyczące opakowań z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z produktami wrażliwymi, w tym opakowań żywności, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64, aby wprowadzić zmiany w niniejszym rozporządzeniu w celu:

a) wprowadzenia odstępstw dotyczących zakresu, terminu obowiązywania lub poziomu minimalnej zawartości procentowej określonej w ust. 1 lit. b) i d) niniejszego artykułu w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych; oraz

b) w stosownych przypadkach, zmiany wykazu wyjątków w ust. 4 niniejszego artykułu.

13. W przypadku gdy brak dostępności lub nadmierne ceny określonych tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu nadmiernie utrudniają przestrzeganie wymogów dotyczących minimalnych zawartości procentowych materiału pochodzącego z recyklingu określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 64 w celu zmiany tych ustępów w drodze odpowiedniego dostosowania minimalnych zawartości procentowych. Dokonując oceny, czy takie dostosowanie jest odpowiednie, Komisja ocenia wnioski osób fizycznych lub prawnych, do których powinny zostać dołączone odpowiednie informacje i dane dotyczące sytuacji rynkowej w zakresie odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych oraz najlepsze dostępne dowody dotyczące odpowiednich ryzyk dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa dostaw żywności lub dla środowiska. Komisja przyjmuje taki akt delegowany wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, gdyby miały wystąpić poważne niekorzystne skutki dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa dostaw żywności lub dla środowiska.

14. Do dnia 12 lutego 2032 r., uwzględniając rozwój najnowocześniejszych technologii oraz praktyczne doświadczenie zdobyte przez podmioty gospodarcze i państwa członkowskie, Komisja przedstawi sprawozdanie zawierające przegląd zapewnienia określonej w ust. 1 na 2030 r. minimalnej zawartości procentowej materiału pochodzącego z recyklingu oraz ocenę tego, w jakim stopniu te wartości procentowe prowadzą do skutecznych i łatwych do wdrożenia rozwiązań wspierających zrównoważoność opakowań, czy minimalne wartości procentowe określone na 2040 r. są osiągalne, biorąc pod uwagę doświadczenia w osiąganiu minimalnych wartości procentowych określonych na 2030 r. i zmieniające się okoliczności, czy należy utrzymać zwolnienia i odstępstwa określone w niniejszym artykule oraz czy konieczne lub zasadne jest, aby ustanowić nową minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszy wniosek ustawodawczy zmieniający niniejszy artykuł, w szczególności określoną na 2040 r. minimalną zawartość procentową materiału pochodzącego z recyklingu.

15. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja dokona przeglądu sytuacji w zakresie wykorzystania materiałów opakowaniowych pochodzących z recyklingu w opakowaniach innych niż opakowania z tworzyw sztucznych i na tej podstawie ocenia odpowiedniość ustanowienia środków lub celów dotyczących zwiększenia wykorzystania materiału pochodzącego z recyklingu w takich innych opakowaniach, oraz, w stosownych przypadkach, przedstawia wniosek ustawodawczy.

Artykuł 8

Surowce biopochodne w opakowaniach z tworzyw sztucznych

1. Do dnia 12 lutego 2028 r. Komisja dokona przeglądu stanu rozwoju technologicznego i efektywności środowiskowej opakowań z biopochodnych tworzyw sztucznych, biorąc pod uwagę kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001⁽⁶³⁾.

⁽⁶³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

2. Na podstawie przeglądu, o którym mowa w ust. 1, Komisja przedstawi, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy, aby:

- a) ustanowić wymogi w zakresie zrównoważoności w odniesieniu do surowców biopochodnych w opakowaniach z tworzyw sztucznych;
- b) określić cele dotyczące zwiększenia wykorzystania surowców biopochodnych w opakowaniach z tworzyw sztucznych;
- c) wprowadzić możliwość osiągnięcia celów określonych w art. 7 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia poprzez wykorzystanie surowców z biopochodnych tworzyw sztucznych zamiast materiału pochodzącego z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich z tworzyw sztucznych, w przypadku gdy nie są dostępne odpowiednie technologie recyklingu na potrzeby opakowań przeznaczonych do kontaktu z żywnością zgodnych z wymogami ustanowionymi w rozporządzeniu (UE) 2022/1616;
- d) zmienić, w stosownych przypadkach, definicję biopochodnych tworzyw sztucznych określoną w art. 3 ust. 1 pkt 53.

Artykuł 9

Opakowania kompostowalne

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 1, do dnia 12 lutego 2028 r. w przypadku gdy opakowania, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. f), i samoprzylepne etykiety umieszczone na owocach i warzywach są wprowadzane do obrotu, te opakowania i samoprzylepne etykiety muszą być zgodne z normami kompostowania w kontrolowanych warunkach przemysłowych w zakładach przetwarzania bioodpadów oraz – w przypadku gdy jest to wymagane przez państwa członkowskie – z normami kompostowania w warunkach domowych, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 1, w przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na zbieranie wraz z bioodpadami odpadów o podobnych właściwościach w zakresie biodegradowalności i kompostowalności zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE oraz gdy dostępne są odpowiednie systemy zbierania odpadów i infrastruktura przetwarzania odpadów w celu zapewnienia, aby opakowania kompostowalne trafiały do strumienia gospodarowania bioodpadami, państwa członkowskie mogą wymagać, aby następujące opakowania były udostępniane na ich terytorium po raz pierwszy, tylko jeżeli opakowania te są kompostowalne:

- a) opakowania, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. g), składające się z materiałów innych niż metal, bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego i lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego;
- b) opakowania inne niż te, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, które zgodnie z wymogami danego państwa członkowskiego musiały już być kompostowalne przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

3. Do dnia 12 lutego 2028 r. opakowania inne niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym opakowania wykonane z biodegradowalnych polimerów tworzyw sztucznych i innych materiałów biodegradowalnych, muszą być zaprojektowane do recyklingu materiałów zgodnie z art. 6, bez wpływania na możliwość recyklingu innych strumieni odpadów.

4. Zgodność z wymogami określonymi w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu wykazuje się w informacjach technicznych dotyczących opakowania, o których mowa w załączniku VII.

5. Komisja może dokonać analizy, czy inne opakowania powinny zostać włączone do ust. 1 lub ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, jeżeli jest to uzasadnione i odpowiednie ze względu na rozwój technologiczny i zmiany regulacyjne mające wpływ na eliminowanie opakowań kompostowalnych i w warunkach określonych w załączniku III, oraz, w stosownych przypadkach, przedstawia wniosek ustawodawczy.

6. Do dnia 12 lutego 2026 r. Komisja zwróci się do europejskich organizacji normalizacyjnych o przygotowanie lub aktualizację norm zharmonizowanych określających szczegółowe specyfikacje techniczne wymogów dotyczących opakowań kompostowalnych. Komisja zwraca się przy tym o uwzględnienie, zgodnie z najnowszymi osiągnięciami naukowymi i technologicznymi, parametrów, takich jak czas retencji, temperatury i mieszanie, odzwierciedlających rzeczywiste warunki w kompostach domowych i w zakładach przetwarzania bioodpadów, w tym procesy fermentacji beztlenowej. Komisja wymaga, aby normy te obejmowały również weryfikację, czy opakowanie kompostowalne podlegające rozkładowi biologicznemu, z zastosowaniem określonych parametrów, przekształca się ostatecznie w dwutlenek węgla lub – w sytuacji braku dostępu do tlenu – w metan oraz składniki mineralne, biomasę i wodę.

Do dnia 12 lutego 2026 r. Komisja zwróci się również do europejskich organizacji normalizacyjnych o przygotowanie norm zharmonizowanych, które określą szczegółowe specyfikacje techniczne wymogów w zakresie kompostowalności opakowań w warunkach domowych, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 10

Minimalizacja opakowań

1. Do dnia 1 stycznia 2030 r. wytwórca lub importer zapewnią, aby wprowadzane do obrotu opakowanie było zaprojektowane w taki sposób, aby jego masa i objętość były ograniczone do minimum niezbędnego do zapewnienia jego funkcjonalności, z uwzględnieniem jego kształtu oraz materiału, z którego jest ono wykonane.

2. Wytwórca lub importer zapewniają, aby opakowania, które nie spełniają kryteriów wydajności określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, oraz opakowania z cechami mającymi na celu jedynie zwiększenie postrzeganej objętości produktu, w tym z podwójnymi ściankami, podwójnymi dnami i zbędnymi warstwami, nie były wprowadzane do obrotu, chyba że:

- a) projekt opakowania jest chroniony wzorami wspólnotowymi na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002⁽⁶⁴⁾ lub prawami ze wzorów objętymi zakresem stosowania dyrektywy 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁶⁵⁾, w tym umowami międzynarodowymi obowiązującymi w jednym z państw członkowskich, lub jego kształt jest jednym ze znaków towarowych objętych zakresem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001⁽⁶⁶⁾ lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436⁽⁶⁷⁾, w tym znaków towarowych zarejestrowanych na podstawie umów międzynarodowych obowiązujących w jednym z państw członkowskich, prawa ze wzoru i znaki towarowe są chronione przed dniem 11 lutego 2025 r. oraz stosowanie wymogów na podstawie niniejszego artykułu wpłynęłoby na projekt opakowania – w taki sposób, że zmieniłoby jego nowy lub indywidualny charakter, lub wpłynęłoby na znak towarowy – w taki sposób, że znak ten nie umożliwiłaby już odróżnienia oznaczonego nim towaru od towarów innych przedsiębiorstw; lub
- b) produkt lub napój w opakowaniu korzystają z oznaczenia geograficznego chronionego na podstawie przepisów prawa Unii, takich jak rozporządzenie nr 1308/2013 w odniesieniu do wina lub rozporządzenie (UE) 2019/787 w odniesieniu do napojów spirytusowych lub rozporządzenie (UE) 2023/2411 w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, lub jest objęty systemem jakości, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) 2024/1143.

3. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja zwróci się do europejskich organizacji normalizacyjnych o przygotowanie lub aktualizację, stosownie do przypadku, norm zharmonizowanych ustanawiających metodykę obliczania i pomiaru zgodności z wymogami dotyczącymi minimalizacji opakowań na podstawie niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do najpowszechniejszych rodzajów i formatów opakowań takie normy powinny określać maksymalne odpowiednie limity masy i objętości oraz, w stosownych przypadkach, grubości ścianek i maksymalnej pustej przestrzeni.

4. Zgodność z wymogami określonymi w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu wykazuje się w dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII, i która zawiera następujące elementy:

- a) wyjaśnienie specyfikacji technicznych, norm i warunków stosowanych do oceny opakowania pod kątem kryteriów wydajności oraz metodyki określonych w załączniku IV;
- b) w odniesieniu do każdego z tych kryteriów wydajności – określenie wymogów dotyczących projektu uniemożliwiających dalsze ograniczenie masy lub objętości opakowania;
- c) wszelkie wyniki testów, badania lub inne odpowiednie źródła, takie jak modelowanie i symulacje, wykorzystane do oceny minimalnej koniecznej objętości lub masy opakowania.

W przypadku opakowań wielokrotnego użytku, w ocenie zgodności z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu bierze się pod uwagę cechy opakowań wielokrotnego użytku, a przede wszystkim wymogi określone w art. 11.

Artykuł 11

Opakowania wielokrotnego użytku

1. Opakowanie wprowadzane do obrotu od dnia 11 lutego 2025 r. uznaje się za opakowanie wielokrotnego użytku w przypadku, gdy spełnia wszystkie następujące wymogi:

⁽⁶⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. L 3 z 5.1.2002, s. 1).
⁽⁶⁵⁾ Dyrektywa 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów (Dz.U. L 289 z 28.10.1998, s. 28).
⁽⁶⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).
⁽⁶⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

- a) zostało stworzone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu z myślą o wielokrotnym ponownym użyciu;
- b) zostało stworzone i zaprojektowane, aby wykonać jak najwięcej rotacji w normalnie przewidywalnych warunkach użytkowania;
- c) spełnia mające zastosowanie wymogi dotyczące zdrowia konsumentów, bezpieczeństwa i higieny;
- d) można je opróżnić lub rozładować bez jego uszkodzenia w sposób uniemożliwiający jego dalsze funkcjonowanie i ponowne użycie;
- e) można je opróżnić, rozładować, ponownie napełnić lub załadować, przy jednoczesnym zachowaniu jakości i bezpieczeństwa produktu w opakowaniu oraz zapewnieniu zgodności z mającymi zastosowanie wymogami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny, w tym z wymogami dotyczącymi bezpieczeństwa żywności;
- f) można je poddać odnowieniu zgodnie z częścią B załącznika VI, przy jednoczesnym zachowaniu jego zdolności do pełnienia zamierzonej funkcji;
- g) daje możliwość umieszczenia etykiet oraz dostarczenia informacji o właściwościach tego produktu, oraz o samym opakowaniu, z uwzględnieniem wszelkich odpowiednich instrukcji i informacji służących zapewnieniu bezpieczeństwa, odpowiedniego użycia, identyfikowalności i okresu trwałości produktu;
- h) można je opróżnić, rozładować, ponownie napełnić lub załadować bez ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie tych czynności; oraz
- i) spełnia szczególne wymogi dotyczące opakowań zdolnych do recyklingu określone w art. 6, tak aby można je było poddać recyklingowi, gdy stanie się odpadem.

2. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja przyjmie akt delegowany zgodnie z art. 64 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie minimalnej liczby rotacji dla opakowań wielokrotnego użytku do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, w odniesieniu do formatów opakowań, które są najczęściej wykorzystywane do ponownego użycia, z uwzględnieniem wymogów dotyczących higieny i innych wymogów, takich jak wymogi dotyczące logistyki.

3. Zgodność z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu wykazuje się w informacjach technicznych dotyczących opakowania, o których mowa w załączniku VII.

ROZDZIAŁ III

WYMOGI W ZAKRESIE ETYKIETOWANIA I ZNAKOWANIA ORAZ WYMOGI INFORMACYJNE

Artykuł 12

Etykietowanie opakowań

1. Od dnia 12 sierpnia 2028 r. lub 24 miesiące od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 6 lub 7 niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, na opakowaniach wprowadzanych do obrotu umieszcza się zharmonizowaną etykietę zawierającą informacje o ich składzie materiałowym, aby ułatwić konsumentom sortowanie. Etykieta ta musi zawierać piktogramy i być łatwo zrozumiała, w tym dla osób z niepełnosprawnościami. W przypadku opakowań, o których mowa w art. 9 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, opakowań, o których mowa w art. 9 ust. 2, etykieta musi informować o tym, że dany materiał jest kompostowalny, że nie nadaje się do kompostowania w warunkach domowych oraz że opakowań kompostowalnych nie należy wyrzucać do środowiska. Z wyjątkiem opakowań dla handlu elektronicznego, niniejszy obowiązek nie ma zastosowania do opakowań transportowych ani do opakowań objętych systemem kaucyjnym.

Wprowadzane do obrotu opakowanie zawierające substancje potencjalnie niebezpieczne znakuje się z wykorzystaniem znormalizowanych, otwartych, cyfrowych technologii zgodnie z metodyką, o której mowa w ust. 7 akapit drugi.

Oprócz zharmonizowanej etykiety, o której mowa w niniejszym ustępie, podmioty gospodarcze mogą umieszczać na opakowaniach kod QR lub inny rodzaj znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych zawierający informacje o przeznaczeniu każdej oddzielnej części składowej opakowania, aby ułatwić konsumentom sortowanie.

Na opakowaniach objętych systemami kaucyjnymi, o których mowa w art. 50 ust. 1, umieszcza się zrozumiałą i jednoznaczną etykietę. Oprócz etykiety krajowej na opakowaniach można umieszczać zharmonizowaną kolorową etykietę ustanowioną w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby na opakowaniach objętych systemami kaucyjnymi umieszczać zharmonizowaną kolorową etykietę, o ile nie prowadzi to do zakłóceń na rynku wewnętrznym ani barier w handlu produktami z innych państw członkowskich.

2. Na opakowaniach wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu od dnia 12 lutego 2029 r. lub 30 miesięcy od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 6, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, umieszcza się etykietę zawierającą informacje dla użytkowników o tym, że opakowanie jest zdadne do ponownego użycia. Dalsze informacje na temat możliwości ponownego użycia w tym dostępności lokalnego, krajowego lub ogólnounijnego systemu ponownego użycia oraz informacje na temat punktów zbiórki, udostępnia się za pomocą kodu QR lub innego rodzaju znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych ułatwiającego śledzenie opakowania oraz obliczanie liczby podróży i rotacji lub oszacowanie średniej, jeżeli takie obliczanie nie jest wykonalne. Ponadto w punkcie sprzedaży opakowania handlowe wielokrotnego użytku muszą być łatwe do zidentyfikowania i do odróżnienia od opakowań jednorazowego użytku.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, wymóg umieszczenia etykiety i kodu QR lub innego rodzaju znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych nie ma zastosowania do systemów o obiegu otwartym, które nie posiadają operatora systemu zgodnie z załącznikiem VI.

4. W przypadku gdy opakowanie, do którego zastosowanie ma art. 7, zostaje wprowadzone do obrotu od dnia 12 sierpnia 2028 r. lub 24 miesiące od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, i umieszczona jest na nim etykieta zawierająca informacje o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu, ta etykieta oraz, w stosownych przypadkach, kod QR lub inny rodzaj znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych muszą być zgodne ze specyfikacjami określonymi w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu i opierać się na metodyce ustanowionej na podstawie art. 7 ust. 8. W przypadku gdy na opakowaniu umieszcza się etykietę zawierającą informacje o zawartości biopochodnych tworzyw sztucznych, etykieta ta musi być zgodna ze specyfikacjami określonymi w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu.

5. Etykiety, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, oraz kod QR lub inny rodzaj znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych, o których mowa w ust. 2, umieszcza się, drukuje lub wytłacza na opakowaniu w sposób widoczny, czytelny i trwały, tak aby nie można ich było łatwo usunąć. Zawarte w nich informacje udostępnia się również użytkownikom końcowym przed nabyciem przez nich produktu w ramach sprzedaży przez internet. W przypadku gdy takie umieszczenie, nadrukowanie lub wytłoczenie nie jest możliwe lub nie jest uzasadnione z uwagi na charakter i rozmiar opakowania, etykietę, kod QR lub inny znormalizowany, otwarty, cyfrowy nośnik danych umieszcza się na opakowaniu zbiorczym. W przypadku gdy to także nie jest możliwe lub nie jest uzasadnione z uwagi na charakter i rozmiar opakowania lub w przypadku gdy jest to istotne dla zapewnienia niedyskryminującego dostępu do informacji grupom szczególnie wrażliwym, zwłaszcza osobom słabowidzącym, informacje udostępnia się za pomocą pojedynczego kodu nadającego się do odczytu elektronicznego lub za pomocą innego nośnika danych.

Informacje zawarte w etykietach, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, oraz w kodzie QR lub innym rodzaju znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych udostępnia się w co najmniej jednym języku łatwo zrozumiałym dla użytkowników końcowych, określonym przez państwo członkowskie, w którym opakowanie ma być udostępniane na rynku.

W przypadku gdy informacje przekazywane są za pomocą środków elektronicznych zgodnie z ust. 1, 2 i 4, zastosowanie mają następujące wymogi:

- a) adekwatne, i odpowiednie dane osobowe zbierane są tylko w ograniczonym celu zapewnienia użytkownikowi dostępu do odpowiednich informacji dotyczących zgodności z wymogami, o których mowa w ust. 1, 2 i 4 niniejszego artykułu, w odniesieniu do art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽⁶⁸⁾;
- b) informacji nie umieszcza się wraz z innymi informacjami przeznaczonymi do celów sprzedaży lub marketingu.

W przypadku gdy prawo Unii wymaga, aby informacje na temat produktu w opakowaniu były przekazywane za pośrednictwem nośnika danych, do przekazywania informacji wymaganych zarówno w odniesieniu do produktu w opakowaniu, jak i do opakowania stosuje się jeden nośnik danych, a oba zestawy informacji muszą być łatwe do odróżnienia.

⁽⁶⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

6. Do dnia 12 sierpnia 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu ustanowienia zharmonizowanej etykiety i zharmonizowanych specyfikacji dotyczących wymogów i formatów w zakresie etykietowania opakowań, o którym mowa w ust. 1, 2 i 4 niniejszego artykułu, w tym etykietowania za pomocą środków cyfrowych. Opracowując te akty wykonawcze, Komisja bierze pod uwagę specyfikę opakowań wielomateriałowych. Opracowując zharmonizowaną etykietę dla opakowań objętych systemami kaucyjnymi, o których mowa w art. 50 ust. 2, Komisja bierze pod uwagę wszelkie różnice w wysokości kaucji pobieranej przez państwa członkowskie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

7. Do dnia 12 sierpnia 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu ustanowienia metodyki określania składu materiałowego opakowań, o których mowa w ust. 1, za pomocą znormalizowanych, otwartych technologii znakowania cyfrowego, w tym w odniesieniu do opakowań wielomateriałowych oraz zintegrowanych lub oddzielnych części składowych opakowania.

Do dnia 1 stycznia 2030 r. Komisja przyjmie również akty wykonawcze w celu ustanowienia metodyki określania substancji potencjalnie niebezpiecznych za pomocą znormalizowanych, otwartych technologii znakowania cyfrowego. Ta metodyka musi zapewniać, aby znakowanie obejmowało co najmniej nazwę i stężenie substancji potencjalnie niebezpiecznej obecnej w każdym materiale w jednostce opakowania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

8. Bez uszczerbku dla wymogów dotyczących innych zharmonizowanych etykiet UE, podmioty gospodarcze nie mogą dostarczać ani umieszczać etykiet, oznaczeń, symboli lub napisów, które mogłyby wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumentów lub innych użytkowników końcowych, jeśli chodzi o wymogi w zakresie zrównoważoności opakowań, innych właściwości opakowań lub możliwości gospodarowania odpadami opakowaniowymi, w odniesieniu do których w niniejszym rozporządzeniu określono wymogi dotyczące zharmonizowanego etykietowania. W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje wytyczne w celu wyjaśnienia aspektów, które mogłyby wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumentów lub innych użytkowników końcowych.

9. Do dnia 12 lutego 2027 r. opakowania objęte systemem rozszerzonej odpowiedzialności producenta mogą być identyfikowane na całym terytorium państw członkowskich, na którym stosuje się ten system. Taką identyfikację osiąga się wyłącznie za pomocą odpowiedniego symbolu zawartego w kodzie QR lub innej znormalizowanej, otwartej technologii znakowania cyfrowego w celu wskazania, że producent wypełnia swoje obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Symbol ten musi być zrozumiały i jednoznaczny oraz nie może wprowadzać w błąd konsumentów lub innych użytkowników końcowych, jeżeli chodzi o możliwość recyklingu opakowania lub możliwość jego ponownego użycia.

10. Opakowania objęte systemem kaucyjnym innym niż system, o którym mowa w art. 50 ust. 1, mogą, na podstawie prawa krajowego, być identyfikowane za pomocą odpowiedniego symbolu na całym terytorium, na którym stosuje się ten system. Symbol ten musi być zrozumiały i jednoznaczny oraz nie może wprowadzać w błąd konsumentów lub innych użytkowników końcowych, jeżeli chodzi o możliwość recyklingu opakowania i możliwość jego ponownego użycia w państwach członkowskich, w których opakowanie to ma być zwracane. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać umieszczania etykiet dotyczących systemu kaucyjnego obowiązującego w innych państwach członkowskich.

11. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do opakowań bezpośrednich i opakowań zewnętrznych zdefiniowanych w rozporządzeniach (UE) 2017/745, (UE) 2017/746, (UE) 2019/6 oraz w dyrektywie 2001/83/WE, jeżeli na opakowaniu nie ma miejsca ze względu na inne wymogi w zakresie etykietowania zdefiniowane w tych unijnych aktach ustawodawczych lub jeżeli etykietowanie opakowania mogłoby zagrozić bezpiecznemu użyciu produktów leczniczych stosowanych u ludzi lub weterynaryjnych produktów leczniczych.

12. Opakowanie, o którym mowa w ust. 1, 2 i 4, wytworzone w Unii lub przywiezione przed upływem terminów, o których mowa w tych ustępach, i które nie spełniają kryteriów ustanowionych w tych ustępach, może być udostępniane na rynku przez maksymalnie 3 lata od dnia wejścia w życie wymogów w zakresie etykietowania ustanowionych w tych ustępach.

Artykuł 13

Etykietowanie pojemników na odpady do zbierania odpadów opakowaniowych

1. Do dnia 12 sierpnia 2028 r. lub 30 miesięcy od przyjęcia aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 2, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, państwa członkowskie zapewnią, aby na wszystkich pojemnikach na odpady do zbierania odpadów opakowaniowych umieszczano, drukowano lub wytłaczano w sposób widoczny, czytelny i trwały zharmonizowane etykiety umożliwiające selektywną zbiórkę każdej określonej frakcji materiałowej odpadów opakowaniowych przeznaczonej do wyrzucenia do oddzielnych pojemników. Pojemnik na odpady opakowaniowe może być opatrzony więcej niż jedną etykietą. Niniejszy obowiązek nie ma zastosowania do pojemników objętych systemami kaucyjnymi.

2. Do dnia 12 sierpnia 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu ustanowienia zharmonizowanych etykiet i specyfikacji dotyczących wymogów i formatów w zakresie etykietowania pojemników, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Opracowując te akty wykonawcze, Komisja bierze pod uwagę specyfikę systemów zbierania ustanowionych w państwach członkowskich, a także specyfikę opakowań wielomateriałowych. Etykietowanie pojemników musi odpowiadać etykietowaniu opakowań, o którym mowa w art. 12 ust. 6, z wyjątkiem etykietowania opakowań objętych systemami kauczynymi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 14

Twierdzenia dotyczące ekologiczności

Twierdzenia dotyczące ekologiczności zdefiniowane w art. 2 lit. o) dyrektywy 2005/29/WE odnoszące się do właściwości opakowań, dla których w niniejszym rozporządzeniu określono wymogi prawne, można formułować w odniesieniu do wprowadzanych do obrotu opakowań jeżeli twierdzenia te spełniają następujące wymogi:

- a) są formułowane wyłącznie w odniesieniu do tych właściwości opakowań, które wykraczają poza mające zastosowanie minimalne wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z kryteriami, metodykami oraz zasadami obliczania określonymi w niniejszym rozporządzeniu; oraz
- b) określa się w nich, czy odnoszą się one do jednostki opakowania, części jednostki opakowania czy do wszystkich opakowań wprowadzonych do obrotu przez dany podmiot gospodarczy.

Zgodność z wymogami określonymi w niniejszym artykule wykazuje się w dokumentacji technicznej dotyczącej opakowań określonej w załączniku VII do niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IV

OBOWIĄZKI OGÓLNE

Artykuł 15

Obowiązki wytwórców

1. Wytwórcy mogą wprowadzać do obrotu wyłącznie opakowania zgodne z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

2. Przed wprowadzeniem opakowania do obrotu wytwórcy przeprowadzają procedurę oceny zgodności, o której mowa w art. 38, lub zlecają jej przeprowadzenie w ich imieniu, oraz sporządzają dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII.

W przypadku gdy procedura oceny zgodności, o której mowa w art. 38, wykazała, że opakowanie jest zgodne z mającymi zastosowanie wymogami, wytwórcy sporządzają deklarację zgodności UE zgodnie z art. 39.

3. Wytwórcy przechowują dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII, oraz deklarację zgodności UE:

- a) w przypadku opakowania jednorazowego użytku – przez 5 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu;
- b) w przypadku opakowania wielokrotnego użytku – przez 10 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu.

4. Wytwórcy zapewniają wprowadzenie procedur mających na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej opakowania z niniejszym rozporządzeniem. Wytwórcy odpowiednio uwzględniają zmiany w projekcie opakowania lub jego właściwościach, a także zmiany w normach zharmonizowanych, wspólnych specyfikacjach technicznych lub innych specyfikacjach technicznych, przez odniesienie do których stwierdza się zgodność lub przez zastosowanie których weryfikuje się jego zgodność. W przypadku gdy wytwórcy stwierdzą, że zachowanie zgodności opakowania może być naruszone, przeprowadzają ponowną ocenę zgodnie z procedurą oceny zgodności, o której mowa w art. 38, lub zlecają jej przeprowadzenie w ich imieniu.

5. Wytwórcy zapewniają, aby opakowania były opatrzone numerem typu, partii lub numerem seryjnym lub innym elementem umożliwiającym ich identyfikację, a w przypadku gdy wielkość lub charakter opakowania to uniemożliwiają – aby wymagane informacje były umieszczone w dokumencie towarzyszącym produktowi w opakowaniu.

6. Wytwórcy podają na opakowaniu lub w kodzie QR lub innym nośniku danych swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nimi skontaktować. Jeżeli nie jest to możliwe, wymagane informacje podaje się w ramach informacji dostępnych za pomocą kodu QR lub innego rodzaju znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych, o którym mowa w art. 12 ust. 1, 2, 4 lub 5, lub w dokumencie towarzyszącym produktowi w opakowaniu. Adres pocztowy wskazuje pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z wytwórcą.
7. Wytwórcy zapewniają, aby informacje dostarczane zgodnie z ust. 5 i 6 były jasne, zrozumiałe i czytelne oraz aby nie zastępowały ani nie zasłaniały informacji wymaganych na podstawie innych aktów prawnych Unii dotyczących etykietowania produktu w opakowaniu ani nie mogły być z nimi pomyłone.
8. Wytwórcy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że opakowanie wprowadzone przez nich do obrotu od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie jest zgodne z co najmniej jednym z mających zastosowanie wymogów ustanowionych w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, natychmiast wprowadzają środki naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności tych opakowań z wymogami, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do przypadku. Wytwórcy natychmiast informują organ nadzoru rynku państwa członkowskiego, w którym opakowanie zostało przez nich udostępnione, o podejrzewaną niezgodności z wymogami oraz o wprowadzonych środkach naprawczych.
9. Na zasadzie odstępstwa od ust. 8 niniejszego artykułu, obowiązek zapewnienia zgodności opakowania uważanego za niezgodne z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, jego wycofania z obrotu lub odzyskania nie ma zastosowania do opakowań wielokrotnego użytku, które zostały wprowadzone do obrotu przed dniem 11 lutego 2025 r.
10. Wytwórcy, na uzasadniony wniosek organu krajowego, dostarczają wszelkie informacje i wszelką dokumentację niezbędne do wykazania zgodności opakowań z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, w tym dokumentację techniczną, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Te informacje i tę dokumentację dostarcza się w formie elektronicznej oraz, na żądanie, w wersji papierowej. Odpowiednie dokumenty udostępnia się w terminie dziesięciu dni od otrzymania wniosku od organu krajowego. Wytwórcy współpracują z organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.
11. Ustępy 2 i 3 nie mają zastosowania do wykonywanych na zamówienie opakowań transportowych konfigurowalnych wyrobów medycznych i systemów medycznych, które mają być wykorzystywane w przemyśle i opiece zdrowotnej.
12. W przypadku gdy osoba fizyczna lub prawna, która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym, jest objęta definicją mikroprzedsiębiorstwa określoną w zaleceniu Komisji 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r., a osoba fizyczna lub prawna, która dostarcza opakowanie osobie fizycznej lub prawnej, która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym, znajduje się w Unii, osobę fizyczną lub prawną, która dostarcza opakowanie, uznaje się za wytwórcę do celów niniejszego artykułu.

Artykuł 16

Obowiązki informacyjne dostawców opakowań lub materiałów opakowaniowych

1. Dostawcy dostarczają wytwórcy wszelkie informacje oraz wszelką dokumentację niezbędne do wykazania przez wytwórcę zgodności opakowania i materiałów opakowaniowych z niniejszym rozporządzeniem, w tym dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana w art. 5–11 lub na podstawie tych artykułów, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla wytwórcy. Te informacje i tę dokumentację dostarcza się w formie papierowej lub elektronicznej.
2. W stosownych przypadkach dokumentacja i informacje wymagane na podstawie aktów prawnych Unii mających zastosowanie do opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi stanowią część informacji i dokumentacji, które należy dostarczyć wytwórcy zgodnie z ust. 1.

Artykuł 17

Upoważnieni przedstawiciele

1. Wytwórca może, na podstawie pisemnego upoważnienia, wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.
2. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w upoważnieniu otrzymanym od wytwórcy. Upoważnienie musi umożliwiać upoważnionemu przedstawicielowi co najmniej:
- a) przechowywanie deklaracji zgodności UE oraz dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru rynku:

- (i) w przypadku opakowania jednorazowego użytku – przez 5 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu; oraz
 - (ii) w przypadku opakowania wielokrotnego użytku – przez 10 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu;
- b) współpracę z właściwymi organami krajowymi, na ich wniosek, we wszelkich środkach wprowadzonych w odniesieniu do przypadków niezgodności z wymogami opakowania objętego upoważnieniem przyznanym upoważnionemu przedstawicielowi;
 - c) przedstawienie właściwemu organowi krajowemu, na jego uzasadniony wniosek, w języku lub językach łatwo dla niego zrozumiałych wszelkich informacji oraz wszelkiej dokumentacji technicznej niezbędnych do wykazania zgodności opakowań z wymogami;
 - d) udostępnianie, na wniosek właściwego organu krajowego, odpowiednich dokumentów w terminie 10 dni od otrzymania takiego wniosku;
 - e) wypowiedzenie upoważnienia, jeżeli wytwórca działa w sposób sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

Obowiązki określone w art. 15 ust. 1 oraz obowiązek sporządzenia dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana na podstawie art. 5–11 lub zgodnie z tymi artykułami, nie są objęte upoważnieniem przyznanym upoważnionemu przedstawicielowi.

Artykuł 18

Obowiązki importerów

1. Importerzy mogą wprowadzać do obrotu wyłącznie opakowanie, które jest zgodne z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.
2. Przed wprowadzeniem opakowania do obrotu importerzy zapewniają, aby:
 - a) wytwórca przeprowadził odpowiednią procedurę oceny zgodności, o której mowa w art. 38, oraz sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana zgodnie z art. 5–11 lub na podstawie tych artykułów;
 - b) na opakowaniu umieszczono etykiety zgodnie z art. 12;
 - c) opakowaniu towarzyszyły wymagane dokumenty; oraz
 - d) wytwórca spełnił wymogi określone w art. 15 ust. 5 i 6.

W przypadku gdy importer uznaje lub ma powody, by uważać, że opakowanie nie jest zgodne z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, nie wprowadza tego opakowania do obrotu, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność z wymogami.

3. Importerzy podają na opakowaniu swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. Jeżeli nie jest możliwe podanie tych informacji na opakowaniu, podaje się je za pośrednictwem znormalizowanego, otwartego, cyfrowego nośnika danych, o których mowa w art. 12, lub w dokumencie towarzyszącym produktowi w opakowaniu.
4. Importerzy zapewniają, aby informacje dostarczane zgodnie z ust. 3 były jasne, zrozumiałe i czytelne oraz aby nie zastępowały lub nie zasłaniały informacji wymaganych na podstawie innych aktów prawnych Unii dotyczących etykietowania produktu w opakowaniu ani nie mogły być z nimi pomyłone.
5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za opakowanie, puste lub z produktem, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.
6. Importerzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że wprowadzone przez nich do obrotu opakowania nie są zgodne z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, natychmiast wprowadzają środki naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności opakowań z wymogami, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do przypadku. Importerzy natychmiast informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których opakowania zostały udostępnione, o podejrzewanej niezgodności z wymogami oraz o wprowadzonych środkach naprawczych.

7. Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku oraz zapewniają, aby dokumentacja techniczna, o której mowa w załączniku VII, i która jest wymagana zgodnie z art. 5–11 lub na podstawie tych artykułów, była udostępniana tym organom na ich wniosek:

- a) w przypadku opakowania jednorazowego użytku – przez 5 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu; oraz
- b) w przypadku opakowania wielokrotnego użytku – przez 10 lat od dnia wprowadzenia opakowania do obrotu.

8. Importerzy, na uzasadniony wniosek organu krajowego, dostarczają wszelkie informacje oraz wszelką dokumentację, w tym dokumentację techniczną, niezbędne do wykazania zgodności opakowań z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Te informacje i tę dokumentację dostarcza się w formie elektronicznej oraz, na żądanie, w wersji papierowej. Odpowiednie dokumenty udostępnia się w terminie dziesięciu dni od otrzymania wniosku od organu krajowego.

9. Importerzy współpracują z właściwym organem krajowym w zakresie wszelkich działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

Artykuł 19

Obowiązki dystrybutorów

1. Przy udostępnianiu opakowań na rynku dystrybutorzy muszą działać z należytą starannością w odniesieniu do wymogów niniejszego rozporządzenia.

2. Przed udostępnieniem opakowania na rynku dystrybutorzy sprawdzają czy:

- a) producent, który podlega obowiązkom w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowanie, jest zarejestrowany w rejestrze producentów, o którym mowa w art. 44;
- b) na opakowaniu umieszczono etykiety zgodnie z art. 12; oraz
- c) wytwórca i importer zapewnili zgodność z wymogami określonymi, odpowiednio, w art. 15 ust. 5 i 6 oraz art. 18 ust. 3.

3. W przypadku gdy dystrybutor przed udostępnieniem opakowania na rynku uznaje lub ma powody, by uważać, że opakowanie nie jest zgodne z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, lub że wytwórca lub importer nie spełniają wymogów określonych odpowiednio w art. 15 ust. 5 i 6 i art. 18 ust. 3, dystrybutor nie udostępnia tego opakowania na rynku, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność tego opakowania z wymogami lub dopóki wytwórca lub importer nie spełni wymogów.

Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za opakowanie, puste lub z produktem, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

4. Dystrybutor nie może wykorzystywać informacji ujawnionych przez producenta do jakichkolwiek innych celów niż weryfikacja zgodności z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów. W szczególności zakazuje się nadużywania tego rodzaju informacji przez dystrybutorów do celów handlowych.

5. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że opakowania udostępnione przez nich na rynku wraz z produktami w opakowaniu nie są zgodne z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, zapewniają, aby wprowadzone zostały niezbędne środki naprawcze w celu zapewnienia zgodności opakowań z wymogami, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do przypadku.

Dystrybutorzy natychmiast informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których opakowania zostały udostępnione, o podejrzewanej niezgodności z wymogami oraz o wprowadzonych środkach naprawczych.

6. Dystrybutorzy, na uzasadniony wniosek organu krajowego, dostarczają wszelkie informacje oraz wszelką dokumentację, do których mają dostęp i które są istotne z punktu widzenia wykazania zgodności opakowania z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Te informacje i tę dokumentację dostarcza się w formie elektronicznej oraz, na żądanie, w wersji papierowej.

Dystrybutorzy współpracują z organem krajowym w zakresie wszelkich działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

Artykuł 20

Obowiązki dostawców usług realizacji zamówień

Dostawcy usług realizacji zamówień zapewniają, aby warunki w czasie magazynowania, obsługi i pakowania, adresowania lub wysyłki obsługiwanych przez nich opakowań, pustych lub z produktem, nie wpływały negatywnie na zgodność opakowań z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

Artykuł 21

Przypadki, w których obowiązki wytwórców mają zastosowanie do importerów i dystrybutorów

W przypadku gdy importer lub dystrybutor wprowadzają opakowania do obrotu pod swoją własną nazwą lub swoim własnym znakiem towarowym, lub modyfikują opakowania już wprowadzone do obrotu w sposób, który może mieć wpływ na ich zgodność z odpowiednimi wymogami niniejszego rozporządzenia, do celów niniejszego rozporządzenia taki importer lub dystrybutor jest uważany za wytwórcę i podlega obowiązkom wytwórcy określonym w art. 15.

W przypadku gdy importer lub dystrybutor, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest objęty definicją mikroprzedsiębiorstwa określoną w zaleceniu Komisji 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r., a osoba fizyczna lub prawna, która dostarcza opakowania temu importerowi lub dystrybutorowi, znajduje się w Unii, osobę fizyczną lub prawną, która dostarcza opakowania, uznaje się za wytwórcę do celów art. 15.

Artykuł 22

Identyfikacja podmiotów gospodarczych

1. Podmioty gospodarcze, na wniosek, dostarczają organom nadzoru rynku informacje dotyczące następujących kwestii:
 - a) tożsamości każdego podmiotu gospodarczego, który dostarczył im opakowania lub produkty w opakowaniu;
 - b) tożsamości każdego podmiotu gospodarczego, któremu dostarczyły one opakowania lub produkty w opakowaniu.
2. Podmioty gospodarcze muszą być w stanie dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a):
 - a) w przypadku opakowania jednorazowego użytku – przez 5 lat od dnia, gdy dostarczyły opakowanie lub gdy zostało ono im dostarczone;
 - b) w przypadku opakowania wielokrotnego użytku – przez 10 lat od dnia, gdy dostarczyły opakowanie wielokrotnego użytku lub gdy zostało ono im dostarczone.

Artykuł 23

Obowiązki informacyjne operatorów gospodarujących odpadami opakowaniowymi

Operatorzy gospodarujący odpadami opakowaniowymi dostarczają co roku właściwym organom informacje dotyczące odpadów opakowaniowych wymienionych w tabeli 3 w załączniku XII do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem informacji dotyczących opakowań udostępnionych na terytorium danego państwa członkowskiego po raz pierwszy, za pośrednictwem elektronicznego rejestru lub elektronicznych rejestrów zgodnie z art. 35 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE.

Operatorzy gospodarujący odpadami opakowaniowymi dostarczają co roku producentom – w przypadku indywidualnego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – lub organizacji odpowiedzialności producenta, której powierzono wykonywanie tych obowiązków – w przypadku zbiorowego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – wszelkie informacje niezbędne do wypełnienia obowiązków informacyjnych ustanowionych w art. 44 ust. 10.

Państwa członkowskie mogą postanowić, zgodnie z prawem krajowym, że w przypadku gdy za organizację gospodarowania odpadami opakowaniowymi odpowiedzialne są organy publiczne, operatorzy gospodarujący odpadami opakowaniowymi dostarczają co roku tym organom wszelkie informacje niezbędne do wypełnienia obowiązków informacyjnych ustanowionych w art. 44 ust. 10 lub inne środki w celu uzupełnienia elektronicznego rejestru lub elektronicznych rejestrów, zgodnie z art. 35 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE.

ROZDZIAŁ V

OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH W ZAKRESIE OGRANICZANIA OPAKOWAŃ I ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH

Artykuł 24

Obowiązek dotyczący zbyt dużych opakowań

1. Do dnia 1 stycznia 2030 r. lub 3 lata od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 2, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, podmioty gospodarcze, które napełniają opakowanie będące opakowaniem zbiorczym, opakowaniem transportowym lub opakowaniem dla handlu elektronicznego, zapewniają, aby maksymalny współczynnik pustej przestrzeni wyrażony procentowo wynosił 50 %.

2. Do dnia 12 lutego 2028 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu ustanowienia metodyki obliczania współczynnika pustej przestrzeni, o którym mowa w ust. 1. Ta metodyka musi uwzględniać szczególne cechy opakowania, które musi być umieszczone w pustej przestrzeni wystarczająco dużej, aby spełnić mające zastosowanie wymogi prawne lub chronić produkt, w szczególności w odniesieniu do produktów w opakowaniu mających nieregularny kształt, opakowań zawierających więcej niż jedno opakowanie handlowe lub więcej niż jeden produkt, opakowań zawierających produkty w płynie, produktów w opakowaniu o zawartości łatwej do uszkodzenia i produktów w opakowaniu, które ze względu na swój mały rozmiar mogą zostać uszkodzone przez większe produkty, oraz minimalnej przestrzeni na opakowaniu transportowym umożliwiającej umieszczenie etykiet przewozowych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

3. Do celów obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1:

- a) pusta przestrzeń oznacza różnicę między całkowitą objętością opakowania zbiorczego, opakowania transportowego lub opakowania dla handlu elektronicznego a objętością opakowań handlowych zawartych w tych opakowaniach;
- b) współczynnik pustej przestrzeni oznacza stosunek pustej przestrzeni zdefiniowany w lit. a) do całkowitej objętości opakowania zbiorczego, opakowania transportowego lub opakowania dla handlu elektronicznego.

Przestrzeń wypełnioną materiałami wypełniającymi, takimi jak ścinki papieru, wypełniacze powietrzne, folia bąbelkowa, wypełniacze gąbkowe, wypełniacze piankowe, wełna drzewna, chipsy polistyrenowe lub styropianowe, uważa się za pustą przestrzeń.

4. Do dnia 12 lutego 2028 r. podmioty gospodarcze, które napełniają opakowanie handlowe, zapewnią ograniczenie pustej przestrzeni do minimum niezbędnego do zapewnienia funkcjonalności opakowania, w tym ochrony produktu. Współczynnik pustej przestrzeni w opakowaniu handlowym oznacza różnicę między całkowitą objętością wewnętrzną opakowania handlowego a objętością produktu w opakowaniu.

Do celów oceny zgodności z niniejszym ustępem za pustą przestrzeń uznaje się przestrzeń wypełnioną materiałami wypełniającymi, takimi jak ścinki papieru, wypełniacze powietrzne, folia bąbelkowa, wypełniacze gąbkowe, wypełniacze piankowe, wełna drzewna, chipsy polistyrenowe lub styropianowe.

W odniesieniu do opakowań handlowych produktów, które podlegają osiadaniu podczas transportu, lub w przypadku produktów spożywczych, do których ochrony potrzebna jest wolna przestrzeń nad tymi produktami, lub innych produktów, które posiadają te cechy:

- a) zgodność z niniejszym ustępem ocenia się pod kątem poziomu wypełnienia w momencie napełnienia;
- b) za pustą przestrzeń nie jest uważane powietrze między zapakowanymi środkami spożywczymi lub w obrębie tych środków ani gazy ochronne.

5. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania handlowe jako opakowania dla handlu elektronicznego lub stosujące opakowania wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia są zwolnione z obowiązku ustanowionego w ust. 1 niniejszego artykułu. Zapewniają one jednak, aby takie opakowania handlowe spełniały wymogi określone w art. 10.

6. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja dokona przeglądu współczynnika pustej przestrzeni, o którym mowa w ust. 1, a także zwolnień określonych w ust. 5 oraz oceni możliwość ustanowienia współczynników pustej przestrzeni dla opakowań handlowych, w szczególności zabawek, kosmetyków, zestawów do samodzielnego montażu i produktów elektronicznych.

Artykuł 25

Ograniczenia w zakresie stosowania określonych formatów opakowań

1. Od dnia 1 stycznia 2030 r. podmioty gospodarcze nie mogą wprowadzać do obrotu opakowań w formatach i do zastosowań wymienionych w załączniku V.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 2, państwa członkowskie mogą utrzymać ograniczenia, które przyjęły przed dniem 1 stycznia 2025 r., dotyczące wprowadzania do obrotu opakowań w formatach i do zastosowań wymienionych w załączniku V, ale wykonanych z materiałów niewymienionych w załączniku V.
3. Ustęp 1 niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla art. 9 ust. 2 lit. b).
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zezwolić mikroprzedsiębiorstwom zdefiniowanym w zaleceniu 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r. na wprowadzanie do obrotu opakowań w formatach i do zastosowań wymienionych w załączniku V pkt 3 niniejszego rozporządzenia, jeśli wykazano, że niestosowanie takich opakowań lub uzyskanie dostępu do infrastruktury niezbędnej do funkcjonowania systemu ponownego użycia nie są technicznie wykonalne.
5. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja oceni pozytywny wpływ ograniczeń oraz odstępstw i wyjątków od tych ograniczeń na środowisko, oraz uwzględni dostępność alternatywnych rozwiązań w zakresie opakowań spełniających wymogi dotyczące bezpieczeństwa i higieny mające zastosowanie do opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi. Na podstawie tej oceny Komisja, z myślą o ograniczeniu ilości odpadów opakowaniowych, dokonuje przeglądu niniejszego artykułu i załącznika V w celu dostosowania ich do postępu naukowo-technicznego. Na podstawie tego przeglądu Komisja ocenia stosowność ustanowienia nowych ograniczeń dotyczących stosowania określonych formatów opakowań oraz zasadność utrzymania odstępstw i wyjątków określonych w niniejszym artykule, a także, w stosownych przypadkach, przedstawia wniosek ustawodawczy.
6. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja opublikuje, w porozumieniu z państwami członkowskimi i Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności, wytyczne zawierające bardziej szczegółowe wyjaśnienia na temat załącznika V, w tym przykłady formatów opakowań objętych zakresem stosowania, oraz wszelkie zwolnienia z ograniczeń, a także zapewniające niewyczerpujący wykaz owoców i warzyw wyłączonych z zakresu stosowania załącznika V pkt 2.

Artykuł 26

Obowiązki związane z opakowaniami wielokrotnego użytku

1. Podmioty gospodarcze, które udostępniają opakowanie wielokrotnego użytku na terytorium jednego z państw członkowskich po raz pierwszy, zapewniają działanie w tym państwie członkowskim systemu ponownego użycia tego opakowania, który obejmuje zachętę w celu zapewnienia zbierania tego opakowania i spełnia wymogi ustanowione w załączniku VI. Te podmioty gospodarcze uważa się za spełniające wymogi niniejszego ustępu, w przypadku gdy wykorzystują one istniejące systemy ponownego użycia, które już działają w państwach członkowskich.
2. Opis zgodności systemu z wymogami na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu sporządza się w ramach dokumentacji technicznej dotyczącej opakowań wielokrotnego użytku, którą należy dostarczyć zgodnie z art. 11 ust. 3. W tym celu wytwórca zwraca się o odpowiednie pisemne potwierdzenie ze strony uczestników systemu określonych w załączniku VI.

Artykuł 27

Obowiązki związane z systemami ponownego użycia

1. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku uczestniczą w co najmniej jednym systemie ponownego użycia oraz zapewniają, aby systemy ponownego użycia, w ramach których te opakowania wielokrotnego użytku mogą być ponownie użyte, były zgodne z wymogami ustanowionymi w załączniku VI część A.
2. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku zapewniają, aby takie opakowania były odnawiane zgodnie z załącznikiem VI część B przed ich ponownym udostępnieniem do użytku użytkownikom końcowym.

3. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku mogą wyznaczyć osobę trzecią na osobę odpowiedzialną za wspólny system lub wspólne systemy ponownego użycia.

W przypadku gdy podmioty gospodarcze wyznaczyły osobę trzecią, o której mowa w akapicie pierwszym, ta osoba trzecia wypełnia w ich imieniu obowiązki określone w niniejszym artykule.

4. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku w systemach o obiegu zamkniętym zgodnie z wymogami w załączniku VI są zobowiązane do zwrotu opakowania do punktu lub punktów zbiórki wskazanych przez uczestników systemu i zatwierdzonych przez operatora systemu.

Artykuł 28

Obowiązki związane z ponownym napełnianiem

1. Podmioty gospodarcze oferujące możliwość nabycia produktów w drodze ponownego napełniania, informują użytkowników końcowych o następujących kwestiach (zwanym dalej „zasadami ponownego napełniania”):

- a) rodzajach pojemników, z których można korzystać w celu nabycia oferowanych produktów w drodze ponownego napełniania;
- b) normach higieny dotyczących ponownego napełniania;
- c) odpowiedzialności użytkownika końcowego w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w odniesieniu do użytkowania pojemników, o których mowa w lit. a).

Zasady ponownego napełniania muszą być regularnie aktualizowane oraz wyraźnie eksponowane na terenie obiektu albo przekazywane użytkownikom końcowym w inny sposób.

2. Podmioty gospodarcze oferujące możliwość nabycia produktów w drodze ponownego napełniania zapewniają, aby punkty ponownego napełniania spełniały wymogi ustanowione w załączniku VI część C oraz wszelkie wymogi ustanowione w innych aktach prawnych Unii w odniesieniu do sprzedaży produktów w drodze ponownego napełniania.

3. Podmioty gospodarcze oferujące możliwość nabycia produktów w drodze ponownego napełniania zapewniają, aby – w przypadku gdy opakowania lub pojemniki są oferowane użytkownikom końcowym w punktach ponownego napełniania – te opakowania i pojemniki nie były dostarczane bezpłatnie jeżeli nie spełniają wymogów ustanowionych w załączniku VI, lub aby były dostarczane w ramach systemu kaucyjnego.

4. Podmioty gospodarcze mogą odmówić ponownego napełnienia pojemnika dostarczonego przez użytkownika końcowego, jeżeli użytkownik końcowy nie przestrzega zasad dotyczących ponownego napełniania, o których podmiot gospodarczy poinformował zgodnie z ust. 1, w szczególności jeżeli dany podmiot gospodarczy uzna pojemnik za niehigieniczny lub nienadający się do sprzedaży żywności lub napoju. Podmioty gospodarcze nie ponoszą odpowiedzialności za problemy związane z higieną lub bezpieczeństwem żywności, które wynikają z używania pojemników dostarczonych przez użytkownika końcowego.

5. Od dnia 1 stycznia 2030 r. dystrybutorzy końcowi o powierzchni sprzedaży przekraczającej 400 m² dążą do przeznaczenia 10 % tej powierzchni sprzedaży na punkty ponownego napełniania zarówno produktów spożywczych, jak i niespożywczych.

Artykuł 29

Cele w zakresie ponownego użycia

1. Od dnia 1 stycznia 2030 r. podmioty gospodarcze stosujące opakowania transportowe lub opakowania handlowe wykorzystywane do transportu produktów, w tym produktów dystrybuowanych za pośrednictwem handlu elektronicznego, na terytorium Unii, w formie palet, składanych pojemników z tworzywa sztucznego, pudeł, tac, skrzyń z tworzywa sztucznego, dużych pojemników do przewozu luzem, wiader, bębnow i kanistrów wszelkich rozmiarów i z wszelkich materiałów, w tym formatów opakowań elastycznych lub opakowań paletowych lub taśm do stabilizacji i ochrony produktów umieszczanych na paletach podczas transportu, zapewniają, aby co najmniej 40 % takich opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.

Od dnia 1 stycznia 2040 r. te podmioty gospodarcze dążą do stosowania co najmniej 70 % opakowań, o których mowa w akapicie pierwszym, w formie wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.

2. Od dnia 1 stycznia 2030 r., na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, podmioty gospodarcze stosujące wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu formy opakowań transportowych lub opakowań handlowych wykorzystywanych do transportu produktów na terytorium Unii, pomiędzy różnymi miejscami, w których podmiot prowadzi działalność, lub między którymkolwiek z miejsc, w których podmiot prowadzi działalność, a obiektami jakiegokolwiek innego

przedsiębiorstwa powiązanego lub przedsiębiorstwa partnerskiego, zdefiniowanego w art. 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE mającego zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r., zapewniają, aby opakowania takie były opakowaniami zdatnymi do ponownego użycia w ramach systemu ponownego użycia.

3. Od dnia 1 stycznia 2030 r., na zasadzie odstępstwa od ust. 1, podmioty gospodarcze stosujące wymienione w ust. 1 formy opakowań transportowych lub opakowań handlowych wykorzystywanych do transportu produktów, w tym produktów dystrybuowanych za pośrednictwem handlu elektronicznego, w celu dostarczenia produktów innemu podmiotowi gospodarczemu w tym samym państwie członkowskim, zapewniają, aby takie opakowania były opakowaniami zdatnymi do ponownego użycia w ramach systemu ponownego użycia.

4. Obowiązki określone w ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania do opakowań transportowych ani opakowań handlowych:

a) wykorzystywanych do transportu towarów niebezpiecznych zgodnie z dyrektywą 2008/68/WE;

b) wykorzystywanych do transportu maszyn gabarytowych, urządzeń i towarów, w przypadku których opakowania są zaprojektowane na zamówienie, aby odpowiadały indywidualnym wymogom zamawiającego podmiotu gospodarczego;

c) w formie elastycznym, wykorzystywanych do transportu, mających bezpośredni kontakt z żywnością i paszami zdefiniowanymi w art. 2 i art. 3 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 lub ze składnikami żywności zdefiniowanymi w art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ⁽⁶⁹⁾;

d) w formie pudeł tekturowych.

5. Od dnia 1 stycznia 2030 r. podmioty gospodarcze stosujące opakowania zbiorcze w formie pudeł, z wyłączeniem pudeł tekturowych, na zewnątrz opakowań handlowych do grupowania pewnej liczby produktów w celu utworzenia jednostki magazynowej lub dystrybucyjnej zapewniają, aby co najmniej 10 % takich opakowań było opakowaniami zdatnymi do ponownego użycia w ramach systemu ponownego użycia.

Od dnia 1 stycznia 2040 r. podmioty gospodarcze dążą do stosowania co najmniej 25 % opakowań, o których mowa w akapicie pierwszym, w formie wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.

6. Od dnia 1 stycznia 2030 r. dystrybutorzy końcowi udostępniający konsumentom na terytorium państwa członkowskiego napoje alkoholowe i bezalkoholowe w opakowaniach handlowych zapewniają, aby co najmniej 10 % tych produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.

Od dnia 1 stycznia 2040 r. podmioty gospodarcze dążą do udostępnienia co najmniej 40 % produktów, o których mowa w akapicie pierwszym, w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.

Dystrybutorzy końcowi zapewniają, aby produkty w opakowaniu wytwarzane pod ich własną marką wносиły sprawiedliwy i proporcjonalny wkład w osiąganie celów określonych w niniejszym ustępie.

7. Cele ustanowione w ust. 6 nie mają zastosowania do:

a) napojów szybko psujących się w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, oraz mleka i przetworów mlecznych wymienionych w części XVI załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz analogów produktów mleczarskich objętych kodami 2202 99 11 i 2202 99 15 Nomenklatury scalonej (CN) w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽⁷⁰⁾;

b) kategorii produktów sektora wina wymienionych w części II pkt 1, 3–9, 11, 12, 15, 16 i 17 załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

⁽⁶⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

⁽⁷⁰⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

- c) aromatyzowanych produktów sektora wina zdefiniowanych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014⁽⁷¹⁾;
- d) produktów podobnych do produktów sektora wina lub aromatyzowanych produktów sektora wina, które otrzymuje się z owoców innych niż winogrona i z warzyw, oraz innych napojów fermentowanych objętych kodem CN 2206 00;
- e) napojów spirytusowych na bazie alkoholu odpowiadających pozycji CN 2208.

8. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja opublikuje, w porozumieniu z państwami członkowskimi, wytyczne dotyczące produktów objętych zakresem stosowania ust. 6 i 7.

9. Dystrybutorzy końcowi, o których mowa w ust. 6, przyjmują nieodpłatnie wszystkie opakowania wielokrotnego użytku tego samego rodzaju, o tym samym kształcie i tej samej wielkości co opakowania udostępnione przez nich na rynku w ramach tego konkretnego systemu ponownego użycia w punkcie sprzedaży, zapewniając odzysk i zwrot takich opakowań w całym łańcuchu dystrybucji. Dystrybutorzy końcowi zapewniają użytkownikom końcowym możliwość zwrotu opakowania w miejscu, w którym odbywa się wydawanie takich opakowań, lub w jego bliskim sąsiedztwie. Dystrybutor końcowy w pełni zwraca powiązane kaucje lub powiadamia o zwrocie opakowania zgodnie z zasadami zarządzania konkretnym systemem ponownego użycia w celu zwrotu powiązanych kaucji, stosownie do przypadku.

10. Jeżeli w danym roku kalendarzowym wykorzystywana przez dystrybutora końcowego powierzchnia sprzedaży nie przekracza 100 m², tego dystrybutora końcowego zwalnia się z obowiązku realizacji celów określonych w ust. 6 w tym roku kalendarzowym. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64 w celu zmiany progu powierzchni sprzedaży ze względu na szczególne warunki w zakresie dystrybucji końcowej i w niektórych sektorach produkcyjnych, w tym nawet na poziomie krajowym.

11. Państwa członkowskie mogą zwolnić dystrybutorów końcowych z obowiązku osiągnięcia celów określonych w ust. 6, jeżeli wykorzystywana przez nich powierzchnia sprzedaży znajduje się na wyspie liczącej mniej niż 2 000 mieszkańców.

Państwa członkowskie mogą również zwolnić dystrybutorów końcowych z obowiązku osiągnięcia celów określonych w ust. 6, jeżeli wykorzystywana przez nich powierzchnia sprzedaży znajduje się w gminie o gęstości zaludnienia poniżej 54 osób/km², jednak cele określone w ust. 6 mają zastosowanie do dystrybutorów końcowych, których powierzchnia sprzedaży znajduje się w skupisku ludności liczącym więcej niż 5 000 mieszkańców.

Jeżeli dystrybutor końcowy, który został objęty zwolnieniem zgodnie z akapitem pierwszym, sprzedaje produkty, o których mowa w ust. 6, w opakowaniach wielokrotnego użytku, organizuje przyjmowanie takich opakowań zgodnie z ust. 9. Jeżeli dystrybutor końcowy, który został objęty zwolnieniem zgodnie z akapitem pierwszym lub drugim posiada więcej niż jedną powierzchnię sprzedaży i tylko jedna lub tylko niektóre z nich znajdują się na takiej wyspie lub w takiej gminie, odpowiednie napoje udostępnione na terytorium danego państwa członkowskiego na takich powierzchniach sprzedaży nie są uwzględniane w obliczeniach dotyczących realizacji celów określonych w ust. 6.

12. Państwa członkowskie mogą zezwolić dystrybutorom końcowym na tworzenie grup w celu wypełnienia ich obowiązków określonych w ust. 6, pod warunkiem że każda taka grupa:

- a) nie posiada udziału w rynku odpowiedniej kategorii napojów przekraczającego 40 %;
- b) składa się z nie więcej niż pięciu dystrybutorów końcowych; oraz
- c) obejmuje wyłącznie kategorie napojów udostępniane na terytorium danego państwa członkowskiego przez wszystkich członków danej grupy.

Warunek określony w lit. b) nie ma zastosowania, jeżeli dystrybutorzy końcowi prowadzą działalność pod tą samą marką.

W przypadku gdy państwa członkowskie dopuszczają możliwość tworzenia przez dystrybutorów końcowych grup zgodnie z akapitem pierwszym, każda grupa dostarcza właściwemu organowi danego państwa członkowskiego co najmniej informacje o:

- a) dystrybutorach końcowych wchodzących w skład danej grupy; oraz
- b) dystrybutorze końcowym wyznaczonym na zarządzającego grupą i na punkt kontaktowy.

Państwa członkowskie mogą wymagać przekazania dalszych informacji niezbędnych do egzekwowania obowiązków zgodnie z ust. 6 w związku z niniejszym ustępem.

⁽⁷¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów wina, uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14).

Dystrybutorzy końcowi zapewniają zgodność zawieranych przez nich umów powołujących grupę dystrybutorów z art. 101 i 102 TFUE. Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania unijnych reguł konkurencji do takich grup, wszyscy członkowie grupy zapewniają w szczególności, aby w kontekście ich umów powołujących grupę dystrybutorów nie miała miejsca wymiana danych ani wymiana informacji, w tym w odniesieniu do danych dotyczących przyszłej sprzedaży, z wyjątkiem informacji, o których mowa w art. 30 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Do dnia 1 stycznia 2028 r. Komisja przyjmie akty delegowane zgodnie z art. 64 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aby ustanowić i określić szczegółowe warunki i wymogi w zakresie sprawozdawczości, które mają mieć zastosowanie do umów powołujących grupę dystrybutorów, o których mowa w niniejszym ustępie, z uwzględnieniem rodzaju i ilości opakowań, jakie wprowadza do obrotu każdy dystrybutor końcowy w każdym roku kalendarzowym, oraz lokalizacji dystrybutorów końcowych.

13. Podmioty gospodarcze zwalnia się z obowiązku realizacji celów określonych w niniejszym artykule w danym roku kalendarzowym, jeżeli w tym roku kalendarzowym:

- a) udostępniły na terytorium jednego z państw członkowskich nie więcej niż 1 000 kg opakowań; oraz
- b) były objęte definicją mikroprzedsiębiorstwa określoną w zaleceniu 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64 w celu zmiany progu określonego w lit. a) niniejszego ustępu ze względu na szczególne warunki w zakresie dystrybucji końcowej oraz w niektórych sektorach produkcyjnych, w tym na poziomie krajowym.

14. Państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty gospodarcze z obowiązków wynikających z niniejszego artykułu na okres 5 lat, jeżeli spełnione zostaną następujące warunki:

- a) państwo członkowskie udzielające zwolnienia przekracza o 5 punktów procentowych cele na 2025 r. w zakresie recyklingu odpadów opakowaniowych w podziale na materiały i oczekuje się, że przekroczy o 5 punktów procentowych cel na 2030 r., zgodnie ze sprawozdaniem Komisji opublikowanym 3 lata przed tą datą;
- b) państwo członkowskie udzielające zwolnienia jest na dobrej drodze do osiągnięcia odpowiednich celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów określonych w art. 43 i może wykazać, że do 2028 r. ograniczyło powstawanie odpadów opakowaniowych na mieszkańca o co najmniej 3 % w porównaniu z odpadami opakowaniowymi na mieszkańca w 2018 r.; oraz
- c) podmioty gospodarcze przyjęły korporacyjny plan zapobiegania powstawaniu odpadów i ich recyklingu, który przyczynia się do osiągnięcia celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i w zakresie recyklingu określonych, odpowiednio, w art. 43 i 52.

Ten okres 5 lat może zostać odnowiony przez państwo członkowskie, o ile spełnione są wszystkie te warunki.

15. Na warunkach określonych w art. 51 państwa członkowskie mogą wyznaczyć podmiotom gospodarczym cele wykraczające poza cele minimalne, o których mowa w ust. 1, 2, 3, 5 i 6 niniejszego artykułu, jeżeli takie wyższe cele są niezbędne państwu członkowskiemu do osiągnięcia co najmniej jednego z celów określonych w art. 43.

16. Na warunkach określonych w art. 51 państwa członkowskie mogą wyznaczyć podmiotom gospodarczym cele w odniesieniu do napojów udostępnianych w opakowaniach handlowych, które nie są objęte ust. 6 niniejszego artykułu, jeżeli te dodatkowe cele są niezbędne państwu członkowskiemu do osiągnięcia co najmniej jednego z celów określonych w art. 43.

17. Cele określone w niniejszym artykule lub na jego podstawie oblicza się w odniesieniu do okresu roku kalendarzowego.

18. Aby uwzględnić najnowsze dane oraz osiągnięcia naukowe i ekonomiczne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie w celu ustanowienia:

- a) zwolnień dla podmiotów gospodarczych, dodatkowych w stosunku do zwolnień określonych w niniejszym artykule – ze względu na szczególne ograniczenia gospodarcze napotykaną w danym sektorze dotyczące osiągnięcia celów określonych w ust. 1, 2, 3, 5 i 6 niniejszego artykułu;
- b) zwolnień dotyczących określonych formatów opakowań objętych celami określonymi w ust. 1, 2, 3, 5 i 6 niniejszego artykułu, w przypadku gdy osiągnięcie tych celów uniemożliwiają problemy związane z higieną i bezpieczeństwem żywności;
- c) zwolnień dotyczących określonych formatów opakowań objętych celami określonymi w ust. 1, 2, 3, 5 i 6 niniejszego artykułu, w przypadku gdy osiągnięcie tych celów uniemożliwiają problemy środowiskowe.

19. Do dnia 1 stycznia 2034 r., uwzględniając rozwój najnowocześniejszych technologii oraz praktyczne doświadczenia zdobyte przez podmioty gospodarcze i państwa członkowskie, Komisja przedstawi sprawozdanie zawierające przegląd realizacji celów na 2030 r. określonych w niniejszym artykule. W sprawozdaniu tym oceni, w tym z perspektywy oceny cyklu życia opakowań jednorazowego użytku i opakowań ponownego użytku, następujące kwestie:

- a) w jakim stopniu cele na 2030 r. prowadzą do powstania rozwiązań, które sprzyjają zrównowagości opakowań oraz są skuteczne i łatwe do wdrożenia;
- b) czy cele określone na 2040 r. są osiągalne, biorąc pod uwagę doświadczenia w osiąganiu celów na 2030 r. i zmieniające się okoliczności;
- c) czy należy utrzymać zwolnienia i odstępstwa określone w niniejszym artykule; oraz
- d) czy niezbędne lub zasadne jest ustanowienie nowych celów w zakresie ponownego użycia i ponownego napełniania innych kategorii opakowań.

Sprawozdanie Komisji obejmuje ocenę wpływu na zatrudnienie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszy wniosek ustawodawczy zmieniający niniejszy artykuł, w szczególności cele na 2040 r. Do grudnia 2032 r. państwa członkowskie przekażą Komisji dane dotyczące oceny wpływu na zatrudnienie w związku z realizacją celów w zakresie ponownego użycia na ich terytoriach krajowych. Przed przedłożeniem Komisji danych państwa członkowskie informują krajowych partnerów społecznych reprezentujących pracowników i pracodawców w sektorach objętych celami w zakresie ponownego użycia opakowań i konsultują się z nimi.

Artykuł 30

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia

1. Na potrzeby wykazania stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 29 ust. 1 i 5 podmiot gospodarczy stosujący odpowiednie opakowania oblicza – osobno dla każdego celu – następujące elementy:

- a) liczbę ekwiwalentnych jednostek każdego z formatów opakowań wymienionych w art. 29 ust. 1 lub 5, stosownie do przypadku, stanowiących opakowanie wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia, wykorzystanych przez ten podmiot w roku kalendarzowym;
- b) liczbę ekwiwalentnych jednostek każdego z formatów opakowań wymienionych w art. 29 ust. 1 lub 5, stosownie do przypadku, innych niż wskazane w lit. a) niniejszego ustępu, wykorzystanych przez ten podmiot w roku kalendarzowym.

2. Na potrzeby wykazania stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 29 ust. 6 i art. 33 dystrybutor końcowy udostępniający takie produkty konsumentom na terytorium danego państwa członkowskiego, oblicza – dla każdego celu osobno – następujące elementy:

- a) całkowitą liczbę jednostek sprzedaży lub całkowitą objętość napojów w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia, udostępnionych na terytorium danego państwa członkowskiego w roku kalendarzowym;
- b) całkowitą liczbę jednostek sprzedaży lub całkowitą objętość napojów udostępnionych na terytorium danego państwa członkowskiego w opakowaniach innych niż te, o których mowa w lit. a), w roku kalendarzowym.

3. Do dnia 30 czerwca 2027 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające metodykę obliczania celów w zakresie ponownego użycia ustanowionych w art. 29.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

4. Obowiązek wykazania stopnia osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia określonych w art. 29 ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2030 r. lub 18 miesięcy od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

*Artykuł 31***Zgłaszanie właściwym organom danych dotyczących celów w zakresie ponownego użycia**

1. Podmioty gospodarcze, o których mowa w art. 29 ust. 1–8, składają właściwemu organowi, o którym mowa w art. 40, sprawozdanie zawierające dane dotyczące stopnia osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia określonych w art. 29 w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie 6 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, za który dane są zbierane.
3. Pierwszy rok sprawozdawczy dotyczy roku kalendarzowego 2030.
4. Właściwe organy ustanawiają systemy elektroniczne, za pośrednictwem których należy zgłaszać im dane, oraz określają formaty, które należy wykorzystywać.
5. Właściwe organy mogą zwrócić się do podmiotów gospodarczych o wszelkie dodatkowe informacje niezbędne do zapewnienia wiarygodności zgłaszanych danych.
6. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej.
7. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja ustanowi europejskie obserwatorium ponownego użycia. Obserwatorium będzie odpowiedzialne za monitorowanie wdrażania środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, zbieranie danych na temat praktyk w zakresie ponownego użycia oraz zapewnianie wkładu w rozwój najlepszych praktyk w dziedzinie ponownego użycia.

*Artykuł 32***Obowiązek w zakresie ponownego napełniania w sektorze żywności i napojów na wynos**

1. Do dnia 12 lutego 2027 r.:
 - a) dystrybutorzy końcowi, którzy prowadzą działalność gospodarczą w sektorze HoReCa oraz udostępniają na rynku na terytorium państwa członkowskiego zimne lub gorące napoje w opakowaniu na wynos, ustanawiają system umożliwiający konsumentom przynoszenie własnych pojemników do napełnienia;
 - b) dystrybutorzy końcowi, którzy prowadzą działalność gospodarczą w sektorze HoReCa oraz udostępniają na terytorium państwa członkowskiego żywność gotową do spożycia w opakowaniu na wynos, ustanawiają system umożliwiający konsumentom przynoszenie własnych pojemników do napełnienia.
2. W przypadku gdy konsumenci przynoszą własne pojemniki do napełnienia, dystrybutorzy końcowi, o których mowa w ust. 1, oferują im produkty po cenie nie wyższej i na warunkach nie gorszych niż przy sprzedaży jednostki sprzedaży składającej się z tego samego produktu i opakowania jednorazowego użytku.

Dystrybutorzy końcowi informują konsumentów w punkcie sprzedaży, za pomocą wyraźnie widocznych i czytelnych tablic informacyjnych lub znaków, o możliwości otrzymania produktów w pojemniku wielokrotnego napełniania dostarczonym przez konsumenta.

*Artykuł 33***Obowiązek oferowania ponownego użycia w sektorze żywności i napojów na wynos**

1. Do dnia 12 lutego 2028 r. dystrybutorzy końcowi, którzy prowadzą działalność gospodarczą w sektorze HoReCa oraz udostępniają na terytorium państwa członkowskiego zimne lub gorące napoje lub żywność gotową do spożycia w opakowaniu na wynos dają konsumentom możliwość otrzymania produktów w opakowaniach wielokrotnego użytku w systemie ponownego użycia.
2. Dystrybutorzy końcowi informują konsumentów w punkcie sprzedaży, za pomocą wyraźnie widocznych i czytelnych tablic informacyjnych lub znaków, o możliwości otrzymania towarów w opakowaniu wielokrotnego użytku.
3. Dystrybutorzy końcowi oferują produkty, którymi napełniane są opakowania wielokrotnego użytku, po cenie nie wyższej i na warunkach nie gorszych niż jednostkę sprzedaży składającą się z tego samego produktu i opakowania jednorazowego użytku.

4. Dystrybutorzy końcowi są zwolnieni ze stosowania niniejszego artykułu, jeżeli są objęci definicją mikroprzedsiębiorstwa określoną w zaleceniu 2003/361/WE mającym zastosowanie w dniu 11 lutego 2025 r.
5. Od 2030 r. dystrybutorzy końcowi dążą do oferowania 10 % produktów do sprzedaży w formie opakowań wielokrotnego użytku.
6. Na warunkach określonych w art. 51 państwa członkowskie mogą wyznaczyć podmiotom gospodarczym cele wykraczające poza cele minimalne określone w ust. 5 niniejszego artykułu w zakresie, w jakim te wyższe cele są niezbędne państwu członkowskiemu do osiągnięcia co najmniej jednego z celów określonych w art. 43.

ROZDZIAŁ VI

TORBY NA ZAKUPY Z TWORZYWA SZTUCZNEGO

Artykuł 34

Torby na zakupy z tworzywa sztucznego

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki służące osiągnięciu trwałego zmniejszenia zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na swoim terytorium.

Uznaje się, że trwałe zmniejszenie zostaje osiągnięte, gdy do dnia 31 grudnia 2025 r., a następnie do dnia 31 grudnia każdego następnego roku, roczny poziom zużycia nie przekroczy 40 lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca lub równoważnego celu wyrażonego w jednostkach masy.

2. Środki, które państwa członkowskie mają wprowadzić, aby osiągnąć cel określony w ust. 1, uwzględniają wpływ lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na środowisko podczas ich wytwarzania, recyklingu lub unieszkodliwiania, oraz ich właściwości kompostowalne, ich trwałość lub konkretne zamierzone wykorzystanie. Środki te mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 4, obejmować ograniczenia rynkowe, pod warunkiem że są one proporcjonalne i niedyskryminujące.

3. Oprócz środków na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą wprowadzać środki, takie jak instrumenty ekonomiczne i krajowe cele zmniejszenia zużycia w odniesieniu do wszelkich rodzajów toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, niezależnie od grubości materiału, zgodnie z obowiązkami wynikającymi z TFUE.

4. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z obowiązków określonych w ust. 1 bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako opakowanie handlowe żywności luzem w celu zapobiegania marnotrawieniu żywności.

5. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja przygotowuje sprawozdanie na temat materiałów opakowaniowych innych niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, które mogą mieć bardziej szkodliwy wpływ na środowisko niż bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego oraz, w stosownych przypadkach, przedstawia wniosek ustawodawczy określający cele zmniejszenia zużycia i środki służące osiągnięciu tych celów.

ROZDZIAŁ VII

ZGODNOŚĆ OPAKOWAŃ Z WYMOGAMI

Artykuł 35

Metody badań, pomiarów i obliczeń

Do celów zapewnienia i weryfikacji zgodności opakowań z wymogami określonymi w art. 5–12, 24 i 26 lub na podstawie tych artykułów, badań, pomiarów i obliczeń dokonuje się z zastosowaniem wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze metody i których wyniki uważa się za charakteryzujące się niską niepewnością.

Artykuł 36

Domniemanie zgodności z wymogami

1. Domniemywa się, że metody badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 35, zgodne z normami zharmonizowanymi lub ich częściami, do których to norm opublikowano odniesienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, są zgodne z wymogami objętymi tymi normami lub ich częściami, określonymi w tym artykule.
2. W przypadku gdy metody badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są stosowane przez jednostki oceniające zgodność w ramach akredytacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008⁽⁷²⁾, domniemywa się, że są one zgodne z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Domniemywa się, że opakowania zgodne z normami zharmonizowanymi lub ich częściami, do których to norm opublikowano odniesienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, są zgodne z wymogami objętymi tymi normami lub ich częściami określonymi w art. 5–12, 24 i 26.

Artykuł 37

Wspólne specyfikacje

1. Domniemywa się, że opakowania zgodne ze wspólnymi specyfikacjami, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub z ich częściami, są zgodne z wymogami ustanowionymi w art. 5–12, 24 i 26 lub na podstawie tych artykułów w zakresie, w jakim wymogi te podlegają tym wspólnym specyfikacjom lub ich częściom.
2. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, określić wspólne specyfikacje dla wymogów ustanowionych w art. 5–12, 24 i 26 lub na podstawie tych artykułów, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) albo:
 - (i) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie opublikowano – zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 – odniesień do norm zharmonizowanych obejmujących odpowiednie wymogi określone w art. 5–12, 24 i 26 niniejszego rozporządzenia oraz nie oczekuje się publikacji takich odniesień w rozsądnym terminie; albo
 - (ii) istniejąca norma nie spełnia wymogów, które ma objąć wniosek; oraz
 - b) Komisja zwróciła się, na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 do jednej lub większej liczby europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie normy zharmonizowanej lub wprowadzenia zmian w normie zharmonizowanej w odniesieniu do wymogów ustanowionych w art. 5–12, 24 i 26 niniejszego rozporządzenia lub na podstawie tych artykułów, i albo:
 - (i) wniosek nie został zaakceptowany przez żadną z europejskich organizacji normalizacyjnych, do których został skierowany; albo
 - (ii) wniosek został zaakceptowany przez co najmniej jedną z europejskich organizacji normalizacyjnych, do których został skierowany, ale normy, o które wnioskowano:
 - nie zostały przyjęte w terminie określonym we wniosku,
 - nie są zgodne z wnioskiem, lub
 - nie są całkowicie zgodne z wymogami, które mają obejmować.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

3. Przed przygotowaniem projektu aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 22 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, że uznaje warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu za spełnione.

⁽⁷²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

4. W przypadku gdy europejska organizacja normalizacyjna przyjmuje normę zharmonizowaną i proponuje Komisji opublikowanie odniesienia do niej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, Komisja ocenia tę normę zharmonizowaną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012. W przypadku publikacji takiego odniesienia do normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Komisja uchyla akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub ich części obejmujące te same wymogi ustanowione w art. 5–12, 24 i 26 lub na podstawie tych artykułów.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie lub Parlament Europejski uznają, że wspólna specyfikacja nie spełnia całkowicie wymogów ustanowionych w art. 5–12, 24 i 26 lub na podstawie tych artykułów, informują o tym Komisję, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja ocenia to szczegółowe wyjaśnienie i w stosownych przypadkach może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację.

Artykuł 38

Procedura oceny zgodności

Ocenę zgodności opakowań z wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów przeprowadza się zgodnie z procedurą określoną w załączniku VII.

Artykuł 39

Deklaracja zgodności UE

1. Deklaracja zgodności UE musi zawierać stwierdzenie, że wykazano spełnienie wymogów ustanowionych w art. 5–12 lub na podstawie tych artykułów.

2. Deklarację zgodności UE sporządza się według wzoru określonego w załączniku VIII, zawiera elementy wyszczególnione w module przewidzianym w załączniku VII oraz jest stale aktualizowana. Sporządza się ją w języku lub językach wymaganych przez państwo członkowskie, w którym opakowania są wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku, lub tłumaczy na ten język lub języki.

3. W przypadku gdy opakowanie lub produkt w opakowaniu podlegają więcej niż jednemu aktowi prawa Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, w stosownych przypadkach sporządzana jest jedna deklaracja zgodności UE odnosząca się do wszystkich takich aktów prawa Unii. W takiej deklaracji podaje się te odpowiednie akty prawa Unii, włącznie z odniesieniami do ich publikacji. Deklaracja ta może składać się z dokumentacji złożonej z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności UE.

4. Sporządzając deklarację zgodności UE, wytwórca przyjmuje odpowiedzialność za zgodność opakowań z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

5. Właściwe organy dążą do kontrolowania dokładności co najmniej części deklaracji zgodności rocznie, ocenianych z zastosowaniem podejścia opartego na analizie ryzyka, oraz wprowadzają niezbędne środki w celu wyeliminowania niezgodności, takie jak wycofanie z rynku produktów niezgodnych z wymogami.

ROZDZIAŁ VIII

GOSPODAROWANIE OPAKOWANIAM I ODPADAMI OPAKOWANIOWYMI

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 40

Właściwy organ

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za wdrożenie i egzekwowanie obowiązków określonych w niniejszym rozdziale oraz w art. 6 ust. 10, art. 29 ust. 1–7 i ust. 9, art. 30–34.

2. Państwa członkowskie określają szczegóły organizacji i funkcjonowania właściwego organu lub właściwych organów, w tym przepisy administracyjne i proceduralne regulujące:

- a) rejestrację producentów zgodnie z art. 44;
- b) organizację i monitorowanie wymogów w zakresie sprawozdawczości zgodnie z art. 44 ust. 7 i 8;
- c) nadzór nad wdrażaniem obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z art. 45;
- d) udzielanie zezwolenia na wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z art. 47;
- e) udostępnianie informacji zgodnie z art. 56.

3. Do dnia 12 lipca 2025 r. państwa członkowskie zgłoszą Komisji nazwy i adresy właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki informują Komisję o wszelkich zmianach nazw i adresów tych właściwych organów.

Artykuł 41

Sprawozdanie w ramach wczesnego ostrzeżenia

1. Komisja, we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, sporządza sprawozdania z postępów poczynionych w osiągnięciu celów określonych w art. 43 i 52 najpóźniej 3 lata przed każdym z terminów określonych w tych artykułach.
2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące elementy:
 - a) oszacowanie stopnia osiągnięcia celów przez każde państwo członkowskie;
 - b) wykaz państw członkowskich, w przypadku których istnieje ryzyko nieosiągnięcia tych celów w wyznaczonych terminach, wraz z odpowiednimi zaleceniami dla tych państw członkowskich;
 - c) przykłady najlepszych praktyk stosowanych w całej Unii, które mogą być wskazówką w dążeniu do osiągnięcia celów.

Artykuł 42

Plany gospodarki odpadami oraz programy zapobiegania powstawaniu odpadów

1. Państwa członkowskie umieszczają w planach gospodarki odpadami, wymaganych na podstawie art. 28 dyrektywy 2008/98/WE, specjalny rozdział dotyczący gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym środków wprowadzanych na podstawie art. 48, 50 i 52 niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa członkowskie umieszczają w programach zapobiegania powstawaniu odpadów, wymaganych na podstawie art. 29 dyrektywy 2008/98/WE, specjalny rozdział dotyczący zapobiegania stosowaniu opakowań, powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz opakowań wyrzuconych jako zaśmiecenie, w tym środków wprowadzanych na podstawie art. 43 i 51 niniejszego rozporządzenia.

Sekcja 2

Zapobieganie powstawaniu odpadów

Artykuł 43

Zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych

1. Każde państwo członkowskie ogranicza ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych na mieszkańca w porównaniu z ilością odpadów opakowaniowych na mieszkańca wytworzonych w 2018 r., zgłoszonych Komisji zgodnie z decyzją 2005/270/WE, o co najmniej:
 - a) 5 % do 2030 r.;
 - b) 10 % do 2035 r.;

c) 15 % do 2040 r.

2. W celu wsparcia państw członkowskich w osiągnięciu celów dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja ustanowi, w drodze aktów wykonawczych przyjętych na podstawie art. 56 ust. 7 lit. c), współczynnik korygujący pozwalający uwzględnić wzrost lub spadek ruchu turystycznego w stosunku do roku bazowego 2018. Ten współczynnik korygujący musi opierać się na wskaźniku wytwarzania odpadów opakowaniowych na turystę i zmianie liczby turystów w stosunku do roku bazowego 2018 oraz uwzględniać potencjał zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych w turystyce.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 3 państwa członkowskie, które ustanowiły już oddzielne systemy gospodarowania odpadami opakowaniowymi z gospodarstw domowych, z jednej strony, oraz przemysłowymi i handlowymi odpadami opakowaniowymi, z drugiej strony, mogą utrzymać te systemy.

4. W ramach osiągnięcia celów określonych w ust. 1 każde państwo członkowskie dąży do zmniejszenia ilości wytwarzanych odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych.

5. Oprócz środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu państwa członkowskie, zgodnie z ogólnymi celami unijnej polityki dotyczącej odpadów oraz z myślą o osiągnięciu celów określonych w niniejszym artykule, wdrażają środki mające na celu zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych i zminimalizowanie wpływ opakowań na środowisko. Środki takie mogą obejmować wykorzystanie instrumentów ekonomicznych i innych środków mających na celu stworzenie zachęt do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, takich jak środki, o których mowa w załącznikach IV i IVa do dyrektywy 2008/98/WE, lub innych odpowiednich instrumentów i środków, w tym zachęt przewidzianych za pośrednictwem systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta i obowiązków nakładanych na producentów lub organizacje odpowiedzialności producenta w zakresie przyjmowania planów zapobiegania powstawaniu odpadów. Środki te muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące oraz tak skonstruowane, aby unikać przeszkód w handlu lub zakłóceń konkurencji. Środki takie nie mogą prowadzić do przejścia na stosowanie lżejszych materiałów opakowaniowe w celu spełnienia celu zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych.

6. Do celów ust. 5 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla art. 16 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2184 ⁽⁷³⁾ państwa członkowskie zachęcają restauracje, stołówki, bary, kawiarnie i podmioty świadczące usługi gastronomiczne do podawania swoim klientom, tam gdzie to możliwe, wody z kranu nieodpłatnie lub za niewielką opłatą w naczyniach wielokrotnego użytku lub wielokrotnego napełniania.

7. Do celów ust. 5 państwa członkowskie mogą wprowadzić środki zapobiegające powstawaniu odpadów opakowaniowych, które będą wykraczać poza cele minimalne określone w ust. 1, działając jednocześnie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą – do dnia 31 grudnia 2025 r. – zwrócić się do Komisji z wnioskiem, aby do obliczenia celów określonych w ust. 1 zastosować rok bazowy inny niż rok 2018. Jeżeli państwo członkowskie zwróci się z takim wnioskiem, Komisja może, bez uszczerbku dla ust. 5 i 7, zezwolić temu państwu członkowskiemu na zastosowanie takiego innego roku bazowego na potrzeby obliczenia celów określonych w ust. 1, pod warunkiem że to państwo członkowskie przedstawi uzasadnione dowody:

a) na znaczący wzrost ilości odpadów opakowaniowych w ciągu roku, który zgodnie z wnioskiem ma pełnić rolę roku bazowego na potrzeby obliczenia celów określonych w ust. 1;

b) że znaczący wzrost ilości odpadów opakowaniowych wykazany na podstawie lit. a) wynika wyłącznie ze zmian w procedurach sprawozdawczych;

c) że znaczący wzrost ilości odpadów opakowaniowych wykazany na podstawie lit. a) nie wynika ze wzrostu konsumpcji; oraz

d) na lepszą porównywalność danych między państwami członkowskimi.

9. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja dokona przeglądu celów określonych w ust. 1 oraz oceni potrzebę uwzględnienia szczegółowych celów dla niektórych materiałów opakowaniowych. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu – jeżeli Komisja uzna to za stosowne – towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.

⁽⁷³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2184 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 435 z 23.12.2020, s. 1).

Sekcja 3

Rejestr producentów i rozszerzona odpowiedzialność producenta

Artykuł 44

Rejestr producentów

1. W terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie pierwszego aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 14, każde państwo członkowskie ustanawia krajowy rejestr służący monitorowaniu zapewniania przez producentów zgodności opakowań z wymogami określonymi w niniejszym rozdziale.

W celu ułatwienia we wszystkich państwach członkowskich rejestracji producentów lub upoważnionych przedstawicieli ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta każdy krajowy rejestr musi zawierać linki do innych krajowych rejestrów zawierających wykaz stron internetowych producentów.

2. Producenci zobowiązani są do rejestracji w rejestrze, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w każdym państwie członkowskim, na terytorium którego udostępniają po raz pierwszy opakowania lub produkty w opakowaniu, lub w którym rozpakowują produkty w opakowaniu, nie będąc użytkownikami końcowymi, poprzez złożenie wniosku o rejestrację do właściwego organu odpowiedzialnego za rejestrację w każdym takim państwie członkowskim. W przypadku gdy producent zgodnie z art. 46 ust. 1 powierzył wykonywanie w swoim imieniu obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta organizacji odpowiedzialności producenta, obowiązki określone w niniejszym artykule wykonuje ta organizacja, o ile państwo członkowskie, w którym ustanowiono rejestr, nie wskaże inaczej.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że obowiązki określone w niniejszym artykule mogą, na podstawie pisemnego upoważnienia, być wykonywane w imieniu producentów przez upoważnionych przedstawicieli ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

4. Producenci nie mogą udostępniać opakowań lub produktów w opakowaniu na terytorium państwa członkowskiego po raz pierwszy, lub rozpakowywać produktów w opakowaniu nie będąc użytkownikami końcowymi, jeżeli ani oni, ani, w stosownych przypadkach, ich upoważnieni zgodnie z art. 45 przedstawiciele ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta nie są zarejestrowani w tym państwie członkowskim.

5. Wniosek o rejestrację musi zawierać informacje, które podaje się zgodnie z załącznikiem IX część A. Państwo członkowskie może zwrócić się do producentów o dodatkowe informacje lub dokumenty, jeżeli takie informacje lub dokumenty są niezbędne do monitorowania i zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia oraz przepisów przyjętych przez to państwo członkowskie na podstawie art. 40 ust. 2.

6. W przypadku gdy upoważniony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta reprezentuje więcej niż jednego producenta, oprócz informacji przekazanych zgodnie z ust. 5 wskazuje on oddzielnie nazwę i dane kontaktowe każdego z producentów, którego reprezentuje.

7. Do dnia 1 czerwca producent lub, w stosownych przypadkach, jego upoważniony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub organizacja odpowiedzialności producenta – na podstawie prawa krajowego zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu – przedłoży właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestr informacje określone w załączniku IX część B pkt 1 za każdy pełny poprzedni rok kalendarzowy.

Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby informacje dostarczane na podstawie niniejszego ustępu były poddawane audytowi i poświadczane przez niezależnych audytorów pod nadzorem właściwych organów, o których mowa w art. 40 ust. 1, na podstawie norm krajowych, jeśli takie istnieją.

8. W przypadku gdy producent udostępnił po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego opakowania, w tym opakowania produktów w opakowaniu, w ilości mniejszej niż 10 ton w ciągu jednego roku kalendarzowego, lub – w przypadku producenta zdefiniowanego w art. 3 ust. 1 pkt 15 lit. e) – rozpakował opakowania w ilości mniejszej niż 10 ton w ciągu roku kalendarzowego, dany producent lub, w stosownych przypadkach, jego upoważniony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub organizacja odpowiedzialności producenta – na podstawie prawa krajowego zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu – przedłożą do dnia 1 czerwca właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestr informacje określone w załączniku IX część B pkt 2 za każdy pełny poprzedni rok kalendarzowy.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwo członkowskie może, w odniesieniu do konkretnego roku kalendarzowego, określić maksymalny próg niższy niż próg, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli w przeciwnym razie dane państwo członkowskie nie dysponowałoby wystarczającą ilością dokładnych danych, aby:

- a) wypełnić obowiązki sprawozdawcze na podstawie art. 56 ust. 1 i 2 w tym roku kalendarzowym; oraz
- b) zapewnić kompletność bazy danych, o której mowa w art. 57, oraz dostarczyć dane na podstawie art. 56 ust. 2 lit. a).

9. Jeżeli jest to konieczne ze względów budżetowych, państwo członkowskie może wprowadzić wymóg, aby producent przedkładał właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestr informacje określone w załączniku IX część B pkt 1 i 2 co kwartał.

10. Producenci – w przypadku indywidualnego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, organizacja odpowiedzialności producenta, której powierzono wykonywanie tych obowiązków – w przypadku zbiorowego wypełniania tych obowiązków, lub operatorzy systemu ponownego użycia – w przypadku wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta za pomocą systemów ponownego użycia, co roku przedkładają właściwemu organowi informacje określone w załączniku IX część B pkt 3 za każdy pełny poprzedni rok kalendarzowy.

W przypadku gdy na podstawie prawa krajowego za organizację gospodarowania odpadami opakowaniowymi odpowiedzialne są organy publiczne, państwa członkowskie mogą postanowić, że to te organy przedkładają informacje określone w załączniku IX część B pkt 3.

11. Właściwy organ odpowiedzialny za rejestr:

- a) otrzymuje wnioski o rejestrację, o której mowa w ust. 2, za pośrednictwem elektronicznego systemu przetwarzania danych, o którym szczegółowe informacje udostępniane są na stronie internetowej właściwego organu;
- b) dokonuje rejestracji i nadaje numer rejestracyjny w terminie nieprzekraczającym dwunastu tygodni od przekazania wszystkich informacji wymaganych na podstawie ust. 5 i 6;
- c) może ustalać zasady dotyczące wymogów i procesu rejestracji bez dodawania istotnych wymogów do wymogów określonych w ust. 5 i 6;
- d) może nakładać na producentów oparte na kosztach i proporcjonalne opłaty za rozpatrywanie wniosków o rejestrację, o których mowa w ust. 2;
- e) przyjmuje i monitoruje informacje zgłoszone zgodnie z ust. 7 i 8.

12. Producent lub, w stosownych przypadkach, jego upoważniony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub organizacja odpowiedzialności producenta powiadamiają bez zbędnej zwłoki właściwy organ o wszelkich zmianach dotyczących informacji zawartych w rejestracji oraz o wszelkich przypadkach trwałego zaprzestania udostępniania po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego opakowań lub produktu w opakowaniu, o których mowa w rejestracji. Producent zostaje usunięty z rejestru 3 lata po zakończeniu roku kalendarzowego, w którym dobiega końca ważność jego rejestracji, jeżeli producent przestał pełnić rolę producenta.

13. Państwa członkowskie zapewniają, aby wykaz zarejestrowanych producentów był łatwo dostępny oraz aby był udostępniany publicznie i nieodpłatnie, bez uszczerbku dla zachowania poufności szczególnie chronionych informacji handlowych zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa unijnego i krajowego. Wykaz zarejestrowanych producentów musi nadawać się do odczytu maszynowego, sortowania i przeszukiwania oraz musi być zgodny z otwartymi standardami na użytek osób trzecich.

14. Do dnia 12 lutego 2026 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające format rejestracji w rejestrze i przekazywania zgłoszeń do rejestru oraz określające szczegółowość dostarczanych danych, a także rodzaje opakowań i kategorie materiałów, które mają być objęte przedkładanymi informacjami.

Format przedkładania informacji na podstawie niniejszego artykułu musi być interoperacyjny, oparty na otwartych standardach i danych nadających się do odczytu maszynowego oraz możliwy do przeniesienia za pośrednictwem interoperacyjnej sieci wymiany danych bez uzależnienia od jednego dostawcy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Artykuł 45

Rozszerzona odpowiedzialność producenta

1. Producenci ponoszą rozszerzoną odpowiedzialność producenta w ramach systemów ustanowionych zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE oraz niniejszą sekcją w odniesieniu do opakowania, w tym opakowania produktu w opakowaniu, które udostępniają po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego lub rozpakowują, nie będąc użytkownikami końcowymi.

2. Wkłady finansowe wpłacane przez producentów pokrywają, oprócz kosztów, o których mowa w art. 8a ust. 4 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE, następujące koszty:

a) koszty etykietowania pojemników na odpady do zbierania odpadów opakowaniowych, o czym mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia; oraz

b) koszty przeprowadzania analiz składu zebranych zmieszanych odpadów komunalnych na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/595⁽⁷⁴⁾ i aktów wykonawczych, które mają zostać przyjęte na podstawie art. 56 ust. 7 lit. a) niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy te akty wykonawcze przewidują obowiązek przeprowadzania takich analiz.

Koszty, które należy pokryć, ustala się w sposób przejrzysty, proporcjonalny, niedyskryminujący i efektywny.

3. Producent, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 15 lit. c) i d), wyznacza, na podstawie pisemnego upoważnienia, upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta w każdym z państw członkowskich, w których dany producent udostępnia po raz pierwszy opakowania lub produkty w opakowaniu, innym niż państwo członkowskie, w którym producent ten ma siedzibę. Państwa członkowskie mogą postanowić, że producenci mający siedzibę w państwach trzecich przy pierwszym udostępnianiu opakowań lub produktów w opakowaniu na ich terytorium wyznaczają, na podstawie pisemnego upoważnienia, upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

4. Do celów zapewnienia zgodności z art. 30 ust. 1 lit. d) i e) rozporządzenia (UE) 2022/2065 dostawcy platform internetowych, którzy są objęci zakresem stosowania rozdziału III sekcja 4 tego rozporządzenia i którzy umożliwiają konsumentom zawieranie z producentami umów zawieranych na odległość, przed zezwoleniem na korzystanie ze swoich usług tym producentom oferującym opakowania lub produkty w opakowaniu konsumentom znajdującym się w Unii, uzyskują od producentów następujące informacje:

a) informacje dotyczące rejestracji producentów, o której mowa w art. 44 niniejszego rozporządzenia, w państwie członkowskim, w którym znajduje się konsument, oraz numer (lub numery) rejestracji producentów w tym rejestrze;

b) własne poświadczenie producenta, w którym potwierdza on, że oferuje wyłącznie opakowania, w odniesieniu do których w państwie członkowskim, w którym znajduje się konsument, przestrzegane są wymogi w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy producent sprzedaje swoje produkty za pośrednictwem internetowej platformy handlowej, obowiązki określone w ust. 2 niniejszego artykułu może, na podstawie pisemnego upoważnienia, wykonywać w imieniu producenta dostawca platformy internetowej.

5. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy w danym państwie członkowskim przewidziane jest automatyczne uzgadnianie danych z rejestrem krajowym, ma to zastosowanie do weryfikacji informacji, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b).

6. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 4, oraz przed zezwoleniem producentom na korzystanie ze swoich usług, dostawca platformy internetowej dokłada wszelkich starań, aby ocenić, czy otrzymane informacje są kompletne i wiarygodne.

7. Producenci oferujący opakowania lub produkty w opakowaniu konsumentom znajdującym się w Unii dostarczają dostawcom usług realizacji zamówień informacje, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b) niniejszego artykułu, w momencie zawarcia umowy między danym dostawcą usług realizacji zamówień a danym producentem w odniesieniu do którejkolwiek z usług, o których mowa w art. 3 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

⁽⁷⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/595 z dnia 16 marca 2023 r. w sprawie ustanowienia formularza sprawozdania dotyczącego zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi na podstawie rozporządzenia Rady (UE, Euratom) 2021/770 (Dz.U. L 79 z 17.3.2023, s. 151).

8. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, oraz w momencie zawarcia umowy między dostawcą usług realizacji zamówień a producentem w odniesieniu do którejkolwiek z usług, o których mowa w art. 3 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2019/1020, dostawca usług realizacji zamówień, korzystając z wszelkich ogólnodostępnych oficjalnych internetowych baz danych lub interfejsów internetowych udostępnianych przez państwo członkowskie lub Unię lub publicznie dostępnego wykazu rejestracyjnego na podstawie art. 44 ust. 13 niniejszego rozporządzenia lub zwracając się do producenta o dostarczenie dokumentów potwierdzających z wiarygodnych źródeł, dokłada wszelkich starań, aby ocenić, czy informacje, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, są wiarygodne i pełne. Do celów niniejszego rozporządzenia producenci ponoszą odpowiedzialność za dokładność dostarczonych informacji.

W przypadku gdy dostawca usług realizacji zamówień uzyska wystarczające przesłanki lub ma powody, by uważać, że którakolwiek z informacji, o których mowa w ust. 7, uzyskanych od danego producenta jest niedokładna, niepełna lub nieaktualna, zwraca się do tego producenta o naprawienie tej sytuacji niezwłocznie lub w terminie określonym w prawie Unii lub prawie krajowym, stosownie do przypadku.

W przypadku gdy producent nie skoryguje lub nie uzupełni takich informacji, dostawca usług realizacji zamówień szybko zawiesza świadczenie swojej usługi na rzecz tego producenta w zakresie oferowania opakowań lub produktów w opakowaniu konsumentom znajdującym się w Unii do czasu całkowitego wypełnienia żądania. Dostawca usług realizacji zamówień przedstawia producentowi powody takiego zawieszenia świadczenia swojej usługi.

9. Bez uszczerbku dla art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150⁽⁷⁵⁾, w przypadku gdy dostawca usług realizacji zamówień zawiesza świadczenie swoich usług zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu, zainteresowany producent ma prawo zaskarżyć decyzję dostawcy usług realizacji zamówień przed sądem w państwie członkowskim, w którym dostawca usług realizacji zamówień ma siedzibę.

Artykuł 46

Organizacja odpowiedzialności producenta

1. Producenci mogą powierzyć organizacji odpowiedzialności producenta, upoważnionej zgodnie z art. 47, wykonywanie w ich imieniu obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki, na podstawie których powierzenie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta organizacji odpowiedzialności producenta stanie się obowiązkowe.

2. W przypadku gdy na terytorium państwa członkowskiego działa więcej niż jedna organizacja odpowiedzialności producenta upoważniona do wypełniania w imieniu producentów obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, dane państwo członkowskie zapewnia, aby organizacja lub organizacje odpowiedzialności producenta i producenci, którzy nie powierzyli wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta organizacji odpowiedzialności producenta, obejmowali łącznie całość terytorium tego państwa członkowskiego w odniesieniu do działań przewidzianych na podstawie art. 47 ust. 3 oraz art. 48 i 50. Do nadzoru tego, czy organizacje odpowiedzialności producenta wypełniają obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w sposób skoordynowany, państwa członkowskie wyznaczają niezależną osobę trzecią lub powierzają taki nadzór właściwemu organowi.

3. Organizacje odpowiedzialności producenta zapewniają poufność danych będących w ich posiadaniu w odniesieniu do informacji zastrzeżonych lub informacji, które można bezpośrednio przypisać poszczególnym producentom lub ich upoważnionym przedstawicielom.

4. Oprócz informacji, o których mowa w art. 8a ust. 3 lit. e) dyrektywy 2008/98/WE, organizacje odpowiedzialności producenta publikują na swoich stronach internetowych, co najmniej raz w roku, informacje dotyczące ilości opakowań, w tym opakowań produktów w opakowaniu, po raz pierwszy udostępnionych na terytorium państwa członkowskiego, lub rozpakowanych przez producenta niebędącego użytkownikiem końcowym, oraz informacje dotyczące poziomów materiałów odzyskanych i poddanych recyklingowi w stosunku do ilości opakowań, w odniesieniu do których wykonują obowiązki w zakresie odpowiedzialności producenta.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że organy publiczne odpowiedzialne za organizację gospodarowania odpadami opakowaniowymi co najmniej raz w roku publikują na swoich stronach internetowych informacje dotyczące poziomów materiałów odzyskanych i poddanych recyklingowi w stosunku do ilości odpadów opakowaniowych wytworzonych na ich terytorium.

5. Organizacje odpowiedzialności producenta zapewniają równe traktowanie producentów niezależnie od ich pochodzenia lub wielkości oraz nie mogą nakładać nieproporcjonalnych obciążeń na producentów małych ilości opakowań, w tym opakowań produktów w opakowaniu, w tym na małe i średnie przedsiębiorstwa.

⁽⁷⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 57).

Artykuł 47

Zezwolenie na wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta

1. Producent – w przypadku indywidualnego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – lub organizacja odpowiedzialności producenta, której powierzono obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – w przypadku zbiorowego wypełniania tych obowiązków – występują do właściwego organu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

2. Przyjmując środki ustanawiające przepisy administracyjne i proceduralne, o których mowa w art. 40 ust. 2, państwa członkowskie ustanawiają wymogi i szczegóły procedury udzielania zezwolenia. Te wymogi i szczegóły mogą być różne w zależności od tego, czy wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta ma charakter indywidualny czy zbiorowy. Państwa członkowskie ustanawiają również metody weryfikacji zgodności z wymogami, w tym informacje, które producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta mają przekazywać w tym celu. Procedura udzielenia zezwolenia obejmuje wymogi dotyczące weryfikacji rozwiązań wprowadzonych w celu zapewnienia zgodności z wymogami określonymi w ust. 3 niniejszego artykułu oraz termin na przeprowadzenie takiej weryfikacji, który nie może przekraczać 18 tygodni od złożenia kompletnej dokumentacji wniosku. Weryfikację tę przeprowadza właściwy organ lub niezależny ekspert, którzy sporządzają sprawozdanie z weryfikacji zawierające jej wyniki. Niezależny ekspert musi być niezależny od właściwego organu i od organizacji odpowiedzialności producenta lub od producentów, którym zezwolono na wypełnianie obowiązków indywidualnie.

3. Środki, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 2, obejmują środki zapewniające, aby:

a) zapewniona została zgodność z wymogami określonymi w art. 8a ust. 3 lit. a)–d) dyrektywy 2008/98/WE;

b) środki wprowadzone lub opłacone przez producenta lub organizację odpowiedzialności producenta były wystarczające, aby umożliwić zwrot i gospodarowanie odpadami wszystkich odpadów opakowaniowych zgodnie z art. 48 ust. 1 i 5 i art. 50, nieodpłatne dla konsumentów, z częstotliwością proporcjonalną do powierzchni i objętości odpadów opakowaniowych uwzględniając ilość i rodzaje opakowań, w tym opakowania produktów w opakowaniu, udostępnionych po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego przez tego producenta lub producentów, w których imieniu działa organizacja odpowiedzialności producenta, lub opakowań rozpakowanych przez takiego producenta lub producentów niebędących użytkownikami końcowymi;

c) wprowadzono w tym celu niezbędne ustalenia, w tym ustalenia wstępne, z dystrybutorami, organami publicznymi lub osobami trzecimi zajmującymi się gospodarowaniem odpadami w ich imieniu;

d) dostępne były niezbędne zdolności w zakresie sortowania i recyklingu, aby zapewnić poddanie zebranych odpadów opakowaniowych przetwarzaniu wstępnemu i recyklingowi wysokiej jakości;

e) spełniony został wymóg określony w ust. 6 niniejszego artykułu.

4. Producent lub organizacja odpowiedzialności producenta zgłaszają właściwemu organowi bez zbędnej zwłoki wszelkie zmiany dotyczące informacji zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia, wszelkie zmiany dotyczące warunków zezwolenia lub powiadają o trwałym zaprzestaniu działalności. W oparciu o niektóre lub wszystkie takie zgłoszone zmiany właściwy organ może podjąć decyzję o zmianie zezwolenia.

5. Właściwy organ może podjąć decyzję o cofnięciu zezwolenia, w szczególności jeżeli producent lub organizacja odpowiedzialności producenta nie spełniają już wymogów dotyczących sposobu organizacji przetwarzania odpadów opakowaniowych lub nie wypełniają innych obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w ramach systemów ustanowionych zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE lub na podstawie niniejszej sekcji, takich jak obowiązki dotyczące przekazywania informacji właściwym organom, lub obowiązki w zakresie zgłaszania wszelkich zmian dotyczących warunków zezwolenia, lub jeżeli producent zaprzestał działalności na stałe.

6. Producent – w przypadku indywidualnego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – lub organizacja odpowiedzialności producenta, której powierzono wypełnianie tych obowiązków – w przypadku zbiorowego wypełniania obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – zapewniają odpowiednią gwarancję pokrycia kosztów związanych z operacjami gospodarowania odpadami, wymagających pokrycia przez producenta lub organizację odpowiedzialności producenta w przypadku niewypełnienia obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w tym w przypadku trwałego zaprzestania działalności przez producenta lub organizację odpowiedzialności producenta lub w przypadku ich niewypłacalności. Państwa członkowskie mogą określić dodatkowe wymogi dotyczące tej gwarancji. Gwarancja może mieć formę funduszu publicznego, który jest finansowany z opłat producentów i za który państwo członkowskie jest solidarnie odpowiedzialne.

Sekcja 4

Systemy zwrotu i zbierania oraz systemy kaucyjne

Artykuł 48

Systemy zwrotu i zbierania

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie systemów i infrastruktury zwrotu i selektywnej zbiórki wszystkich odpadów opakowaniowych od użytkowników końcowych w celu zapewnienia przetwarzania tych odpadów zgodnie z art. 4, 10 i 13 dyrektywy 2008/98/WE oraz w celu ułatwienia przygotowania ich do ponownego użycia i recyklingu wysokiej jakości.

Opakowania spełniające kryteria projektowania z myślą o recyklingu określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 6 ust. 4 niniejszego rozporządzenia są zbierane w celu poddania ich recyklingowi. Zakazuje się spalania i składowania takich opakowań, z wyjątkiem odpadów powstałych w wyniku kolejnych operacji przetwarzania selektywnie zebranych odpadów opakowaniowych, których nie da się poddać recyklingowi lub gdy ich recykling nie zapewnia najlepszego wyniku dla środowiska.

2. Z myślą o ułatwieniu przeprowadzania recyklingu wysokiej jakości państwa członkowskie zapewniają istnienie systemów i infrastruktury kompleksowego zbierania i sortowania, aby ułatwić recykling i zapewnić dostępność surowców z tworzyw sztucznych do celów recyklingu. Takie systemy i infrastruktura mogą przyznawać priorytetowy dostęp do materiałów pochodzących z recyklingu w celu ich wykorzystania w zastosowaniach, w których charakterystyczną jakość materiału pochodzącego z recyklingu zachowuje się lub odzyskuje się w taki sposób, że może on być poddany dalszemu recyklingowi i wykorzystany w ten sam sposób i w podobnym zastosowaniu, z minimalną utratą ilości, jakości lub funkcji.

3. Państwa członkowskie mogą dla niektórych formatów odpadów odstępować od obowiązku zwrotu i selektywnej zbiórki odpadów, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zbieranie frakcji opakowań razem lub zbieranie frakcji takich odpadów opakowaniowych razem z innymi odpadami nie wpływa na zdolność poddania takich opakowań lub frakcji odpadów opakowaniowych operacjom przygotowania do ponownego użycia, recyklingu lub innych procesów odzysku zgodnie z art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE, oraz prowadzi do wytworzenia materiałów wyjściowych z tych operacji o jakości porównywalnej do jakości osiągniętej w procesie selektywnej zbiórki.

4. Państwa członkowskie mogą zapewnić, aby odpady opakowaniowe, które nie są zbierane selektywnie, były sortowane przed operacjami unieszkodliwiania lub odzysku energii w celu oddzielenia opakowań przeznaczonych do recyklingu.

5. Systemy i infrastruktura, o których mowa w ust. 1 muszą:

- a) zapewniać możliwość uczestnictwa podmiotów gospodarczych działających w danych sektorach, właściwych organów publicznych oraz osób trzecich zajmujących się gospodarowaniem odpadami w ich imieniu;
- b) obejmować całe terytorium państwa członkowskiego i wszystkie odpady opakowaniowe pochodzące ze wszystkich rodzajów opakowań i działań, z uwzględnieniem liczby ludności, oczekiwanej ilości i składu odpadów opakowaniowych, a także dostępności i lokalizacji w sąsiedztwie użytkowników końcowych; muszą one obejmować selektywną zbiórkę w przestrzeni publicznej, lokalach przedsiębiorstw i na obszarach mieszkalnych oraz dysponować wystarczającymi zdolnościami w tym zakresie;
- c) być otwarte dla produktów przywożonych na niedyskryminujących warunkach, w szczególności w odniesieniu do szczegółowych rozwiązań i wszelkich opłat nakładanych za dostęp, oraz muszą być tak zaprojektowane, aby unikać przeszkód w handlu lub zakłóceń konkurencji.

6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć udział publicznych systemów gospodarowania odpadami w sposobie organizacji systemów, o których mowa w ust. 1.

7. Państwa członkowskie wprowadzają środki propagujące recykling odpadów opakowaniowych, który spełnia normy jakościowe dotyczące wykorzystania materiałów pochodzących z recyklingu w odpowiednich sektorach.

*Artykuł 49***Obowiązkowe zbieranie**

Do dnia 1 stycznia 2029 r. państwa członkowskie określą obowiązkowe cele w zakresie zbierania oraz wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności zbierania materiałów wymienionych w art. 52 z celami w zakresie recyklingu określonymi w tym artykule i z celami w zakresie obowiązkowej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu określonymi w art. 7.

*Artykuł 50***Systemy kaucyjne**

1. Do dnia 1 stycznia 2029 r. państwa członkowskie wprowadzą niezbędne środki w celu zapewnienia selektywnej zbiórki co najmniej 90 % rocznej masy następujących formatów opakowań udostępnionych na rynku danego państwa członkowskiego po raz pierwszy w danym roku kalendarzowym:

- a) butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów; oraz
- b) metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje o pojemności do trzech litrów.

Państwa członkowskie mogą wykorzystywać ilość odpadów opakowaniowych wytworzonych z opakowań wprowadzonych do obrotu do obliczania zgodnie z aktami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 56 ust. 7 lit. a), celów określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b) niniejszego ustępu.

2. Aby osiągnąć cele określone w ust. 1 państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, aby ustanowiono systemy kaucyjne dla odpowiednich formatów opakowań, o których mowa w ust. 1, oraz aby kaucja była pobierana w punkcie sprzedaży.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty gospodarcze w sektorze HoReCa z wymogu pobierania kaucji, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) opakowanie kaucjonowane jest otwierane na terenie obiektu;
- b) produkt jest spożywany na terenie obiektu; oraz
- c) puste opakowanie kaucjonowane jest zwracane na terenie obiektu.

4. Ustęp 2 nie ma zastosowania do opakowań:

- a) kategorii produktów sektora wina wymienionych w załączniku VII część II pkt 1, 3, 8, 9, 11, 12, 15, 16 i 17 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 lub aromatyzowanych produktów sektora wina zdefiniowanych w rozporządzeniu (UE) nr 251/2014;
- b) produktów podobnych do produktów sektora wina i aromatyzowanych produktów sektora wina, które otrzymuje się z owoców innych niż winogrona i z warzyw, oraz innych napojów fermentowanych objętych kodem CN 2206 00;
- c) napojów spirytusowych na bazie alkoholu odpowiadających pozycji CN 2208; oraz
- d) mleka i przetworów mlecznych wymienionych w załączniku I część XVI do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą wprowadzić zwolnienie z objęcia systemem kaucyjnym butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje i metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje o pojemności mniejszej niż 0,1 litra, w przypadku gdy objęcie ich takim systemem nie jest wykonalne technicznie.

5. Państwa członkowskie mogą zostać zwolnione z obowiązku przewidzianego w ust. 2, jeżeli spełnione zostaną następujące warunki:

- a) wskaźnik wymaganej na podstawie art. 48 selektywnej zbiórki odpowiedniego formatu opakowań, przedłożony Komisji zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. c), wynosi lub przekracza 80 % masy takich opakowań udostępnionych na terytorium tego państwa członkowskiego po raz pierwszy w roku kalendarzowym 2026; oraz
- b) do dnia 1 stycznia 2028 r. państwo członkowskie powiadomi Komisję o swoim wniosku o zwolnienie i przedłoży plan wdrożenia przedstawiający strategię wraz z konkretnymi środkami, w tym ich harmonogram, zapewniający osiągnięcie 90 % wskaźnika selektywnej zbiórki wyrażonego masą opakowań, o których mowa w ust. 1.

Do celów lit. a), w przypadku gdy informacja o wskaźniku selektywnej zbiórki odpowiedniego formatu opakowań nie została jeszcze przedłożona Komisji, państwo członkowskie przedstawia uzasadnienie w jaki sposób warunki zastosowania zwolnienia określone w niniejszym ustępie są spełnione. Uzasadnienie musi być oparte na zweryfikowanych danych krajowych oraz zawierać opis wdrożonych środków.

6. W terminie 3 miesięcy od otrzymania planu wdrożenia przedłożonego zgodnie z ust. 5 lit. b) Komisja może wezwać państwo członkowskie do skorygowania planu, jeżeli uzna, że plan nie spełnia wymogów określonych w ust. 5 lit. b). Państwo członkowskie przedkłada skorygowany plan wdrożenia w terminie 3 miesięcy od otrzymania wezwania Komisji.

7. Jeżeli poziom selektywnej zbiórki opakowań, o których mowa w ust. 1, ulega w państwie członkowskim zmniejszeniu i pozostaje poniżej 90 % masy danego formatu opakowania wprowadzanego do obrotu przez trzy kolejne lata kalendarzowe, Komisja powiadamia to państwo członkowskie, że zwolnienie nie ma już do niego zastosowania. System kaucyjny ustanawia się do dnia 1 stycznia drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym Komisja powiadomiła zainteresowane państwo członkowskie, że zwolnienie nie ma już do niego zastosowania.

8. Państwa członkowskie dążą do ustanowienia i utrzymania systemów kaucyjnych w szczególności w odniesieniu do szklanych butelek jednorazowego użytku na napoje i kartonów na napoje. Państwa członkowskie dążą do zapewnienia, aby systemy kaucyjne obejmujące formaty opakowań jednorazowego użytku, w szczególności szklane butelki jednorazowego użytku na napoje, były w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne.

9. Państwo członkowskie może – przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w TFUE oraz działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – przyjmować przepisy wykraczające poza minimalne wymogi określone w niniejszym artykule, takie jak możliwość uwzględnienia opakowań wymienionych w ust. 4 oraz opakowań dla innych produktów lub opakowań wykonanych z innych materiałów.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby korzystanie z punktów zwrotu oraz możliwości zwrotu przewidzianych dla opakowań wielokrotnego użytku o podobnym przeznaczeniu i formacie, jak opakowania określone w ust. 1, było tak samo wygodne dla użytkowników końcowych, jak korzystanie z punktów zwrotu oraz możliwości zwrotu przewidzianych dla opakowań jednorazowego użytku do systemu kaucyjnego.

11. Do dnia 1 stycznia 2029 r. państwa członkowskie zapewnią, aby co najmniej systemy kaucyjne ustanowione na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia spełniały minimalne wymogi wymienione w załączniku X.

Minimalne wymogi wymienione w załączniku X nie mają zastosowania do systemów kaucyjnych, które zostały ustanowione przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i które do dnia 1 stycznia 2029 r. osiągną cel 90 % określony w ust. 1 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie dążą do zapewnienia zgodności istniejących systemów kaucyjnych dla jednorazowego użytku z minimalnymi wymogami określonymi w załączniku X do czasu ich pierwszego przeglądu. Jeżeli cel 90 % nie zostanie osiągnięty do dnia 1 stycznia 2029 r., istniejące systemy kaucyjne dla jednorazowego użytku muszą spełnić minimalne wymogi określone w załączniku X najpóźniej do dnia 1 stycznia 2035 r.

Do dnia 1 stycznia 2038 r. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, oceni wykonanie niniejszego artykułu oraz określi, w jaki sposób zmaksymalizować interoperacyjność systemów kaucyjnych.

12. Minimalne wymogi wymienione w załączniku X do niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania w regionach najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 akapit trzeci TFUE, ze względu na ich specyfikę lokalną.

Sekcja 5

Ponowne użycie i ponowne napełnianie

Artykuł 51

Ponowne użycie i ponowne napełnianie

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki w celu zachęcania do ustanawiania systemów ponownego użycia opakowań z wystarczającymi zachętami do zwrotów i systemów ponownego napełniania w sposób racjonalny ekologicznie. Systemy te muszą być zgodne z wymogami określonymi w art. 27 i 28 oraz w załączniku VI oraz nie mogą zagrażać higienie żywności lub bezpieczeństwu konsumentów.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować:

- a) stosowanie systemów kaucyjnych zgodnych z minimalnymi wymogami określonymi w załączniku X w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku i innych formatów opakowań niż te, o których mowa w art. 50 ust. 1;
 - b) stosowanie zachęt gospodarczych, w tym nakładanie na dystrybutorów końcowych obowiązku pobierania opłat za stosowanie opakowań jednorazowego użytku oraz informowania konsumentów o kosztach takich opakowań w punkcie sprzedaży;
 - c) nakładanie na wytwórców lub dystrybutorów końcowych obowiązku udostępniania – w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub w drodze ponownego napełniania – określonego udziału produktów innych niż produkty objęte celami w zakresie ponownego użycia określonymi w art. 29, pod warunkiem że nie prowadzi to do zakłóceń na rynku wewnętrznym lub do barier w handlu produktami z innych państw członkowskich.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w systemach rozszerzonej odpowiedzialności producenta i systemach kaucyjnych przeznaczano określoną minimalną część budżetu na finansowanie działań służących zmniejszeniu ilości odpadów i zapobieganiu powstawaniu odpadów.

Sekcja 6

Cele recyklingu i propagowanie recyklingu

Artykuł 52

Cele recyklingu i promowanie recyklingu

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki, aby osiągnąć następujące cele recyklingu na całym swoim terytorium:
 - a) do dnia 31 grudnia 2025 r. – co najmniej 65 % masy wszystkich wytworzonych odpadów opakowaniowych;
 - b) do dnia 31 grudnia 2025 r. – następujące minimalne wartości procentowe masy następujących określonych materiałów zawartych w wytworzonych odpadach opakowaniowych:
 - (i) 50 % tworzyw sztucznych;
 - (ii) 25 % drewna;
 - (iii) 70 % metali żelaznych;
 - (iv) 50 % aluminium;
 - (v) 70 % szkła;
 - (vi) 75 % papieru i tektury;
 - c) do dnia 31 grudnia 2030 r. – co najmniej 70 % masy wszystkich wytworzonych odpadów opakowaniowych;
 - d) do dnia 31 grudnia 2030 r. – następujące minimalne wartości procentowe masy następujących określonych materiałów zawartych w wytworzonych odpadach opakowaniowych:
 - (i) 55 % tworzyw sztucznych;
 - (ii) 30 % drewna;
 - (iii) 80 % metali żelaznych;
 - (iv) 60 % aluminium;
 - (v) 75 % szkła;
 - (vi) 85 % papieru i tektury.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 lit. a) i c), państwo członkowskie może odroczyć o maksymalnie 5 lat terminy określone w ust. 1 lit. b) i d), jeżeli spełnione zostaną następujące warunki:

- a) odstępstwo od celów w okresie odroczenia jest ograniczone do maksymalnie 15 punktów procentowych w odniesieniu do jednego celu lub w podziale na dwa cele;
 - b) w wyniku odstępstwa od celów w okresie odroczenia współczynnik recyklingu dla jednego celu nie zostaje obniżony do poniżej 30 %;
 - c) w wyniku odstępstwa od celów w okresie odroczenia współczynnik recyklingu dla jednego celu określonego w ust. 1 lit. b) pkt (v) i (vi) nie zostaje obniżony do poniżej 60 % oraz współczynnik recyklingu dla jednego celu określonego w ust. 1 lit. d) pkt (v) i (vi) nie zostaje obniżony do poniżej 70 %; oraz
 - d) najpóźniej 24 miesiące przed upływem odpowiedniego terminu określonego w ust. 1 lit. b) i d) niniejszego artykułu państwo członkowskie powiadamia Komisję o swoim zamiarze odroczenia danego terminu oraz przedkłada Komisji plan wdrożenia zgodnie z załącznikiem XI do niniejszego rozporządzenia, który może być połączony z planem wdrożenia przedkładanym zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2008/98/WE.
3. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróci się z wnioskiem o odroczenie terminu określonego w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, Komisja może, w terminie 3 miesięcy od otrzymania planu wdrożenia przedłożonego zgodnie z ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu, wezwać państwo członkowskie do skorygowania planu, jeżeli uzna, że nie spełnia on wymogów określonych w załączniku XI. Państwo członkowskie przedkłada skorygowany plan wdrożenia w terminie 3 miesięcy od otrzymania wezwania Komisji. Jeżeli Komisja uzna, że zmieniony plan wdrożenia nadal nie spełnia wymogów określonych w załączniku XI i że jest mało prawdopodobne, aby państwo członkowskie było w stanie osiągnąć cele w okresie odroczenia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja odrzuca plan wdrożenia, a państwo członkowskie jest zobowiązane do osiągnięcia celów w terminach określonych w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu.
4. Do dnia 12 lutego 2032 r. Komisja dokona przeglądu celów ustanowionych w ust. 1 lit. c) i d) z myślą o ich zwiększeniu lub ustaleniu dalszych celów. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu, jeżeli Komisja uzna to za stosowne, towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.
5. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, zachęcają do wykorzystywania materiałów pochodzących z recyklingu odpadów opakowaniowych do celów wytwarzania opakowań i innych produktów poprzez:
- a) poprawę warunków rynkowych dla takich materiałów;
 - b) dokonanie przeglądu istniejących przepisów uniemożliwiających wykorzystywanie takich materiałów.
6. Państwo członkowskie może – przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w TFEU oraz działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – przyjmować przepisy wykraczające poza cele minimalne określone w niniejszym artykule.

Artykuł 53

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów recyklingu

1. Obliczanie w celu ustalenia, czy cele określone w art. 52 ust. 1 zostały osiągnięte, musi odbywać się zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym artykule.
2. Państwa członkowskie obliczają masę odpadów opakowaniowych wytworzonych w danym roku kalendarzowym. Obliczenia odpadów opakowaniowych wytworzonych w państwie członkowskim muszą mieć charakter wyczerpujący.

Metodyka obliczania wytworzonych odpadów opakowaniowych opiera się na następujących podejściach:

- a) opakowania udostępnione na terytorium danego państwa członkowskiego, lub rozpakowane przez producenta niebędącego użytkownikiem końcowym, w danym roku; lub
- b) ilość odpadów opakowaniowych wytworzonych w tym samym roku w tym państwie członkowskim.

Obliczenia przeprowadzone zgodnie z niniejszym ustępem koryguje się w celu zapewnienia porównywalności, wiarygodności i kompletności wyników zgodnie z wymogami i weryfikacjami, które mają zostać ustanowione aktem wykonawczym przyjętym na podstawie art. 56 ust. 7 lit. a).

3. Państwa członkowskie obliczają masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi w danym roku kalendarzowym. Masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi oblicza się jako masę opakowań, które stały się odpadami i które – po przejściu wszystkich niezbędnych czynności kontrolnych, sortowania i innych działań wstępnych mających na celu usunięcie materiałów stanowiących odpady, które nie są przedmiotem późniejszego ponownego

przetwarzania, oraz zapewnienie wysokiej jakości recyklingu – zostają wprowadzone do procesu recyklingu, w ramach którego materiały stanowiące odpady są rzeczywiście ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje.

4. W przypadku opakowań wielomateriałowych i innych opakowań składających się z więcej niż jednego materiału obliczenia i zgłoszenia dokonuje się w odniesieniu do każdego materiału zawartego w opakowaniu. Państwa członkowskie mogą odstąpić od niniejszego wymogu, jeżeli dany materiał stanowi niewielką część jednostki opakowania i w każdym przypadku nie więcej niż 5 % całkowitej masy jednostki opakowania.

5. Do celów ust. 3 masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi mierzy się w chwili wprowadzenia odpadów do procesu recyklingu.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi można mierzyć jako masę wyjściową z dowolnej operacji sortowania, pod warunkiem że:

a) takie odpady w formie materiału wyjściowego po operacji sortowania są następnie poddane recyklingowi;

b) masa materiałów lub substancji, które są usuwane w trakcie dalszych działań poprzedzających proces recyklingu i nie są następnie poddawane recyklingowi, nie jest wliczana do masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

6. Państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system kontroli jakości i identyfikowalności odpadów opakowaniowych, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 2 – 5 niniejszego artykułu. System ten może odpowiednio obejmować elektroniczne rejestry ustanowione na podstawie art. 35 ust. 4 dyrektywy 2008/98/WE lub specyfikacje techniczne wymogów jakościowych dotyczących sortowanych odpadów. Jeżeli wiarygodnych danych nie można uzyskać w inny sposób, system ten może również obejmować średnie wskaźniki strat sortowanych odpadów odpowiednio w odniesieniu do różnych rodzajów odpadów oraz praktyk gospodarowania odpadami. Średnie wskaźniki strat oblicza się zgodnie z zasadami obliczania ustanowionymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 11a ust. 10 dyrektywy 2008/98/WE.

7. Ilość biodegradowalnych odpadów opakowaniowych, która zostaje wprowadzona do procesu przetwarzania tlenowego lub beztlenowego, może zostać zaliczona jako ilość poddana recyklingowi, w przypadku gdy przetwarzanie to powoduje wytworzenie kompostu, produktu pofermentacyjnego lub innego materiału wyjściowego o podobnej ilości materiału pochodzącego z recyklingu w stosunku do wsadu, który ma być wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja poddane recyklingowi. W przypadku gdy uzyskany materiał wyjściowy jest wykorzystywany na powierzchni gruntów, państwa członkowskie mogą zaliczać go jako poddany recyklingowi tylko pod warunkiem, że to wykorzystanie przynosi korzyści rolnictwu lub prowadzi do poprawy stanu środowiska.

8. Ilość materiałów stanowiących odpady opakowaniowe, które przestały być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ponownym przetworzeniem, może zostać zaliczona jako ilość poddana recyklingowi, pod warunkiem że takie materiały są przeznaczone do późniejszego powtórnego przetworzenia na produkty, materiały lub substancje używane zarówno do celów pierwotnych, jak i innych. Do materiałów poddanych recyklingowi nie zalicza się jednak materiałów, które utraciły status odpadów i które mają być wykorzystane jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii lub które mają być spalone, użyte do wypełniania wyrobisk lub składowane.

9. Państwa członkowskie mogą uwzględnić recykling metali wydzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają kryteria jakościowe określone w decyzji (UE) 2019/1004.

10. W przypadku gdy odpady opakowaniowe są przekazane innemu państwu członkowskiemu w celu recyklingu w tym innym państwie członkowskim, tylko państwo członkowskie, w którym te odpady opakowaniowe zostały zebrane, może zaliczać je jako poddane recyklingowi.

11. Odpady opakowaniowe wywiezione z Unii zalicza się jako poddane recyklingowi przez państwo członkowskie, w którym zostały zebrane, wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wymogi określone w ust. 3 oraz gdy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 lub rozporządzeniem (UE) 2024/1157, stosownie do przypadku, eksporter dostarczy dokumenty potwierdzające, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, w tym że przetwarzanie odpadów opakowaniowych w państwie trzecim odbyło się w warunkach równoważnych wymogom określonym w odpowiednich przepisach unijnego prawa ochrony środowiska.

Artykuł 54

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów recyklingu z uwzględnieniem ponownego użycia

1. Państwo członkowskie może zdecydować o osiągnięciu zmodyfikowanego poziomu celów określonych w art. 52 ust. 1, w danym roku przy uwzględnieniu średniego udziału – z poprzednich 3 lat – opakowań handlowych wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy i ponownie używanych w ramach systemu ponownego użycia.

Zmodyfikowany poziom oblicza się przez odjęcie:

- a) od celów ustanowionych w art. 52 ust. 1 lit. a) i c) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych; oraz
- b) od celów ustanowionych w art. 52 ust. 1 lit. b) i d) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, składających się z odpowiedniego materiału opakowaniowego we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych składających się z tego materiału.

Przy obliczaniu zmodyfikowanego poziomu celów uwzględnia się maksymalnie 5 punktów procentowych średniego udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku.

2. Przy obliczaniu celów ustanowionych w art. 52 ust. 1 lit. a), art. 52 ust. 1 lit. b) pkt (ii), art. 52 ust. 1 lit. c) oraz art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) państwo członkowskie może uwzględnić ilość opakowań drewnianych naprawionych w celu ponownego użycia.

Sekcja 7

Informowanie i sprawozdawczość

Artykuł 55

Informowanie na temat zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz gospodarowania odpadami opakowaniowymi

1. Oprócz informacji, o których mowa w art. 8a ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE i w art. 12 niniejszego rozporządzenia, producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta, w przypadku gdy producent powierzył im wykonywanie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z art. 46 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, lub organy publiczne wyznaczone przez państwa członkowskie w ramach stosowania art. 8a ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE udostępniają użytkownikom końcowym, w szczególności konsumentom, następujące informacje dotyczące zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych i gospodarowania odpadami opakowaniowymi w odniesieniu do opakowań dostarczanych przez producentów na terytorium państwa członkowskiego:

- a) informacje dotyczące roli użytkowników końcowych w przyczynianiu się do zapobiegania powstawaniu odpadów, w tym na temat wszelkich najlepszych praktyk;
- b) dostępne rozwiązania dotyczące ponownego użycia opakowań;
- c) informacje dotyczące roli użytkowników końcowych w przyczynianiu się do selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych, w tym na temat postępowania z opakowaniami zawierającymi produkty lub odpady niebezpieczne;
- d) informacje dotyczące znaczenia etykiet i symboli umieszczonych, wydrukowanych lub wytłoczonych na opakowaniu zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia lub obecnych w dokumentach towarzyszących produktowi w opakowaniu;
- e) informacje dotyczące wpływu niewłaściwego wyrzucania odpadów opakowaniowych – na przykład jako zaśmiecenie lub do zmieszanych odpadów komunalnych – na środowisko oraz zdrowie lub bezpieczeństwo ludzi oraz na temat niekorzystnego wpływu opakowań jednorazowego użytku, w szczególności toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, na środowisko;
- f) informacje dotyczące właściwości kompostowalnych i odpowiednich sposobów gospodarowania odpadami w odniesieniu do opakowań kompostowalnych zgodnie z art. 9 ust. 2 niniejszego rozporządzenia; konsumentów informuje się, że opakowania kompostowalne nie nadają się do kompostowania w warunkach domowych oraz że nie należy ich wyrzucać do środowiska.

Obowiązki określone w ust. 1 lit. d) niniejszego ustępu mają zastosowanie od dnia 12 sierpnia 2028 r. lub od dnia rozpoczęcia stosowania odpowiedniego przepisu art. 12 – w zależności od tego, która z tych dat będzie późniejsza.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, muszą być aktualne i przekazywane za pośrednictwem:

- a) strony internetowej lub innych środków łączności elektronicznej;
- b) publicznego udostępniania informacji;

- c) programów i kampanii edukacyjnych;
 - d) umieszczania wskazówek w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla użytkowników końcowych i konsumentów.
3. Przy publicznym udostępnianiu informacji zachowuje się poufność szczególnie chronionych informacji handlowych zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa unijnego i krajowego.

Artykuł 56

Zgłaszanie danych Komisji

1. Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie przedkładają Komisji następujące dane:
- a) dane dotyczące wykonania art. 52 ust. 1 lit. a)–d) oraz dane zgodne z tabelą 2 w załączniku XII dotyczące opakowań wielokrotnego użytku;
 - b) roczne zużycie bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego i bardzo grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca, mierzone odrębnie dla każdej kategorii, zgodnie z wykazem w tabeli 4 w załączniku XII;
 - c) poziom selektywnej zbiórki opakowań wymienionych w tabeli 5 załącznika XII objętych obowiązkiem tworzenia systemów kaucyjnych ustanowionym w art. 50 ust. 2.

Państwa członkowskie mogą również dostarczać dane dotyczące rocznego zużycia toreb na zakupy wykonanych z innych materiałów.

2. Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie przedkładają Komisji następujące dane:
- a) ilość opakowań po raz pierwszy udostępnionych na terytorium tego państwa członkowskiego, lub rozpakowanych przez producenta niebędącego użytkownikiem końcowym, w odniesieniu do każdej z kategorii opakowań wymienionych w tabeli 3 w załączniku XII;
 - b) ilość zebranych odpadów opakowaniowych w odniesieniu do każdego materiału opakowaniowego, o którym mowa w art. 52;
 - c) ilość odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi oraz wskaźniki recyklingu w odniesieniu do każdej z kategorii opakowań wymienionych w tabeli 3 w załączniku XII.
3. Pierwszy rok sprawozdawczy dotyczy:
- a) w odniesieniu do obowiązków określonych w ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 2 – drugiego pełnego roku kalendarzowego po wejściu w życie aktu wykonawczego, w którym ustanowiono format sprawozdań dla Komisji zgodnie z ust. 7;
 - b) w odniesieniu do obowiązku określonego w ust. 1 lit. c) – roku kalendarzowego 2028 r.

4. Państwa członkowskie przedkładają dane, o których mowa w ust. 1 i 2, drogą elektroniczną w terminie 19 miesięcy od końca roku sprawozdawczego, za który dane zostały zebrane, w formacie ustanowionym przez Komisję zgodnie z ust. 7.

5. Do danych przekazanych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie z kontroli jakości. To sprawozdanie z kontroli jakości przedstawia się w formacie ustanowionym przez Komisję zgodnie z ust. 7.

6. Do danych przedłożonych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie na temat stosowania art. 53 ust. 7 i 11, i dane te obejmują w stosownych przypadkach szczegółowe informacje na temat średnich wskaźników strat.

7. Do dnia 12 lutego 2027 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające:
- a) zasady obliczania, weryfikacji i przedkładania danych zgodnie z ust. 1 lit. a) i c) oraz ust. 2, w tym metodykę określania ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych, oraz format przedkładania tych danych;
 - b) metodykę obliczania rocznego zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca, o którym mowa w ust. 1 lit. b), oraz format przedkładania tych danych;

- c) współczynnik korygujący, o którym mowa w art. 43 ust. 2, w celu uwzględnienia wzrostu lub spadku ruchu turystycznego w stosunku do roku bazowego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

8. Państwa członkowskie wymagają, aby operatorzy systemów ponownego użycia oraz wszystkie podmioty gospodarcze udostępniające opakowania w państwach członkowskich przekazywali właściwym organom dokładne i wiarygodne dane umożliwiające państwom członkowskim wypełnienie ich obowiązków sprawozdawczych na podstawie niniejszego artykułu, uwzględniając, w stosownych przypadkach, szczególne problemy małych i średnich przedsiębiorstw związane z dostarczaniem szczegółowych danych.

Artykuł 57

Bazy danych dotyczących opakowań

1. W terminie 12 miesięcy od dnia przyjęcia aktów wykonawczych, o których mowa w art. 56 ust. 7, państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, aby bazy danych dotyczące opakowań i odpadów opakowaniowych zostały utworzone w sposób zharmonizowany, o ile takie bazy danych jeszcze nie istnieją, w celu wypełnienia ich obowiązków sprawozdawczych określonych w art. 56.

2. Bazy danych, o których mowa w ust. 1, obejmują:

a) informacje dotyczące wielkości, właściwości i zmian przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie poszczególnych państw członkowskich;

b) dane wymienione w załączniku XII.

3. Bazy danych dotyczących opakowań muszą być dostępne dla ogółu społeczeństwa w formacie nadającym się do odczytu maszynowego i umożliwiającym dostęp do zaktualizowanych danych dotyczących sprawozdawczości i kosztów gospodarowania odpadami opakowaniowymi, oraz zapewniającym interoperacyjność i ponowne wykorzystywanie danych. Dane udostępnia się w języku lub językach urzędowych danego państwa członkowskiego za pomocą:

a) strony internetowej lub innych środków łączności elektronicznej; lub

b) publicznie dostępnych sprawozdań.

Wymogi, o których mowa w akapicie pierwszym, pozostają bez uszczerbku dla szczególnie chronionych informacji handlowych lub przepisów o ochronie danych.

ROZDZIAŁ IX

PROCEDURY OCHRONNE

Artykuł 58

Procedura postępowania z opakowaniem stwarzającym ryzyko na poziomie krajowym

1. Bez uszczerbku dla art. 19 rozporządzenia (UE) 2019/1020, w przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają wystarczające powody, by sądzić, że opakowania objęte niniejszym rozporządzeniem stwarzają ryzyko dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, bez zbędnej zwłoki przeprowadzają one w odniesieniu do danego opakowania ocenę obejmującą wszystkie określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi, które są związane z tym ryzykiem. Odpowiednie podmioty gospodarcze współpracują w razie konieczności z organami nadzoru rynku.

Do celów akapitu pierwszego organy odpowiedzialne za egzekwowanie niniejszego rozporządzenia podejmują działania następcze w związku ze skargami lub zgłoszeniami dotyczącymi domniemanej niezgodności opakowań z niniejszym rozporządzeniem oraz sprawdzają, czy podjęto odpowiednie działania naprawcze.

W przypadku gdy w ramach oceny przeprowadzonej zgodnie z akapitem pierwszym organy nadzoru rynku stwierdzą, że dane opakowania nie są zgodne z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, niezwłocznie wzywają odpowiedni podmiot gospodarczy do wprowadzenia odpowiednich i proporcjonalnych środków naprawczych, w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organy nadzoru rynku i współmiernym do charakteru oraz – w stosownych przypadkach – stopnia niezgodności z wymogami, w celu doprowadzenia opakowań do zgodności z tymi wymogami.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy istnieje ryzyko dla zdrowia ludzkiego, jakie stwarzają opakowania do kontaktu z produktami wrażliwymi podlegające szczególnym przepisom prawa mającym na celu ochronę zdrowia ludzkiego, a ryzyko to przenosi się na opakowaną zawartość materiału opakowaniowego, organy nadzoru rynku nie przeprowadzają oceny ryzyka, które dane materiały opakowaniowe stanowią dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt. Ostrzegają natomiast organy właściwe do oceny takiego ryzyka, mianowicie właściwe organy, o których mowa w rozporządzeniach (UE) 2017/625, (UE) 2017/745, (UE) 2017/746 lub (UE) 2019/6 lub dyrektywie 2001/83/WE.

3. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność z wymogami nie ogranicza się do ich terytorium, informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz o działaniach, do podjęcia których wezwały dany podmiot gospodarczy.

4. Dany podmiot gospodarczy zapewnia wprowadzenie wszelkich odpowiednich środków naprawczych w odniesieniu do wszystkich niespełniających wymogów opakowań, które udostępnił on na rynku w Unii.

5. W przypadku gdy podmiot gospodarczy nie wprowadzi odpowiednich środków naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci, lub opakowania nadal nie będą zgodne z wymogami, organy nadzoru rynku wprowadzają wszelkie odpowiednie środki tymczasowe, aby zakazać udostępniania danych opakowań na swoim terytorium, wycofać je lub je odzyskać.

Organy nadzoru rynku niezwłocznie informują o tych środkach Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

6. Informacje, które mają być przesłane Komisji i pozostałym państwom członkowskim zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, przekazuje się za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, i muszą one zawierać wszelkie dostępne szczegółowe informacje, w tym dane umożliwiające identyfikację opakowań niezgodnych z wymogami, informacje na temat pochodzenia opakowań, charakteru domniemanej niezgodności z wymogami i związanego z nią ryzyka, rodzaju i okresu obowiązywania wprowadzonych środków krajowych, a także argumentów przedstawionych przez podmiot gospodarczy oraz, w stosownych przypadkach, informacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Organy nadzoru rynku wskazują również, czy niezgodność z wymogami wynika z jednego z poniższych powodów:

a) niespełnienia przez opakowania wymogów w zakresie zrównoważoności ustanowionych niniejszym rozporządzeniem lub na jego podstawie;

b) braków w normach zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 36 i 37 niniejszego rozporządzenia.

7. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie wprowadzające środki zgodnie z ust. 5 niezwłocznie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich przyjętych środkach i o wszelkich odpowiednich dodatkowych informacjach, którymi dysponują, dotyczących niezgodności danych opakowań z wymogami oraz – w przypadku gdy to państwo członkowskie wyrazi zastrzeżenia w stosunku do środków wprowadzonych zgodnie z ust. 5 – o swoich zastrzeżeniach.

8. W przypadku gdy w terminie 3 miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 5 lub 7, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosiły zastrzeżeń do środków tymczasowych wprowadzonych przez jedno z państw członkowskich, środki te uważa się za uzasadnione.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć okres stosowania środków tymczasowych dłuższy lub krótszy niż 3 miesiące, aby uwzględnić specyfikę danych wymogów.

9. Państwa członkowskie zapewniają wycofanie opakowania z ich rynku lub niezwłoczne wdrożenie innych odpowiednich środków ograniczających w odniesieniu do danych opakowań lub danego wytwórcy.

Artykuł 59

Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 58 ust. 5 i 6 zgłaszane są zastrzeżenia wobec środka wprowadzonego przez państwo członkowskie zgodnie z art. 58 lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środek krajowy jest sprzeczny z prawem Unii, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i odpowiednim podmiotem gospodarczym oraz dokonuje oceny tego środka krajowego. Na podstawie wyników tej oceny Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający, czy dany środek krajowy jest uzasadniony.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

2. Komisja kieruje akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 1, do wszystkich państw członkowskich, niezwłocznie informując o nim państwa członkowskie i odpowiedni podmiot gospodarczy.

W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony wszystkie państwa członkowskie wprowadzają środki konieczne do zapewnienia wycofania z obrotu opakowań niezgodnych z wymogami oraz odpowiednio informują o tych środkach Komisję.

W przypadku uznania środka krajowego za nieuzasadniony, zainteresowane państwo członkowskie wycofuje ten środek.

3. W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność opakowań z wymogami wynika z braków w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 36 niniejszego rozporządzenia, Komisja stosuje procedurę przewidzianą w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

4. W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność opakowań z wymogami wynika z braków we wspólnych specyfikacjach technicznych, o których mowa w art. 37, Komisja niezwłocznie zmienia lub uchyla te wspólne specyfikacje techniczne.

Artykuł 60

Opakowania zgodne z wymogami, lecz stwarzające ryzyko

1. W przypadku gdy po przeprowadzeniu oceny na podstawie art. 58 państwo członkowskie stwierdzi, że opakowania, mimo zgodności z mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w art. 5–12 lub na ich podstawie, stwarzają ryzyko dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, niezwłocznie wzywa odpowiedni podmiot gospodarczy do:

- a) wprowadzenia – w wyznaczonym przez organy nadzoru rynku rozsądnym terminie proporcjonalnym do charakteru ryzyka oraz, w stosownych przypadkach, stopnia ryzyka – wszelkich odpowiednich środków w celu zapewnienia, aby opakowania te, po wprowadzeniu do obrotu, nie stwarzały już tego ryzyka;
- b) doprowadzenia tych opakowań do zgodności z wymogami;
- c) wycofania tych opakowań z rynku; lub
- d) odzyskania tych opakowań.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy istnieje ryzyko dla zdrowia ludzkiego, jakie stwarzają opakowania do kontaktu z produktami wrażliwymi podlegające szczególnym przepisom prawa mającym na celu ochronę zdrowia ludzkiego, a ryzyko to przenosi się na opakowaną zawartość materiału opakowaniowego, organy nadzoru nie przeprowadzają oceny dotyczącej ryzyka dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, jakie stwarza dany materiał opakowaniowy. Zamiast tego ostrzegają one organy właściwe do celów kontroli takich rodzajów ryzyka, a mianowicie właściwe organy, o których mowa w rozporządzeniach (UE) 2017/625, (UE) 2017/745, (UE) 2017/746 lub (UE) 2019/6 lub dyrektywie 2001/83/WE.

3. Dany podmiot gospodarczy zapewnia wprowadzenie środków naprawczych w odniesieniu do wszystkich niespełniających wymogów opakowań, które uostępnił on na rynku w Unii.

4. Państwo członkowskie natychmiast przekazuje Komisji i pozostałym państwom członkowskim informacje na temat swoich ustaleń i dalszych działań podjętych zgodnie z ust. 1. Informacje te obejmują wszelkie dostępne informacje szczegółowe, w tym dane umożliwiające identyfikację niespełniających wymogów opakowań, informacje na temat ich pochodzenia i łańcucha dostaw, charakteru stwarzanego ryzyka oraz rodzaju i okresu obowiązywania wprowadzonych środków krajowych.

5. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i odpowiednim podmiotem gospodarczym oraz dokonuje oceny wprowadzonych środków krajowych. Na podstawie wyników tej oceny Komisja przyjmuje akt wykonawczy stwierdzający, czy dany środek krajowy jest uzasadniony, oraz – w razie potrzeby – proponuje odpowiednie środki.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

Jeżeli jest to należycie uzasadnione szczególnie pilną potrzebą związaną z ochroną środowiska lub zdrowia ludzkiego, Komisja przyjmuje akt wykonawczy mający natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 65 ust. 3.

Komisja kieruje akt wykonawczy, o którym mowa w niniejszym ustępie, do wszystkich państw członkowskich, natychmiast informując o niej państwa członkowskie i odpowiedni podmiot gospodarczy.

*Artykuł 61***Kontrole opakowań wprowadzanych na rynek Unii**

1. Organy nadzoru rynku niezwłocznie przekazują organom wyznaczonym na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020 informacje o środkach, o których mowa w art. 58 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy niezgodność z wymogami nie ogranicza się do ich terytorium. Przekazują one wszelkie odpowiednie informacje, w szczególności szczegółowe informacje niezbędne do identyfikacji opakowań, które nie są zgodne z wymogami i do których mają zastosowanie wprowadzone środki, a w przypadku produktu w opakowaniu – informacje niezbędne do identyfikacji samego produktu.
2. Organy wyznaczone zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020 wykorzystują informacje przekazane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu do przeprowadzenia analizy ryzyka na podstawie art. 25 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1020.
3. Przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się poprzez wprowadzenie informacji do odpowiedniego środowiska zarządzania ryzykiem celnym.
4. Komisja tworzy wzajemne połączenie w celu zautomatyzowania przekazywania informacji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 6, do środowiska, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. To wzajemne połączenie zostanie uruchomione nie później niż 24 miesiące od dnia przyjęcia aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu określenia przepisów proceduralnych i szczegółowych ustaleń dotyczących wykonywania ust. 4, w tym funkcji, elementów danych i przetwarzania danych, a także przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych, poufności i administrowania w odniesieniu do wzajemnego połączenia, o którym mowa w ust. 4.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2.

*Artykuł 62***Niezgodność z wymogami pod względem formalnym**

1. W przypadku gdy państwo członkowskie dowie się o którejkolwiek z następujących okoliczności, zobowiązuje odpowiedni podmiot gospodarczy do usunięcia danej niezgodności:
 - a) nie została sporządzona deklaracja zgodności UE;
 - b) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona prawidłowo;
 - c) kod QR lub nośnik danych, o których mowa w art. 12, nie zapewniają dostępu do informacji wymaganych na podstawie tego artykułu;
 - d) dokumentacja techniczna, o której mowa w załączniku VII, nie jest dostępna, nie jest kompletna lub zawiera błędy;
 - e) brakuje informacji, o których mowa w art. 15 ust. 6 lub art. 18 ust. 3, lub informacje te są nieprawdziwe lub niekompletne;
 - f) nie spełniono jakichkolwiek innych wymogów administracyjnych, o których mowa w art. 15 lub 18;
 - g) nie zapewniono zgodności z wymogami dotyczącymi ograniczeń dotyczących zbyt dużych opakowań lub dotyczących stosowania niektórych formatów opakowań, które określono w art. 24 i 25;
 - h) w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku nie spełniono wymogów dotyczących utworzenia systemów ponownego użycia, jego funkcjonowania lub uczestnictwa w nim, o których mowa w art. 27;
 - i) w odniesieniu do ponownego napełniania nie spełniono wymogów informacyjnych określonych w art. 28 ust. 1 i 2;
 - j) nie spełniono wymogów dotyczących punktów ponownego napełniania, które określono w art. 28 ust. 3;
 - k) nie osiągnięto celów w zakresie ponownego użycia określonych w art. 29;
 - l) nie spełniono obowiązków dotyczących ponownego napełniania określonych w art. 32 i obowiązków dotyczących oferty ponownego użycia określonych w art. 33;

- m) nie spełniono wymogów dotyczących opakowań podatnych do recyklingu, które określono w art. 6;
- n) nie spełniono wymogów dotyczących minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych, które określono w art. 7.
2. W przypadku utrzymywania się niezgodności z wymogami, o której mowa w ust. 1 lit. a)–f), zainteresowane państwo członkowskie wprowadza wszelkie odpowiednie środki w celu zakazania udostępniania danego opakowania na rynku lub zapewnienia odzyskania danego opakowania lub jego wycofania z rynku.
3. W przypadku utrzymywania się niezgodności z wymogami, o której mowa w ust. 1 lit. g)–n) niniejszego artykułu, państwa członkowskie stosują przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 68.

ROZDZIAŁ X

ZIELONE ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

Artykuł 63

Zielone zamówienia publiczne

1. Aby zachęcić do zwiększenia podaży zrównoważonych środowiskowo opakowań i popytu na nie, do dnia 12 lutego 2030 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze, w których określi minimalne obowiązkowe wymogi dla wchodzących w zakres stosowania dyrektywy 2014/24/UE lub dyrektywy 2014/25/UE zamówień publicznych na opakowania, produkty w opakowaniu lub usługi, w których wykorzystuje się opakowania lub produkty w opakowaniu, udzielanych przez instytucje zamawiające zdefiniowane w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2014/24/UE lub art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE lub podmioty zamawiające zdefiniowane w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE, jeśli w zamówieniach tych opakowania lub produkty w opakowaniu stanowią ponad 30 % szacowanej wartości zamówienia lub wartości produktów wykorzystywanych w ramach usług stanowiących przedmiot zamówienia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 65 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Wymogi określone w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z ust. 1 mają zastosowanie do procedur udzielania zamówień publicznych, o których mowa w tym ustępie, rozpoczętych nie wcześniej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie danego aktu wykonawczego.
3. Minimalne obowiązkowe wymogi w zakresie zielonych zamówień publicznych są oparte na wymogach określonych w art. 5–11 lub zgodnie z tymi artykułami oraz na poniższych elementach:
- a) wartości i wielkości zamówień publicznych udzielonych na opakowania, produkty w opakowaniu lub usługi, lub prace z wykorzystaniem opakowań lub produktów w opakowaniu;
 - b) ekonomicznej wykonalności zakupu bardziej zrównoważonych środowiskowo opakowań lub produktów w opakowaniu przez instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające, bez generowania nieproporcjonalnych kosztów;
 - c) sytuacji rynkowej na poziomie Unii w odniesieniu do odpowiednich opakowań lub produktów w opakowaniu;
 - d) wpływie tych wymogów na konkurencję;
 - e) obowiązkach w zakresie gospodarowania odpadami opakowaniowymi.
4. Minimalne obowiązkowe wymogi w zakresie zielonych zamówień publicznych mogą mieć postać:
- a) specyfikacji technicznych w rozumieniu art. 42 dyrektywy 2014/24/UE i art. 60 dyrektywy 2014/25/UE;
 - b) kryteriów kwalifikacji w rozumieniu art. 58 dyrektywy 2014/24/UE i art. 80 dyrektywy 2014/25/UE; lub
 - c) warunków realizacji zamówień w rozumieniu art. 70 dyrektywy 2014/24/UE i art. 87 dyrektywy 2014/25/UE.

Minimalne obowiązkowe wymogi w zakresie zielonych zamówień publicznych opracowuje się zgodnie z zasadami zawartymi w dyrektywach 2014/24/UE i 2014/25/UE, aby ułatwić osiągnięcie celów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

5. Instytucje zamawiające i podmioty zamawiające, o których mowa w ust. 1, mogą, w należycie uzasadnionych przypadkach, odstąpić od wymogów określonych w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z ust. 1 ze względów bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Instytucje zamawiające i podmioty zamawiające mogą również, w należycie uzasadnionych przypadkach, odstąpić od tych wymogów, jeżeli prowadziłyby one do nierozwiązywalnych trudności technicznych.

ROZDZIAŁ XI

PRZEKAZANE UPRAWNIENIA I PROCEDURA KOMITETOWA

Artykuł 64

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 7 i 8, art. 6 ust. 4 akapity pierwszy i trzeci, art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 9, art. 7 ust. 12 akapit drugi, art. 7 ust. 13, art. 11 ust. 2, art. 29 ust. 10, art. 29 ust. 12 akapit szósty, art. 29 ust. 13 akapit drugi oraz art. 29 ust. 18, powierza się Komisji na okres 10 lat od dnia 11 lutego 2025 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż 9 miesięcy przed końcem okresu dziesięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż 3 miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 7 i 8, art. 6 ust. 4 akapity pierwszy i trzeci, art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 9, art. 7 ust. 12 akapit drugi, art. 7 ust. 13, art. 11 ust. 2, art. 29 ust. 10, art. 29 ust. 12 akapit szósty, art. 29 ust. 13 akapit drugi oraz art. 29 ust. 18, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 7 lub 8, art. 6 ust. 4 akapity pierwszy lub trzeci, art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 9, art. 7 ust. 12 akapit drugi, art. 7 ust. 13, art. 11 ust. 2, art. 29 ust. 10, art. 29 ust. 12 akapit szósty, art. 29 ust. 13 akapit drugi oraz art. 29 ust. 18 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 65

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet, o którym mowa w art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z art. 5 tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ XII

ZMIANY

Artykuł 66

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/1020

W rozporządzeniu (UE) 2019/1020 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I dodaje się punkty w brzmieniu:

„74. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz.U. L 155 z 12.6.2019, s. 1);

75. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40 z dnia 19 grudnia 2024 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020 i dyrektywy (UE) 2019/904 oraz uchylenia dyrektywy 94/62/WE (Dz.U. L, 2025/40, 22.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/40/oj>).”;

2) w załączniku II uchyla się pkt 8.

Artykuł 67

Zmiany w dyrektywie (UE) 2019/904

W dyrektywie (UE) 2019/904 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach gdy niniejsza dyrektywa koliduje z dyrektywą 94/62/WE lub 2008/98/WE, pierwszeństwo ma niniejsza dyrektywa, chyba że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40 (*) stanowi inaczej.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2025/40 z dnia 19 grudnia 2024 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020 i dyrektywy (UE) 2019/904 oraz uchylenia dyrektywy 94/62/WE (Dz.U. L, 2025/40, 22.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/40/oj>).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy art. 4 niniejszej dyrektywy koliduje z art. 25 ust. 1 i 6 rozporządzenia (UE) 2025/40 w odniesieniu do opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku V pkt 3 tego rozporządzenia, pierwszeństwo ma art. 25 ust. 1 i 6 tego rozporządzenia.”;

2) w art. 6 ust. 5 uchyla się lit. a) i b) od dnia 1 stycznia 2030 r. lub 3 lata od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2025/40, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza;

3) w art. 13 ust. 1 uchyla się lit. e) od dnia 1 stycznia 2030 r. lub 3 lata od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2025/40, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza;

4) art. 13 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja dokonuje przeglądu danych i informacji zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem oraz publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to zawiera ocenę organizacji zbierania danych i informacji, źródeł danych i informacji i metodyki stosowanej przez państwa członkowskie, a także kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych i informacji. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Sprawozdanie sporządza się po pierwszym zgłoszeniu danych i informacji przez państwa członkowskie, a następnie co 4 lata.”;

5) w części B załącznika wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 7, 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego (EPS) lub ekstrudowanego (XPS), tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:

a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos;

b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika; oraz

c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie,

w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;

8) wykonane z polistyrenu ekspandowanego (EPS) lub ekstrudowanego (XPS) pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;

9) wykonane z polistyrenu ekspandowanego (EPS) lub ekstrudowanego (XPS) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka.”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„10) folia termokurczliwa używana na lotniskach lub stacjach kolejowych w celu zabezpieczenia bagażu podczas transportu;

11) chipsy z polistyrenu i innych tworzyw sztucznych stosowane do zabezpieczania zapakowanych towarów podczas transportu i przeładunku;

12) pierścienie z tworzyw sztucznych do łączenia wielopaków używane jako opakowania zbiorcze zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia (UE) 2025/40.”.

ROZDZIAŁ XIII PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 68

Kary

1. Do dnia 12 lutego 2027 r. państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Kary za niezapewnienie zgodności z art. 24–29 obejmują administracyjne kary pieniężne. W przypadku gdy system prawny państwa członkowskiego nie przewiduje administracyjnych kar pieniężnych, niniejszy ustęp można stosować w ten sposób, że procedurę nałożenia kary pieniężnej wszczyna odpowiedni organ, a nakładają ją właściwe sądy krajowe, przy jednoczesnym zapewnieniu skuteczności tych środków prawnych i równoważności ich skutku względem administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w niniejszym ustępie. W każdym przypadku nakładane kary pieniężne również muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

3. Do dnia 12 lutego 2027 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o przepisach i środkach, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 69

Ocena

Do dnia 12 sierpnia 2034 r. Komisja przeprowadzi ocenę niniejszego rozporządzenia oraz jego wkładu w funkcjonowanie rynku wewnętrznego i poprawę zrównoważenia środowiskowego opakowań. Ocena ta będzie zawierać część poświęconą między innymi wpływowi niniejszego rozporządzenia na system rolno-spożywczy i na marnotrawienie żywności. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące najważniejszych ustaleń tej oceny. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania.

*Artykuł 70***Uchylenie i przepisy przejściowe**

1. Dyrektywa 94/62/WE traci moc ze skutkiem od dnia 12 sierpnia 2026 r., z wyjątkiem:
 - a) art. 8 ust. 2 dyrektywy 94/62/WE, który stosuje się nadal przez 30 miesięcy od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego przyjętego na podstawie art. 12 ust. 6 niniejszego rozporządzenia;
 - b) art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 94/62/WE, który stosuje się nadal w odniesieniu do wymogów zasadniczych określonych w pkt 1 tiret pierwsze załącznika II do tej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2029 r.;
 - c) art. 5 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 1 lit. d) i e) oraz art. 6a dyrektywy 94/62/WE, które stosuje się nadal do dnia 31 grudnia 2028 r.;
 - d) art. 12 ust. 3a, 3b, 3c i 4 dyrektywy 94/62/WE, które stosuje się nadal do dnia 31 grudnia 2028 r., a w odniesieniu do przekazywania danych Komisji – do dnia 31 grudnia 2029 r.;
2. Decyzja 97/129/WE traci moc ze skutkiem od dnia 12 sierpnia 2028 r.
3. Decyzje 2001/171/WE i 2009/292/WE pozostają w mocy i są nadal stosowane aż do ich uchylenia przez akty delegowane przyjęte przez Komisję na podstawie art. 5 ust. 8 niniejszego rozporządzenia.
4. Państwa członkowskie mogą utrzymać przepisy krajowe ograniczające wprowadzanie do obrotu opakowań w formatach i do zastosowań wymienionych w załączniku V pkt 2 i 3 do dnia 1 stycznia 2030 r. Artykuł 4 ust. 3 nie ma zastosowania do tych środków krajowych do dnia 1 stycznia 2030 r.
5. Odesłania do uchylonej dyrektywy 94/62/WE odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku XIII do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 71***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 sierpnia 2026 r.

Jednakże art. 67 ust. 5 stosuje się od dnia 12 lutego 2029 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

BÓKA J.

ZAŁĄCZNIK I

Orientacyjny wykaz wyrobów objętych definicją opakowania w art. 3 ust. 1 pkt 1

A. Artykuł 3 ust. 1 pkt 1 lit. a)

1. Wyroby będące opakowaniami:

Pudełka po słodyczach

Folia pokrywająca opakowania płyt CD

Torebki do wysyłania pocztą katalogów i czasopism (z zawartością)

Ozdobne podkładki pod ciasta sprzedawane z ciastem

Rolki, tuby oraz cylindry, wokół których nawijany jest giętki materiał (na przykład folia z tworzywa sztucznego, aluminium lub papier) z wyjątkiem rolek, tub i cylindrów będących częścią urządzeń produkcyjnych i nieużywanych do prezentacji produktów jako jednostki sprzedaży

Doniczki do kwiatów i roślin, w tym wielodoniczki, przeznaczone wyłącznie do sprzedaży i transportu

Szklane butelki do roztworów do iniekcji

Szpule na płyty CD (sprzedawane z płytami CD, nieprzeznaczone do wykorzystywania do przechowywania płyt)

Wieszaki na ubrania (sprzedawane z ubraniami)

Pudełka od zapalek

Opakowania zapewniające sterylność (torebki, tacki i materiały niezbędne do zachowania sterylności produktu)

Stalowe butle wielokrotnego napełniania używane do różnych rodzajów gazu, z wyłączeniem gaśnic

Foliowe opakowania po herbacie i kawie

Pudełka na tubki pasty do zębów

2. Wyroby niebędące opakowaniami:

Doniczki do kwiatów i roślin, w tym wielodoniczki, wykorzystywane w relacjach między przedsiębiorstwami na różnych etapach produkcji lub przeznaczone do sprzedaży wraz z rośliną

Pudełka na narzędzia

Warstwy wosku pokrywające ser

Oślonki kiełbas

Wieszaki na ubrania (sprzedawane oddzielnie)

Wkłady atramentowe do drukarek

Opakowania na płyty CD, DVD i kasyety wideo (sprzedawane razem z płytami CD, DVD lub kasetami wideo)

Szpule na płyty CD (sprzedawane puste, przeznaczone do wykorzystywania do przechowywania płyt)

Rozpuszczalne torebki na detergenty

Znicze nagrobne (pojemniki na świece)

Ręczny młynek (stanowiący część pojemnika wielokrotnego napełniania, na przykład młynek do pieprzu do wielokrotnego napełniania)

B. Wyroby objęte zakresem art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. b) i c)

1. Wyroby będące opakowaniami:

Etykiety zawieszane bezpośrednio lub umieszczone na produkcie, w tym samoprzylepne etykiety umieszczone na owocach i warzywach

Szczoteczka do nakładania tuszu do rzęs stanowiąca część zamknięcia opakowania

Samoprzylepne etykiety umieszczone na innym wyrobie opakowaniowym

Zszywki

Koszulki foliowe

Miarka, stanowiąca element zamknięcia pojemnika na detergenty

Ręczny młynek (stanowiący część pojemnika jednorazowego użytku wypełnionego produktem, na przykład młynek do pieprzu wypełniony pieprzem)

2. Wyroby niebędące opakowaniami:

Identyfikatory RFID

Etykiety w formie naklejek na opony zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 ⁽¹⁾

C. Artykuł 3 ust. 1 pkt 1 lit. d) i e)

1. Wyroby będące opakowaniami, jeżeli są zaprojektowane i przeznaczone do napełniania w punkcie sprzedaży:

Torby na zakupy – papierowe lub z tworzywa sztucznego

Jednorazowe talerze i kubki

Folia spożywcza

Torebki na kanapki

Folia aluminiowa

Folia z tworzywa sztucznego na ubrania wyczyszczone w pralniach

2. Wyroby niebędące opakowaniami:

Mieszadło

Jednorazowe sztucce

Papier do pakowania (sprzedawany oddzielnie konsumentom i podmiotom gospodarczym)

Papierowe formy do ciasta (sprzedawane puste)

Ozdobne podkładki pod ciasta sprzedawane oddzielnie

Jednorazowe talerze i kubki nieprzeznaczone do napełnienia w punkcie sprzedaży

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/740 z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych parametrów, zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1369 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1222/2009 (Dz.U. L 177 z 5.6.2020, s. 1).

ZAŁĄCZNIK II

Kategorie i parametry na potrzeby oceny możliwości recyklingu opakowań

Tabela 1

Orientacyjny wykaz materiałów opakowaniowych oraz rodzajów i kategorii opakowań, o których mowa w art. 6

Kategoria nr	Główny materiał opakowaniowy	Rodzaj opakowań	Format (niewyczerpujący wykaz do celów ilustracyjnych)	Barwa / przepuszczalność optyczna
1	Szkło	Opakowania szklane i wielomateriałowe składające się w większości ze szkła	Butelki, słoiki, flakony, słoiczki na kosmetyki, kubeczki, ampułki, fiolki ze szkła (szkło sodowo-wapniowo-krzemianowe), pojemniki aerozolowe	—
2	Papier/tektura	Opakowania z papieru/tektury	Pudła, tacki, opakowania zbiorcze, elastyczne opakowania papierowe (np. folie, arkusze, torebki, przykrywki, rożki, owijki)	—
3	Papier/tektura	Opakowania wielomateriałowe składające się w większości z papieru/tektury	Kartony do pakowania płynów i papierowe kubki (tj. laminowane poliolefinami, z aluminium lub bez), tacki, talerze i kubki, metalizowane lub laminowane tworzywem sztucznym papier/tektura, papier/tektura z wkładkami/okienkami z tworzywa sztucznego	—
4	Metal	Opakowania stalowe i wielomateriałowe składające się w większości ze stali	Formaty opakowań sztywnych (pojemniki aerozolowe, puszki, puszki na farby, pudła, tacki, bębny, tuby) wykonanych ze stali, w tym blachy białej i stali nierdzewnej	—
5	Metal	Opakowania aluminiowe i wielomateriałowe składające się w większości z aluminium – sztywne	Formaty opakowań sztywnych (puszki na żywności i napoje, butelki, pojemniki aerozolowe, bębny, tuby, puszki, pudła, tacki) wykonanych z aluminium	—
6	Metal	Opakowania aluminiowe i wielomateriałowe składające się w większości z aluminium – półsztywne i elastyczne	Formaty opakowań półsztywnych i elastycznych (pojemniki i tacki, tuby, folie, folie elastyczne) wykonanych z aluminium	—
7	Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – sztywne	Butelki i butle	Przezroczyste bezbarwne/barwne, nieprzezroczyste
8	Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – sztywne	Formaty opakowań sztywnych inne niż butelki i butle (w tym naczynia, kubeczki, słoiki, kubki, jedno- i wielowarstwowe tacki i pojemniki, pojemniki aerozolowe)	Przezroczyste bezbarwne/barwne, nieprzezroczyste
9	Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – elastyczne	Folie	Naturalne/barwne
10	Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – sztywne	Pojemniki, butelki, tacki, naczynia i tuby	Naturalne/barwne
11	Tworzywa sztuczne	Polietylen – elastyczne	Folie, w tym opakowania wielowarstwowe i wielomateriałowe	Naturalne/barwne
12	Tworzywa sztuczne	Polipropylen – sztywne	Pojemniki, butelki, tacki, naczynia i tuby	Naturalne/barwne
13	Tworzywa sztuczne	Polipropylen – elastyczne	Folie, w tym opakowania wielowarstwowe i wielomateriałowe	Naturalne/barwne

Kategoria nr	Główny materiał opakowaniowy	Rodzaj opakowań	Format (niewyczerpujący wykaz do celów ilustracyjnych)	Barwa / przepuszczalność optyczna
14	Tworzywa sztuczne	HDPE i polipropylen – sztywne	Skrzynie i palety, płyty faliste z tworzyw sztucznych	Naturalne/barwne
15	Tworzywa sztuczne	PS i XPS – sztywne	Formaty opakowań sztywnych (w tym opakowania przetworów mlecznych, tacki, kubki i inne pojemniki na żywność)	Naturalne/barwne
16	Tworzywa sztuczne	EPS – sztywne	Formaty opakowań sztywnych (w tym pudełka na ryby / AGD i tacki)	Naturalne/barwne
17	Tworzywa sztuczne	Pozostałe sztywne tworzywa sztuczne (np. PVC, PC), w tym materiały wielomateriałowe – sztywne	Formaty opakowań sztywnych, w tym duże pojemniki do przewozu luzem, bębny	—
18	Tworzywa sztuczne	Inne elastyczne tworzywa sztuczne, w tym materiały wielomateriałowe – elastyczne	Torebki, blistry, opakowania termoformowane, opakowania próżniowe, opakowania ze zmodyfikowaną atmosferą/wilgotnością, w tym elastyczne duże pojemniki do przewozu luzem, torby, folia stretch	—
19	Tworzywa sztuczne	Biodegradowalne tworzywa sztuczne ⁽¹⁾ – sztywne (na przykład PLA, PHB) i elastyczne (na przykład PLA)	Formaty opakowań sztywnych i elastycznych	—
20	Drewno, korek	Opakowania drewniane, w tym opakowania korkowe	Palety, pudła, skrzynie	—
21	Wyroby włókiennicze	Naturalne i syntetyczne włókna tekstylne	Torby	—
22	Wyroby ceramiczne lub porcelanowe wyroby kamionkowe	Glina, kamień	Naczynia, pojemniki, butelki, słoiki	—

⁽¹⁾ Należy zauważyć, że niniejsza kategoria obejmuje tworzywa sztuczne łatwo ulegające biodegradacji (co oznacza udowodnioną zdolność do przekształcenia > 90 % materiału oryginalnego w CO₂, wodę i minerały w procesach biologicznych w ciągu 6 miesięcy) niezależnie od surowców wykorzystanych do ich produkcji. Biopolimery, które nie ulegają łatwo biodegradacji, wchodzą w zakres pozostałych odpowiednich kategorii tworzyw sztucznych.

Tabela 2

Orientacyjny wykaz materiałów opakowaniowych i kategorii opakowań, o których mowa w art. 6

Materiały	Kategorie	Związek z tabelą 1 w załączniku II
Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – sztywne	kategorie 7, 8
	PE – sztywne, PP – sztywne, HDPE i PP – sztywne	kategorie 10, 12, 14
	Folie/elastyczne	kategorie 9, 11, 13, 18
	PS, XPS, EPS	kategorie 15, 16
	Pozostałe sztywne tworzywa sztuczne	kategoria 17
	Biodegradowalne (sztywne i elastyczne)	kategoria 19

Materiały	Kategorie	Związek z tabelą 1 w załączniku II
Papier/tektura	Papier/tektura (z wyjątkiem kartonu do pakowania płynów)	kategorie 2, 3
	Karton do pakowania płynów	kategoria 3
Metal	Aluminium	kategorie 5, 6
	Stal	kategoria 4
Szkło	Szkło	kategoria 1
Drewno	Drewno, korek	kategoria 20
Inne	Tekstylia, ceramika/porcelana i inne	kategorie 21, 22

Tabela 3

Klasy wydajności recyklingu

Możliwość recyklingu opakowań wyraża się w klasach wydajności A, B lub C.

Od 2030 r. wydajność recyklingu opiera się na kryteriach projektowania z myślą o recyklingu. Kryteria projektowania z myślą o recyklingu zapewniają wykorzystywanie w obiegu zamkniętym powstałych surowców wtórnych o jakości wystarczającej do zastąpienia surowców pierwotnych.

Ocenę opartą na kryteriach projektowania z myślą o recyklingu przeprowadza się dla każdej kategorii opakowań wymienionej w tabeli 1, z uwzględnieniem metodyki ustanowionej na podstawie art. 6 ust. 4 oraz powiązanych aktów delegowanych, a także parametrów określonych w tabeli 4. Po przeprowadzeniu ważenia kryteriów dla każdej jednostki opakowania zostaje ona zaklasyfikowana do kategorii A, B lub C. W przypadku gdy klasa wydajności recyklingu jednostki opakowania wynosi poniżej 70 %, uznaje się, że jednostka nie spełnia wymogów klas wydajności recyklingu, w związku z czym opakowanie zostaje uznane za technicznie niezdatne do recyklingu, a jego wprowadzanie do obrotu zostaje ograniczone.

Od 2035 r. do oceny możliwości recyklingu opakowania dodaje się nowy czynnik – ocena recyklingu na dużą skalę. W związku z tym przeprowadzana będzie nowa ocena opierająca się na ilości (masie) materiału faktycznie poddawanego recyklingowi z każdej kategorii opakowań zgodnie z metodyką określoną w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 6 ust. 5. Progi dotyczące rocznego recyklingu materiałów opakowaniowych pozwalające stwierdzić zgodność z wymogami oceny recyklingu na dużą skalę określa się z uwzględnieniem celów określonych w art. 3 ust. 1 pkt 39.

2030		2035			2038		
Klasa wydajności recyklingu	Projektowanie z myślą o recyklingu Ocena możliwości recyklingu na jednostkę, w drodze ważenia kryteriów	Klasa wydajności recyklingu (dla projektowania z myślą o recyklingu)	Projektowanie z myślą o recyklingu Ocena Możliwości recyklingu na jednostkę, w drodze ważenia kryteriów	Klasa wydajności recyklingu (do oceny recyklingu na dużą skalę)	Klasa wydajności recyklingu	Projektowanie z myślą o recyklingu Ocena możliwości recyklingu na jednostkę, w drodze ważenia kryteriów	Klasa wydajności recyklingu (do oceny recyklingu na dużą skalę)
Klasa A	co najmniej 95 %	Klasa A	co najmniej 95 %	Klasa A (recykling na dużą skalę)	Klasa A	co najmniej 95 %	Klasa A (recykling na dużą skalę)
Klasa B	co najmniej 80 %	Klasa B	co najmniej 80 %	Klasa B (recykling na dużą skalę)	Klasa B	co najmniej 80 %	Klasa B (recykling na dużą skalę)
Klasa C	co najmniej 70 %	Klasa C	co najmniej 70 %	Klasa C (recykling na dużą skalę)	Klasa C ZAKAZ WPROWADZANIA DO OBROTU	co najmniej 70 %	Klasa C (recykling na dużą skalę)
TECHNICZNIE NIEZDATNE DO RECYKLINGU	poniżej 70 %	TECHNICZNIE NIEZDATNE DO RECYKLINGU	poniżej 70 %	NIEPODDAWANE RECYKLINGOWI NA DUŻĄ SKALĘ (poniżej progów określonych w art. 3 ust. 1 pkt 39)	TECHNICZNIE NIEZDATNE DO RECYKLINGU	poniżej 70 %	NIEPODDAWANE RECYKLINGOWI NA DUŻĄ SKALĘ (poniżej progów określonych w art. 3 ust. 1 pkt 39)

Tabela 4

Niewyczerpujący wykaz parametrów do celów ustalenia kryteriów projektowania z myślą o recyklingu zgodnie z art. 6

Kryteria projektowania z myślą o recyklingu ustala się na podstawie wykazu znajdującego się w niniejszej tabeli (jak określono w art. 6 ust. 4). Kryteria projektowania z myślą o recyklingu wykorzystuje się następnie do ustalenia obliczeń decydujących o klasach wydajności wymienionych w tabeli 3. Ponadto w ocenie parametrów określonych w tym wykazie uwzględnia się:

- możliwość oddzielenia dowolnej części składowej opakowania, ręcznie przez użytkowników końcowych albo w zakładach przetwórczych,
- efektywność procesów sortowania i recyklingu, na przykład odzysk,
- rozwój technologii sortowania i recyklingu (aby uwzględnić to, że nawet jeśli opakowanie nie nadaje się obecnie do sortowania, to może się do niego nadawać za 2 lata), oraz
- zachowanie funkcjonalności surowców wtórnych w stopniu umożliwiającym zastępowanie surowców pierwotnych.

Przy ustalaniu kryteriów projektowania z myślą o recyklingu uwzględnia się funkcjonalność opakowania, którą zapewniają poniższe parametry.

Parametry na potrzeby kryteriów projektowania z myślą o recyklingu	Znaczenie parametru
Dodatki	Dodatki często odnoszą się do substancji dodawanych do materiałów w celu nadania im szczególnych właściwości. Obecność dodatków w pojemnikach opakowaniowych może prowadzić do nieprawidłowego sortowania materiałów opakowaniowych podczas procesu sortowania oraz zanieczyszczać uzyskane surowce wtórne.
Etykiety	Wielkość obszaru pokrytego etykietami może mieć wpływ na efektywność procesu sortowania. Na jakość surowca wtórnego wpływa również materiał, z którego wykonana jest etykieta, oraz rodzaj kleju lub spoiwa.
Opaski	Stopień, w jakim opaska pokrywa główną część opakowania, wpływa na możliwości sortowania. Ponadto stosowanie opasek może mieć wpływ na możliwość oddzielenia ich od głównej części opakowania. Materiał, z którego wykonana jest opaska, może mieć wpływ zarówno na możliwość sortowania, jak i na możliwość recyklingu opakowania.
Zamknięcia i inne małe części składowe opakowań	Zamknięcia oznaczają części składowe stosowane do zamykania lub plombowania opakowania. Mogą istnieć różne rodzaje zamknięć, sztywne lub elastyczne, takie jak folia termokurczliwa umożliwiająca łatwe stwierdzenie jej naruszenia, wyściółki, zakrętki, wieczka, plomby, zawory itp. Materiał, z którego wykonane jest zamknięcie, może mieć wpływ zarówno na możliwość sortowania, jak i na możliwość recyklingu opakowania. Zamknięcia, które nie są trwale przymocowane do opakowania, mogą zwiększać zaśmiecenie. Umieszczenie małych części składowych opakowania na jego głównej części może mieć wpływ na możliwość oddzielenia elementów opakowania i możliwość recyklingu tego opakowania. Ponadto części te mogą zaginąć w procesie sortowania i recyklingu.
Spoiwa	Spoiwa mogą być stosowane w sposób umożliwiający ich łatwe oddzielenie w procesie recyklingu lub przez użytkownika końcowego lub w taki sposób, by nie wpływały na efektywność procesów sortowania i recyklingu. Obecność pozostałości spoiw na opakowaniu może obniżyć jakość (czystość) surowców wtórnych. Spoiwa zmywalne mogą zapewnić oddzielenie od głównej części opakowania i brak pozostałości spoiwa w surowcu wtórnym.

Parametry na potrzeby kryteriów projektowania z myślą o recyklingu	Znaczenie parametru
Barwniki	<p>Barwniki to substancje nadające barwę materiałowi opakowaniowemu.</p> <p>Mocno zabarwione materiały w papierze lub tworzywach sztucznych mogą powodować problemy z sortowaniem i obniżyć jakość surowców wtórnych.</p>
Skład materiałowy	<p>Preferowane jest stosowanie monomateriałów lub kombinacji materiałów, które pozwalają na łatwe oddzielenie i zapewniają wysoki odzysk surowców wtórnych.</p>
Bariery/powłoki	<p>Materiał lub substancja dodane w celu nadania właściwości barierowych (bariera) lub różne materiały stosowane na powierzchni w celu nadania innych właściwości (powlekanie).</p> <p>Obecność barier lub powłok w opakowaniu może utrudniać recykling. Preferowane są kombinacje zapewniające wysoki odzysk surowców wtórnych.</p>
Farby drukarskie i lakiery/ drukowanie / nanoszenie kodów	<p>Farby drukarskie i lakiery są mieszaninami barwników z innymi substancjami nakładanymi na materiał w procesie drukowania lub powlekania (farba drukarska) lub nakładania powłoki ochronnej wykonanej z żywicy i/lub estru celulozy rozpuszczonego w lotnym rozpuszczalniku (lakier). Nanoszenie kodów oznacza drukowanie bezpośrednio na opakowaniach handlowych do celów oznaczania partii produkcyjnych oraz umieszczania innych informacji i elementów identyfikacji wizualnej.</p> <p>Stosowanie farb drukarskich zawierających substancje potencjalnie niebezpieczne uniemożliwia recykling, ponieważ takie jednostki opakowań nie mogą być poddane recyklingowi. Farby drukarskie po uwolnieniu mogą zanieczyścić strumień recyklingu poprzez wodę stosowaną do mycia. Podobnie farby drukarskie, które nie są uwalniane, mogą pogorszyć przejrzystość strumienia recyklingu.</p>
Pozostałości produktu / łatwość opróżniania	<p>Pozostałości zawartości opakowania mogą mieć wpływ na możliwość sortowania i na możliwość recyklingu opakowania. Opakowanie powinno być zaprojektowane tak, by umożliwić łatwe opróżnienie go z zawartości; powinno być wyrzucane w stanie całkowicie opróżnionym.</p>
Łatwość demontażu	<p>Części składowe, które są trwale do siebie przymocowane, mogą mieć wpływ na możliwość sortowania i recyklingu opakowania. Odpowiednie projektowanie opakowań może ułatwić rozdzielanie różnych części składowych na różne strumienie materiałów.</p>

ZAŁĄCZNIK III

Opakowania kompostowalne

Warunki, które należy wziąć pod uwagę przy nakazywaniu stosowania formatu opakowań kompostowalnych lub przy wprowadzaniu takiego formatu:

- a) opakowania nie mogły zostać zaprojektowane jako opakowania wielokrotnego użytku lub produkty nie mogą być wprowadzane do obrotu bez opakowań;
- b) opakowania są zaprojektowane w taki sposób, aby zapewnić ich włączenie do strumienia odpadów organicznych po końcu ich przydatności do użycia;
- c) opakowania wykazują takie właściwości biodegradowalne, że podlegają one rozkładowi fizycznemu lub biologicznemu, w tym fermentacji beztlenowej, co doprowadza ostatecznie do ich przekształcenia w dwutlenek węgla i wodę, nową biomasę mikroorganizmów, składniki mineralne i – w sytuacji braku dostępu do tlenu – w metan;
- d) korzystanie z opakowań przyczynia się w istotnym stopniu do usprawnienia procesu zbierania odpadów organicznych w porównaniu z korzystaniem z niekompostowalnych materiałów opakowaniowych;
- e) korzystanie z opakowań w istotnym stopniu ogranicza poziom skażenia kompostu opakowaniami niekompostowalnymi oraz nie powoduje jakichkolwiek problemów w przetwarzaniu bioodpadów
- f) korzystanie z opakowań nie zwiększa poziomu skażenia strumieni odpadów z opakowań niekompostowalnych.

ZAŁĄCZNIK IV

Metodyka oceny w zakresie minimalizacji opakowań

Część A

Kryteria wydajności

1. Ochrona produktu: projekt opakowania musi zapewniać ochronę produktu od chwili jego zapakowania lub od chwili napełnienia opakowania produktem do chwili jego końcowego wykorzystania, aby nie dopuścić do poważnego uszkodzenia produktu, jego utraty, pogorszenia jego stanu lub jego zmarnowania. Wymogi w tym zakresie mogą obejmować ochronę przed uszkodzeniem mechanicznym lub chemicznym, wibracjami, zgniataniem, wilgocią, utratą wilgoci, utlenieniem, światłem, dostępem tlenu, zakażeniem drobnoustrojami, szkodnikami, pogorszeniem właściwości organoleptycznych itp. oraz mogą obejmować odesłania do szczególnych przepisów prawnych Unii ustanawiających wymogi w zakresie jakości produktów.
2. Procesy wytwarzania opakowań: projekt opakowania musi być zgodny z procesami wytwarzania i napełniania opakowań. Procesy wytwarzania opakowań mogą determinować elementy projektu opakowania, takie jak kształt pojemnika, tolerancje grubości, wielkość, wykonalność oprzyrządowania lub specyfikacje minimalizujące powstawanie odpadów w procesie wytwarzania. Procesy stosowane przez wytwórcę produktów mogą również wymagać zaprojektowania opakowania z zachowaniem określonych cech, takich jak odporność na uderzenia i naprężenia, wytrzymałość mechaniczna, prędkość i wydajność linii pakującej, stabilność w przewozie, odporność na ciepło, skuteczne zamknięcie, minimalna wolna przestrzeń nad produktem lub higiena.
3. Logistyka: projekt opakowania musi zapewniać odpowiedni i bezpieczny przebieg dystrybucji, transportu produktu w opakowaniu, jego obsługi i jego magazynowania. Wymogi mogą obejmować koordynację wymiarową w celu optymalnego wykorzystania przestrzeni, zgodność z systemami układania na paletach i zdejmowania z palet, systemem obsługi i magazynowania oraz zachowanie integralności systemu pakowania podczas transportu i przeładunku.
4. Funkcjonalność opakowania: projekt opakowania musi zapewniać jego funkcjonalność, biorąc pod uwagę przeznaczenie produktu i jego szczególne cechy prowadzące do jego sprzedaży, na przykład jako prezent lub z okazji wydarzeń sezonowych.
5. Wymogi informacyjne: projekt opakowania musi zapewniać możliwość przekazania użytkownikom końcowym wszelkich wymaganych informacji na temat samego produktu w opakowaniu, sposobu jego stosowania, jego przechowywania i dbania o niego, uwzględniając wszelkie instrukcje bezpieczeństwa. Wymogi mogą obejmować dostarczanie informacji o produkcie, instrukcji przechowywania, zastosowania i używania, kodów kreskowych oraz daty minimalnej trwałości.
6. Higiena i bezpieczeństwo: projekt opakowania musi zapewniać bezpieczeństwo użytkownika i konsumenta, a także bezpieczeństwo i higienę produktu przez cały okres jego dystrybucji, końcowego wykorzystania i unieszkodliwiania produktu w opakowaniu. Wymogi mogą obejmować: zaprojektowanie w sposób umożliwiający bezpieczną obsługę, zabezpieczenia przed dostępem dzieci, zabezpieczenia przed naruszeniem, kradzieżą i podrabianiem, umieszczenie ostrzeżeń o niebezpieczeństwie, możliwość łatwego ustalenia zawartości, umieszczenie przyrządu umożliwiającego bezpieczne otwieranie lub zamknięcie z zaworami upustowymi.
7. Wymogi prawne: projekt opakowania musi zapewniać, aby opakowanie i produkt w opakowaniu mogły być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami prawa.
8. Zawartość materiału pochodzących z recyklingu, możliwość recyklingu i ponowne użycie: projekt opakowania musi zapewniać możliwość ponownego użycia, możliwość recyklingu oraz wykorzystanie materiału pochodzącego z recyklingu zgodnie z wymogami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu. Jeżeli opakowanie jest przeznaczone do ponownego użycia, musi spełniać wymogi przewidziane w art. 11 ust. 1. Oznacza to, że może zaistnieć konieczność zwiększenia masy lub objętości opakowania w stosunku do tego, co byłoby możliwe w świetle innych wskaźników wydajności, aby umożliwić na przykład większą liczbę podróży lub rotacji, ułatwić włączenie materiału pochodzącego z recyklingu lub zwiększyć możliwość recyklingu (na przykład przy przechodzeniu na monomateriał lub na materiał pokonsumencki pochodzący z recyklingu).

Część B

Metodyka oceny i ustalania minimalnej objętości i masy opakowania

Sposób przeprowadzania oceny minimalnej objętości i masy opakowania niezbędnej do zapewnienia funkcjonalności opakowania opisanej w art. 3 ust. 1 pkt 1 wyjaśnia się w dokumentacji technicznej, przy czym wyjaśnienie to musi zawierać przynajmniej:

- a) opis rezultatu oceny, zawierający szczegółowe informacje na temat sposobu, w jaki obliczono minimalną wymaganą masę i objętość opakowania; w tym kontekście bierze się pod uwagę i dokumentuje potencjalne różnice między partiami produkcyjnymi tego samego opakowania;
 - b) w odniesieniu do każdego kryterium wydajności wymienionego w części A – opis z wyjaśnieniem tego, który wymóg dotyczący projektowania uniemożliwia dodatkowe ograniczenie masy lub objętości opakowania bez wywarcia niekorzystnego wpływu na jego funkcjonalność, w tym na względy bezpieczeństwa i higieny w odniesieniu do produktu w opakowaniu, samego opakowania i użytkownika; opisuje się metodę wykorzystaną do zidentyfikowania wspomnianych wymogów dotyczących projektowania oraz wyjaśnia przyczyny uniemożliwiające dodatkowe ograniczenie masy lub objętości opakowania; bada się wszystkie możliwości ograniczenia wagi lub objętości opakowania dostępne dla danego materiału opakowaniowego, na przykład ograniczenie wszelkich zbędnych warstw, które nie spełniają funkcji opakowania; zastąpienie jednego materiału opakowaniowego innym nie uznaje się za wystarczające;
 - c) wyniki wszelkich testów, analiz rynku lub badań, które wykorzystano na potrzeby oceny przeprowadzonej zgodnie z lit. a) i b).
-

ZAŁĄCZNIK V

Ograniczenia w stosowaniu określonych formatów opakowań

	Format opakowań	Ograniczenie w stosowaniu	Przykład ilustrujący
1.	Opakowania zbiorcze jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wykorzystywane w punkcie sprzedaży do grupowania produktów sprzedawanych w butelkach, puszkach, metalowych pudełkach, słoiczkach, kubkach i paczkach, zaprojektowane jako opakowania udogadniające pozwalające konsumentom dokonać zakupu więcej niż jednej sztuki produktu lub zachęcające ich do tego. Nie obejmują one opakowań zbiorczych niezbędnych do usprawnienia procesu postępowania z produktami.	Folie do grupowania produktów, folia termokurczliwa
2.	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na nieprzetworzone świeże owoce i warzywa	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych służące do przechowywania paczkowanych świeżych owoców i warzyw o wadze poniżej 1,5 kg. Państwa członkowskie mogą wprowadzać zwolnienia od tego ograniczenia, jeśli wykazano konieczność uniknięcia utraty wody lub jędrności, zagrożeń mikrobiologicznych lub wstrząsów fizycznych, utleniania lub jeśli nie ma innej możliwości, aby uniknąć mieszania się ekologicznych i nieekologicznych owoców i warzyw, zgodnie z dotyczącymi certyfikacji i znakowania wymogami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 ⁽¹⁾ , bez ponoszenia nieproporcjonalnych kosztów ekonomicznych i administracyjnych.	Siatki, torebki, tacki, pojemniki
3.	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych przeznaczone do napełniania żywnością i napojami spożywanymi na miejscu w obiektach w sektorze HoReCa obejmujących całą powierzchnię przeznaczoną do spożywania posiłków w miejscach prowadzenia działalności i poza tymi miejscami, na której rozmieszczono stoliki i stołki oraz wyznaczono miejsca do spożywania posiłków na stojąco, a także powierzchnię przeznaczoną do spożywania posiłków udostępnianą użytkownikom końcowym wspólnie przez szereg podmiotów gospodarczych lub osób trzecich na potrzeby spożywania żywności i napojów. Zwolnione z tego ograniczenia są przedsiębiorstwa sektora HoReCa, które nie mają dostępu do wody pitnej.	Tacki, jednorazowe talerze i kubki, torby, pudełka
4.	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na dodatki do potraw, dżemy, sosy, zabielaacz do kawy, cukier oraz przyprawy w sektorze HoReCa	Opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stosowane w sektorze HoReCa, zawierające pojedyncze porcje żywności, wykorzystywane do przechowywania dodatków do potraw, dżemów, sosów, zabielaacza do kawy, cukru i przypraw, z wyjątkiem następujących przypadków: a) takie opakowania są dołączane do gotowej do spożycia żywności na wynos przeznaczonej do natychmiastowego spożycia bez konieczności dalszego przygotowywania; b) takie opakowania są wymagane w celu zapewnienia bezpieczeństwa i higieny w placówkach, w których istnieje medyczny wymóg w zakresie zindywidualizowanej opieki, takich jak szpitale, kliniki, placówki opiekuńczo-pielęgniarskie.	Saszetki, kubeczki, tacki, pudełka

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).

	Format opakowań	Ograniczenie w stosowaniu	Przykład ilustrujący
5.	Opakowania jednorazowego użytku stosowane w sektorze zakwaterowania na potrzeby indywidualnych rezerwacji	Opakowania jednorazowego użytku dla kosmetyków, produktów higieny osobistej i artykułów toaletowych stosowane w sektorze zakwaterowania, opisanym w statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2, wyłącznie na potrzeby indywidualnych rezerwacji i przeznaczone do wyrzucenia przed przyjazdem następnych gości.	Butelki na szampon, butelki na płyn do mycia rąk i balsam do ciała, saszetki, w których umieszcza się kostki mydła
6.	Bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego	Bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, z wyjątkiem bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako opakowanie handlowe żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności.	Bardzo cienkie torby oferowane do artykułów spożywczych luzem

ZAŁĄCZNIK VI

Wymogi szczególne dotyczące systemów ponownego użycia i punktów ponownego napełniania

Na potrzeby niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

- a) „wytyczne dotyczące zarządzania” oznaczają strukturę zarządzania systemem ponownego użycia, określającą role uczestników systemu, własność i wszelkie przewidywane przeniesienie własności opakowań, a także inne odpowiednie elementy zarządzania systemem ponownego użycia określone w niniejszym załączniku;
- b) „system o obiegu zamkniętym” oznacza system ponownego użycia, w ramach którego operator systemu lub współpracująca grupa uczestników systemu zarządzają obiegiem opakowań wielokrotnego użytku bez zmiany właściciela opakowania;
- c) „system o obiegu otwartym” oznacza system ponownego użycia, w ramach którego obieg opakowań wielokrotnego użytku odbywa się między nieokreśloną liczbą uczestników systemu, przy czym na co najmniej jednym etapie procesu ponownego użycia dochodzi do zmiany właściciela opakowania;
- d) „operator systemu” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która jest uczestnikiem systemu i zarządza systemem ponownego użycia;
- e) „uczestnik systemu” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która uczestniczy w funkcjonowaniu systemu ponownego użycia i która wykonuje przynajmniej jedną z następujących czynności: zbiera opakowania od użytkowników końcowych albo od innych uczestników systemu, odnawia je, dystrybuuje je pomiędzy uczestnikami systemu, transportuje je, napełnia je produktami, pakuje je lub oferuje je użytkownikom końcowym; w ramach systemu ponownego użycia funkcjonować może więcej niż jeden uczestnik systemu.

Część A

Wymogi dotyczące systemów ponownego użycia

1. Wymogi ogólne dotyczące systemów ponownego użycia

Wszystkie systemy ponownego użycia muszą:

- a) mieć jasno określoną strukturę zarządzania, jak opisano w wytycznych dotyczących zarządzania;
- b) mieć strukturę zarządzania, która:
 - (i) zapewnia możliwość osiągnięcia celów systemu określonych w wytycznych dotyczących zarządzania oraz, w stosownych przypadkach, celów w zakresie ponownego użycia oraz wszelkich innych celów systemu;
 - (ii) zapewnia wszystkim podmiotom gospodarczym, które chcą stać się uczestnikami systemu równy dostęp do systemu oraz zapewnia ich sprawiedliwe traktowanie;
 - (iii) zapewnia wszystkim użytkownikom końcowym równy dostęp do systemu oraz ich sprawiedliwe traktowanie;
- c) być zaprojektowane w taki sposób, aby opakowania wielokrotnego użytku poddawane w nich rotacji osiągały co najmniej minimalną zamierzoną liczbę rotacji określoną w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 11 ust. 2;
- d) zawierać zasady regulujące ich funkcjonowanie, w tym wymogi dotyczące sposobu wykorzystywania opakowań, które są uznawane przez wszystkich uczestników systemu i które:
 - (i) określają rodzaje i projekty opakowań, które mogą być przedmiotem obiegu w ramach systemu;
 - (ii) opisują produkty, które mają być wykorzystywane, napełniane lub transportowane za pośrednictwem systemu;
 - (iii) określają warunki właściwego postępowania z opakowaniami i ich właściwego wykorzystywania;
 - (iv) określają szczególne wymogi dotyczące odnawiania opakowań;
 - (v) określają wymogi dotyczące zbierania opakowań;
 - (vi) określają wymogi dotyczące przechowywania opakowań;

- (vii) określają wymagania dotyczące napełniania opakowań lub umieszczania w nich produktów;
 - (viii) określają zasady służące zapewnieniu skutecznego i sprawnego zbierania opakowań wielokrotnego użytku, uwzględniające między innymi zapewnianie zachęt skłaniających użytkowników końcowych do zwracania opakowań do punktów zbiórki lub w ramach systemu zbierania grupowego;
 - (ix) określają zasady zapewniające równy i sprawiedliwy dostęp do systemu ponownego użycia, w tym również konsumentom podatnym na zagrożenia;
- e) mieć operatora systemu, który sprawuje kontrolę nad prawidłowym funkcjonowaniem systemu oraz monitoruje, czy zapewniono w nim odpowiednie warunki sprzyjające ponownemu użyciu;
 - f) obejmować zasady sprawozdawczości umożliwiające uzyskanie dostępu do danych na temat liczby napełnień lub ponownych użyci (tj. rotacji w podziale na kategorie) oraz odrzuconych opakowań, poziomu zbierania (tj. poziomów zwrotu), jednostek sprzedaży lub jednostek ekwiwalentnych, w tym informacje na temat materiału i kategorii – lub szacowanej średniej, jeżeli takie obliczenia nie są wykonalne – liczby jednostek opakowań wielokrotnego użytku lub wielokrotnego napełniania dodanych do systemu oraz liczby jednostek opakowań, które zostały objęte planem końca przydatności do użycia;
 - g) zapewniać, aby projekt opakowania został określony zgodnie ze wspólnie uzgodnionymi specyfikacjami lub standardami;
 - h) zapewniać sprawiedliwy podział kosztów i korzyści między wszystkimi uczestnikami systemu;
 - i) zapewniać wdrożenie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku wykorzystywanych w systemie, które stały się odpadami.

Systemy o obiegu otwartym, które nie mają operatora systemu, są zwolnione z wymogów zawartych w lit. b) ppkt (i), lit. e), f) i h).

Systemy o obiegu otwartym utworzone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia są zwolnione z wymogów określonych w lit. a), b) ppkt (i) i (ii), lit. e), f) i h).

2. Wymogi dotyczące systemów o obiegu zamkniętym

Poza wymogami ogólnymi dotyczącymi systemów ponownego użycia wymienionymi w pkt 1, systemy o obiegu zamkniętym muszą spełniać następujące wymogi:

- a) system jest wyposażony w mechanizmy logistyki zwrotnej usprawniające proces przekazywania opakowań od użytkowników końcowych ponownie do uczestników systemu;
- b) system zapewnia możliwość zbierania, odnawiania i redystrybucji opakowań;
- c) uczestnicy systemu są zobowiązani do odbierania opakowania z punktu zbiórki w przypadku, gdy opakowanie zostało wykorzystane i zebrane oraz gdy było przechowywane zgodnie z zasadami regulującymi funkcjonowanie systemu.

3. Wymogi dotyczące systemów o obiegu otwartym

Poza wymogami ogólnymi dotyczącymi systemów ponownego użycia wymienionymi w pkt 1, systemy o obiegu otwartym muszą spełniać następujące wymogi:

- a) po wykorzystaniu opakowania uczestnik systemu decyduje, czy chce ponownie użyć opakowania, czy też przekazać je innemu uczestnikowi systemu do ponownego użycia;
- b) system zapewnia możliwość zbierania, odnawiania i redystrybucji opakowań oraz powszechną dostępność rozwiązań w tym zakresie;
- c) elementem systemu jest mechanizm odnawiania spełniający wymogi przewidziane w części B.

Część B

Odnawianie

1. Proces odnawiania nie może zagrażać zdrowiu ani bezpieczeństwu osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie odnawiania opakowań i przy jego przeprowadzaniu minimalizuje się jego wpływ na środowisko. Proces ten przeprowadza się zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa dotyczącymi materiałów przeznaczonych do kontaktu z wrażliwą zawartością, odpadów i emisji przemysłowych.
2. Odnawianie obejmuje następujące działania dostosowane do formatu opakowania wielokrotnego użytku i jego zamierzonego wykorzystania:

- a) przeprowadzenie oceny stanu opakowania;
 - b) usunięcie uszkodzonych lub niezdatnych do ponownego użycia części składowych opakowania;
 - c) przekazanie usuniętych części składowych opakowania w celu ich poddania odpowiedniemu procesowi odzysku;
 - d) czyszczenie i mycie opakowania zgodnie z wymaganymi warunkami higienicznymi;
 - e) naprawa opakowania;
 - f) zbadanie i ocena funkcjonalności opakowania.
3. W stosownych przypadkach proces czyszczenia i mycia przeprowadza się na różnych etapach odnawiania i powtarza się go.
4. Odnowiony produkt musi spełniać wymogi w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, które mają do niego zastosowanie.

Część C

Wymogi dotyczące ponownego napełniania

Punkty ponownego napełniania muszą spełniać następujące wymogi:

- a) punkt ponownego napełniania przedstawia jasne i precyzyjne informacje na temat:
 - (i) norm higieny, jakie musi spełniać pojemnik użytkownika końcowego, aby można było użyć go do zakupu produktów w punkcie ponownego napełniania;
 - (ii) rodzajów i właściwości pojemników, z których można korzystać, aby nabywać produkty w drodze ponownego napełniania;
 - (iii) danych kontaktowych dystrybutora końcowego w celu zapewnienia zgodności z normami higieny na podstawie prawa mającego zastosowanie;
- b) punkt ponownego napełniania jest wyposażony w urządzenie do ważenia lub alternatywne środki zapewniające użytkownikowi końcowemu możliwość wyboru ilości zakupionego produktu;
- c) cena, jaką uiszczają użytkownicy końcowi, nie obejmuje masy pojemnika.

ZAŁĄCZNIK VII

Procedura oceny zgodności

Moduł A

Wewnętrzna kontrola produkcji

1. Wewnętrzna kontrola produkcji to procedura oceny zgodności, w której wytwórca wywiązuje się z zobowiązań określonych w pkt 2, 3 i 4 oraz na swoją wyłączną odpowiedzialność zapewnia i oświadcza, że dane opakowanie jest zgodne z wymogami przewidzianymi w art. 5–12 niniejszego rozporządzenia, które mają do niego zastosowanie.

2. Dokumentacja techniczna

Wytwórca sporządza dokumentację techniczną. Dokumentacja umożliwia ocenę opakowania pod względem jego zgodności z mającymi zastosowanie wymogami i obejmuje odpowiednią analizę i ocenę ryzyka niezgodności.

Dokumentacja techniczna określa mające zastosowanie wymogi ustanowione i obejmuje, w stopniu odpowiednim dla takiej oceny, projekt, wytwarzanie i działanie opakowania. W stosownych przypadkach dokumentacja techniczna zawiera co najmniej następujące elementy:

- a) ogólny opis opakowania oraz jego przeznaczenie;
- b) projekt koncepcyjny, rysunki techniczne oraz materiały, z jakich wykonane są części składowe;
- c) opisy i wyjaśnienia niezbędne do zrozumienia rysunków, o których mowa w lit. b), oraz schematów i działania opakowania;
- d) wykaz:
 - (i) norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 36, stosowanych w pełnym lub częściowym zakresie;
 - (ii) wspólnych specyfikacji, o których mowa w art. 37, stosowanych w pełnym lub częściowym zakresie;
 - (iii) innych specyfikacji technicznych wykorzystywanych do celów pomiarowych lub obliczeniowych;
 - (iv) w przypadku częściowego zastosowania norm zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacji – określenie, które ich części zastosowano;
 - (v) jeżeli nie zastosowano norm zharmonizowanych ani wspólnych specyfikacji – opis rozwiązań przyjętych w celu spełnienia wymogów, o których mowa w pkt 1;
- e) jakościowy opis sposobu, w jaki przeprowadzono oceny, o których mowa w art. 6, 10 i 11; oraz
- f) sprawozdania z badań.

3. Wytwarzanie

Wytwórca wprowadza wszelkie niezbędne środki, tak aby proces wytwarzania i jego monitorowanie zapewniały zgodność wytwarzanego opakowania z dokumentacją techniczną, o której mowa w pkt 2, oraz z wymogami, o których mowa w pkt 1.

4. Deklaracja zgodności

Wytwórca sporządza pisemną deklarację zgodności dla każdego rodzaju opakowania oraz przechowuje ją wraz z dokumentacją techniczną do dyspozycji organów krajowych przez okres pięciu lat po wprowadzeniu do obrotu opakowania jednorazowego użytku i dziesięciu lat po wprowadzeniu do obrotu opakowania wielokrotnego użytku. W deklaracji zgodności określa się opakowanie, w odniesieniu do którego ją sporządzono.

Kopię deklaracji zgodności udostępnia się na żądanie właściwych organów.

5. Upoważniony przedstawiciel

Obowiązki wytwórcy określone w pkt 4, w odniesieniu do prowadzenia dokumentacji technicznej, mogą być wypełniane w jego imieniu i na jego odpowiedzialność przez upoważnionego przedstawiciela, pod warunkiem że obowiązki te są wyszczególnione w upoważnieniu.

ZAŁĄCZNIK VIII

Deklaracja zgodności UE nr (*)...

1. Nr ... (jednoznaczna identyfikacja opakowania):
2. Nazwa i adres wytwórcy oraz, w stosownych przypadkach, jego upoważnionego przedstawiciela:
3. Niniejsza deklaracja zgodności wydana zostaje na wyłączną odpowiedzialność wytwórcy:
4. Przedmiot deklaracji (identyfikacja opakowania umożliwiająca jego identyfikowalność): opis opakowania:
5. Opisany w pkt 4 przedmiot deklaracji jest zgodny z odpowiednimi przepisami unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego: ... (odniesienie do innych zastosowanych aktów Unii):
6. Odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacji, które zastosowano, lub do innych specyfikacji technicznych, w oparciu o które deklarowana jest zgodność:
7. W stosownych przypadkach – jednostka notyfikowana ... (nazwa, adres, numer) przeprowadziła ... (opis interwencji) i wydała certyfikat/certyfikaty: ... (szczegółowe informacje, w tym data certyfikatu/certyfikatów oraz, w stosownych przypadkach, informacja o okresie i warunkach ważności):
8. Informacje dodatkowe:
Podpisano w imieniu:
(miejsce i data wydania):
(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

(*) (numer identyfikacyjny deklaracji)

ZAŁĄCZNIK IX

Informacje na potrzeby dokonania rejestracji w rejestrze, o którym mowa w art. 44, oraz do celów sprawozdawczości w związku z tym rejestrem

Część A

Informacje, które należy przedstawić przy dokonywaniu rejestracji

1. Informacje, które mają zostać przedstawione przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta, obejmują:
 - a) nazwę producenta i (w stosownych przypadkach) nazwy marek, pod którymi producent udostępnia swoje opakowania, w tym opakowania produktów w opakowaniu, na terytorium danego państwa członkowskiego, oraz adres producenta, w tym kod pocztowy i miejscowość, nazwę ulicy i numer budynku, kraj, numer telefonu, jeśli istnieje, adres strony internetowej i adres poczty elektronicznej wskazujący pojedynczy punkt kontaktowy;
 - b) w przypadku gdy producent upoważnił upoważnionego przedstawiciela do wykonywania w jego imieniu obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, oprócz informacji, o których mowa w lit. a): nazwę i adres tego przedstawiciela, w tym jego kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy i numer budynku, kraj, numer telefonu i adres poczty elektronicznej upoważnionego przedstawiciela;
 - c) krajowy numer identyfikacyjny producenta, w tym jego numer w rejestrze handlowym lub równoważny oficjalny numer rejestracyjny, w tym europejski numer identyfikacyjny podatnika lub krajowy numer identyfikacyjny podatnika;
 - d) oświadczenie wskazujące, w jaki sposób producent wypełnia swoje obowiązki na podstawie art. 45, w tym certyfikat wydany przez organizację odpowiedzialności producenta, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 46 ust. 1.
2. W przypadkach, w których wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta powierzono organizacji odpowiedzialności producenta, informacje, które ma przedstawić producent, obejmują nazwę i dane kontaktowe organizacji odpowiedzialności producenta, w tym kod pocztowy i miejscowość, nazwę ulicy i numer budynku, kraj, numer telefonu, adres strony internetowej i adres poczty elektronicznej oraz krajowy numer identyfikacyjny organizacji odpowiedzialności producenta, w tym numer w rejestrze handlowym lub równoważny oficjalny numer rejestracyjny oraz europejski lub krajowy numer identyfikacyjny podatnika tej organizacji, upoważnienie udzielone przez reprezentowanego producenta oraz oświadczenie złożone przez producenta lub, w stosownych przypadkach, przez jego upoważnionego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub przez organizację ds. odpowiedzialności producenta potwierdzające prawdziwość przekazanych informacji.
3. W przypadku gdy wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta powierzono organizacji odpowiedzialności producenta, o czym mowa w art. 46 ust. 1, która wykonuje określony w art. 44 obowiązek rejestracji, oprócz informacji wymaganych na podstawie pkt 1 niniejszej części, organizacja ta dostarcza:
 - a) nazwy i dane kontaktowe, w tym kody pocztowe i miejscowości, nazwy ulic i numery budynków, kraje, numery telefonu, adresy stron internetowych i adresy poczty elektronicznej reprezentowanych producentów;
 - b) w stosownych przypadkach upoważnienia udzielone przez poszczególnych reprezentowanych producentów;
 - c) w przypadku gdy organizacja odpowiedzialności producenta reprezentuje więcej niż jednego producenta, osobne wskazanie, w jaki sposób każdy z reprezentowanych producentów wypełnia obowiązki określone w art. 45.

Część B

Informacje, które należy przedstawiać do celów sprawozdawczości

1. Informacje, które należy przedłożyć do celów sprawozdawczości zgodnie z art. 44 ust. 7:
 - a) krajowy numer identyfikacyjny producenta;
 - b) informacje o długości okresu sprawozdawczego;
 - c) informacje o masie opakowań w poszczególnych kategoriach określonych w tabeli 1 w załączniku II, które producent udostępnia na terytorium danego państwa członkowskiego po raz pierwszy lub które producent rozpakuje nie będąc użytkownikiem końcowym;

- d) informacje o rozwiązaniach służących zapewnieniu odpowiedzialności producenta w odniesieniu do opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego lub z których producent rozpakowuje produkty w opakowaniu nie będąc użytkownikiem końcowym.
2. Informacje, które należy przedstawiać do celów sprawozdawczości zgodnie z art. 44 ust. 8:
- krajowy numer identyfikacyjny producenta;
 - informacje o długości okresu sprawozdawczego;
 - informacje dotyczące rodzajów opakowań określone w tabeli 1 niniejszego punktu;
 - informacje o rozwiązaniach służących zapewnieniu odpowiedzialności producenta w odniesieniu do wprowadzanych do obrotu opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego lub z których producent rozpakowuje produkty w opakowaniu nie będąc użytkownikiem końcowym.

Tabela 1

	Ilość (wg masy) opakowań udostępnionych na terytorium państwa członkowskiego lub rozpakowanych
Szkło	
Tworzywa sztuczne	
Papier/tektura	
Metal żelazny	
Aluminium	
Drewno	
Inne	
Ogółem	

3. Informacje, które należy przedstawiać do celów sprawozdawczości zgodnie z art. 44 ust. 10:
- ilość, wg masy, odpadów opakowaniowych, w podziale na kategorie określone w tabeli 2 w załączniku II, zebranych w danym państwie członkowskim i wysłanych do sortowania;
 - ilość, wg masy, odpadów opakowaniowych, w podziale na kategorie, poddanych recyklingowi, odzyskowi i unieszkodliwieniu w danym państwie członkowskim lub wywiezionych do innego państwa członkowskiego Unii lub do państwa trzeciego, zgodnie z tabelą 3 w załączniku XII;
 - ilość, wg masy, selektywnie zebranych butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów oraz metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje o pojemności do trzech litrów, zgodnie z tabelą 3 w załączniku XII.

ZAŁĄCZNIK X

Minimalne wymogi dotyczące systemów kaucyjnych

Na potrzeby niniejszego załącznika stosuje się następującą definicję:

„operator systemu” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, której powierzono odpowiedzialność za ustanowienie lub obsługiwanie systemu kaucyjnego w państwie członkowskim.

Minimalne wymogi ogólne dotyczące systemów kaucyjnych

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy kaucyjne ustanowione na ich terytorium spełniały następujące minimalne wymogi:

- a) ustanowiony zostaje jeden operator systemu lub udziela się zezwolenia jednemu operatorowi systemu, lub – w przypadku gdy istnieje więcej niż jeden operator systemu – państwa członkowskie przyjmują środki mające na celu zapewnienie koordynacji działań różnych operatorów systemów;
- b) zasady zarządzania systemem oraz powiązane zasady funkcjonowania systemu umożliwiają wszystkim podmiotom gospodarczym, które chcą stać się uczestnikami systemu równy dostęp do systemu oraz zapewniają ich sprawiedliwe traktowanie, o ile podmioty te udostępniają na rynku opakowania należące do rodzaju lub kategorii opakowań objętych systemem;
- c) ustanowione zostają procedury kontrolne i systemy sprawozdawczości umożliwiające operatorowi systemu zbieranie danych na temat procesu zbierania opakowań objętych systemem kaucyjnym;
- d) określony zostaje minimalny poziom kaucji wystarczający do osiągnięcia wymaganych poziomów zbierania;
- e) ustanowione zostają minimalne wymogi w zakresie zdolności finansowej operatora systemu, aby umożliwić mu należyte wykonywanie zadań;
- f) operator systemu jest niezależnym podmiotem prawnym nienastawionym na zysk;
- g) wyłącznie operator systemu wykonuje zadania wynikające z przepisów niniejszego rozporządzenia oraz wszelkie dodatkowe zadania związane z koordynowaniem systemu kaucyjnego i działaniem tego systemu ustanowione przez państwa członkowskie;
- h) operator systemu koordynuje funkcjonowanie systemu kaucyjnego;
- i) operator systemu przechowuje następujące dokumenty w formie pisemnej:
 - (i) statut ustanawiający organizację wewnętrzną danego systemu;
 - (ii) dowody dotyczące systemu finansowania danego systemu;
 - (iii) oświadczenie potwierdzające zgodność systemu z wymogami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, a także z wszelkimi innymi wymogami ustanowionymi przez państwo członkowskie, w którym działa system;
- j) wystarczająca część rocznego obrotu operatora systemu jest przeznaczana na kampanie służące podnoszeniu świadomości w kwestii gospodarowania odpadami opakowaniowymi;
- k) operatorzy systemu przekazują wszelkie informacje wymagane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym działa system, na potrzeby monitorowania zgodności z wymogami określonymi w niniejszym załączniku;
- l) państwa członkowskie zapewniają, aby dystrybutorzy końcowi byli zobowiązani do przyjmowania opakowań kaucjonowanych wykonanych z takiego materiału opakowaniowego i mających taki format, jak opakowania, których dystrybucję prowadzą, oraz do zwracania użytkownikom końcowym wpłaconych przez nich kaucji w momencie zwrotu opakowań kaucjonowanych, chyba że użytkownicy końcowi mają równie dostępne możliwości odzyskania kaucji po użyciu opakowania kaucjonowanego za pośrednictwem jednego z kanałów zbierania, które w odniesieniu do opakowań żywności zapewniają wykorzystywanie materiałów z recyklingu do wytwarzania opakowań na żywność i na korzystanie z których zezwoliły w tym celu organy krajowe.

Niniejszy obowiązek nie ma zastosowania w przypadkach, gdy powierzchnia sprzedaży uniemożliwia użytkownikom końcowym zwracanie opakowań kaucjonowanych. Dystrybutorzy końcowi zawsze będą musieli jednak akceptować zwrot pustych opakowań sprzedawanych przez nich produktów;

- m) użytkownik końcowy może zwrócić opakowanie kaucjonowane bez konieczności zakupu jakichkolwiek towarów; kaucję zwraca się użytkownikowi końcowemu;
- n) wszystkie opakowania kaucjonowane, które mają być zbierane w systemie kaucyjnym, muszą być wyraźnie oznakowane, aby użytkownicy końcowi mogli łatwo stwierdzić konieczność zwrotu takich opakowań;
- o) opłaty muszą być przejrzyste.

Poza wskazanymi powyżej minimalnymi wymogami państwa członkowskie mogą – w stosownych przypadkach – ustanowić dodatkowe wymogi, aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności aby zwiększyć czystość zbieranych odpadów opakowaniowych, ograniczyć zaśmiecenie lub wspierać realizację innych celów gospodarki o obiegu zamkniętym.

Państwa członkowskie, w których znajdują się regiony o wysokim natężeniu transgranicznej działalności gospodarczej, zapewniają, aby systemy kaucyjne umożliwiały zbieranie opakowań z systemów kaucyjnych innych państw członkowskich w wyznaczonych punktach zbiórki oraz dążą do umożliwienia zwrotu kaucji, którą użytkownik końcowy zapłacił, nabywając opakowanie.

ZAŁĄCZNIK XI

Plan wdrożenia, który należy przedłożyć zgodnie z art. 52 ust. 2 lit. d)

Plan wdrożenia, który należy przedłożyć zgodnie z art. 52 ust. 2 lit. d), musi zawierać następujące informacje:

- a) ocenę minionych, obecnych i przewidywanych poziomów recyklingu, składowania i innego przetwarzania odpadów opakowaniowych oraz strumieni, z których składają się te odpady;
- b) ocenę wdrożenia planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów realizowanych zgodnie z art. 28 i 29 dyrektywy 2008/98/WE;
- c) powody, dla których państwo członkowskie uważa, że może nie być w stanie osiągnąć odpowiedniego celu określonego w art. 52 ust. 1 lit. b) lub d) w terminie wyznaczonym w tych literach oraz szacowaną długość dodatkowego okresu niezbędnego do osiągnięcia tego celu;
- d) środki niezbędne do osiągnięcia celów określonych w art. 52 ust. 1 lit. b) lub d) niniejszego rozporządzenia mających zastosowanie do danego państwa członkowskiego przez ten dodatkowy okres, w tym odpowiednie instrumenty ekonomiczne i inne środki zachęcające do stosowania hierarchii postępowania z odpadami określonej w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE;
- e) harmonogram wdrożenia środków wskazanych w lit. d), określenie organu właściwego w sprawie ich wdrożenia oraz szacowany wkład poszczególnych środków w osiągnięcie celów, co ma zastosowanie w przypadku przyznania dodatkowego czasu;
- f) informacje dotyczące finansowania gospodarowania odpadami zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”;
- g) środki mające na celu odpowiednią poprawę jakości danych w celu lepszego planowania i monitorowania wyników w zakresie gospodarowania odpadami.

ZAŁĄCZNIK XII

Dane, jakie państwa członkowskie mają zawrzeć w swoich bazach danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych (zgodnie z tabelami 1–4)

1. W przypadku opakowań handlowych, zbiorczych i transportowych:
 - a) ilości dla każdej kategorii opakowań wytwarzanych w danym państwie członkowskim (wyrażona w tonach ilość wytworzona, przywieziona i składowana minus wyrażona w tonach ilość wywieziona) (tabela 1);
 - b) ilości opakowań wielokrotnego użytku (tabela 2).
2. W przypadku odpadów pochodzących z opakowań handlowych, opakowań zbiorczych i opakowań transportowych:
 - a) dla każdej kategorii opakowań (tabela 3):
 - (i) ilości opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego lub opakowań, z których producent niebędący użytkownikiem końcowym rozpakował produkty;
 - (ii) ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych;
 - (iii) ilości opakowań unieszkodliwionych, odzyskanych i poddanych recyklingowi;
 - b) roczne zużycie bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego i grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca, mierzone odrębnie dla każdej kategorii, zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b) (tabela 4);
 - c) poziom selektywnej zbiórki formatów opakowań objętych systemami kaucyjnymi, zgodnie z art. 50 ust. 1 (tabela 5).

Tabela 1

Ilość opakowań (handlowych, zbiorczych i transportowych) wytworzonych na terytorium danego państwa członkowskiego

	Wyrażona w tonach ilość wytworzona	– Wyrażona w tonach ilość wywieziona	+ Wyrażona w tonach ilość przywieziona	+ Wyrażona w tonach ilość składowana	= Ogółem
Szkło					
Tworzywa sztuczne					
Papier/tektura					
Metal żelazny					
Aluminium					
Drewno					
Inne					
Ogółem					

Tabela 2

Ilość wszystkich opakowań wielokrotnego użytku (handlowych, zbiorczych i transportowych) udostępnionych po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego

	Wyrażona w tonach ilość opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego	Opakowania wielokrotnego użytku		Opakowania handlowe wielokrotnego użytku	
		Ilość wyrażona w tonach	Udział wszystkich opakowań wielokrotnego użytku	Ilość wyrażona w tonach	Udział wszystkich opakowań handlowych wielokrotnego użytku
Szkło					

	Wyrażona w tonach ilość opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego	Opakowania wielokrotnego użytku		Opakowania handlowe wielokrotnego użytku	
		Ilość wyrażona w tonach	Udział wszystkich opakowań wielokrotnego użytku	Ilość wyrażona w tonach	Udział wszystkich opakowań handlowych wielokrotnego użytku
Tworzywa sztuczne					
Papier/tektura					
Metal żelazny (w tym blacha biała)					
Aluminium					
Drewno					
Inne					
Ogółem					

Tabela 3

Ilości, w podziale na kategorie opakowań określone w tabeli 2 w załączniku II: opakowań udostępnionych po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego; opakowań, z których producent niebędący użytkownikiem końcowym rozpakował produkty; wytworzonych odpadów opakowaniowych; oraz odpadów opakowaniowych, które zostały unieszkodliwione, odzyskane i poddane recyklingowi na terytorium danego państwa oraz wywiezione.

Materiał	Kategoria	Opakowania udostępnione po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego lub rozpakowane (t)	Wytworzone odpady opakowaniowe (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały unieszkodliwione (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały odzyskane (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały poddane recyklingowi (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały unieszkodliwione (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały odzyskane (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały poddane recyklingowi (t)
				Na terytorium danego państwa członkowskiego			Poza terytorium danego państwa członkowskiego		
Tworzywa sztuczne	Politereftalan etylenu – sztywne								
	PE – sztywne, PP – sztywne, HDPE i PP – sztywne								
	Folie/elastyczne								
	PS, XPS, EPS								
	Pozostałe sztywne tworzywa sztuczne								
	Biodegradowalne sztywne i elastyczne)								
Papier/ tektura	Papier/tektura (z wyjątkiem kartonu do pakowania płynów)								
	Karton do pakowania płynów								
Metal	Aluminium								
	Stal								
Szkło	Szkło								

Materiał	Kategoria	Opakowania udostępnione po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego lub rozpakowane (t)	Wytworzone odpady opakowaniowe (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały unieszkodliwione (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały odzyskane (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały poddane recyklingowi (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały unieszkodliwione (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały odzyskane (t)	Ogółem: odpady opakowaniowe, które zostały poddane recyklingowi (t)
				Na terytorium danego państwa członkowskiego			Poza terytorium danego państwa członkowskiego		
Drewno	Drewno, korek								
Inne	Tekstylna, ceramika/porcelana i inne								

Tabela 4

Ilość bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego i bardzo grubych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego na mieszkańca używana na terytorium danego państwa członkowskiego

	Torby na zakupy z tworzywa sztucznego używane na terytorium danego państwa członkowskiego	
	Liczba na mieszkańca	Tony na mieszkańca
Bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikronów		
Lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikronów		
Grube torby na zakupy z tworzywa sztucznego torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału od 50 do 99 mikronów		

Tabela 5

Poziom selektywnej zbiórki formatów opakowań objętych systemami kaucyjnymi, zgodnie z art. 50 ust. 1

	Opakowania udostępnione po raz pierwszy na terytorium danego państwa członkowskiego (t)	Odpady poddane selektywnej zbiórce na terytorium danego państwa członkowskiego w ramach systemu kaucyjnego (t)
Butelki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do 3 litrów		
Metalowe pojemniki jednorazowego użytku na napoje o pojemności do 3 litrów		

ZAŁĄCZNIK XIII

Tabela korelacji

Dyrektywa 94/62/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1 i 2
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 3 pkt 1 akapit pierwszy	art. 3 akapit pierwszy pkt 1
art. 3 pkt 1 akapit drugi lit. a)	art. 3 akapit pierwszy pkt 5
art. 3 pkt 1 akapit drugi lit. b)	art. 3 akapit pierwszy pkt 6
art. 3 pkt 1 akapit drugi lit. c)	art. 3 akapit pierwszy pkt 7
art. 3 pkt 1 akapit trzeci ppkt (i)	art. 3 akapit pierwszy pkt 1 lit. a)
art. 3 pkt 1 akapit trzeci ppkt (ii)	art. 3 akapit pierwszy pkt 1 lit. d) i e)
art. 3 pkt 1 akapit trzeci ppkt (iii)	art. 3 akapit pierwszy pkt 1 lit. b) i c)
art. 3 pkt 1a	art. 3 akapit pierwszy pkt 52
art. 3 pkt 1b	art. 3 akapit pierwszy pkt 55
art. 3 pkt 1c	art. 3 akapit pierwszy pkt 56
art. 3 pkt 1d	art. 3 akapit pierwszy pkt 57
art. 3 pkt 1e	—
art. 3 pkt 2	art. 3 akapit pierwszy pkt 25
art. 3 pkt 2a	art. 11 ust. 1
art. 3 pkt 2b	art. 3 akapit pierwszy pkt 24
art. 3 pkt 2c	art. 3 akapit pierwszy pkt 2 i art. 3 akapit drugi
art. 3 pkt 11	art. 3 akapit pierwszy pkt 12
art. 3 pkt 12	—
art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	art. 43 ust. 5
art. 4 ust. 1 akapit drugi	art. 43 ust. 5
art. 4 ust. 1 akapit trzeci	art. 43 ust. 5
art. 4 ust. 1a akapit pierwszy	art. 34 ust. 1 akapit pierwszy
art. 4 ust. 1a akapit drugi	art. 34 ust. 2 zdanie drugie
art. 4 ust. 1a akapit trzeci	art. 34 ust. 2 zdanie pierwsze
art. 4 ust. 1a akapit czwarty lit. a)	art. 34 ust. 1 akapit drugi

art. 4 ust. 1a akapit czwarty lit. b) zdanie pierwsze	—
art. 4 ust. 1a akapit czwarty lit. b) zdanie drugie	art. 34 ust. 4
art. 4 ust. 1a akapit piąty	art. 56 ust. 1 lit. b)
art. 4 ust. 1a akapit szósty	art. 56 ust. 7 lit. b)
art. 4 ust. 1b	art. 34 ust. 3
art. 4 ust. 1c	art. 55 ust. 1 lit. e)
art. 4 ust. 2	art. 10 ust. 3
art. 5 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 51 ust. 1
art. 5 ust. 1 lit. a)	art. 51 ust. 2 lit. a)
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 29 ust. 15 i 16
art. 5 ust. 1 lit. c)	art. 51 ust. 2 lit. b)
art. 5 ust. 1 lit. d)	art. 51 ust. 2 lit. c)
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy	art. 54 ust. 1 akapit pierwszy
art. 5 ust. 2 akapit drugi lit. a)	art. 54 ust. 1 akapit drugi lit. a)
art. 5 ust. 2 akapit drugi lit. b)	art. 54 ust. 1 akapit drugi lit. b)
art. 5 ust. 2 akapit trzeci	art. 54 ust. 1 akapit trzeci
art. 5 ust. 3	art. 54 ust. 2
art. 5 ust. 4	art. 56 ust. 7 lit. a)
art. 5 ust. 5	—
art. 6 ust. 1 część wprowadzająca	art. 52 ust. 1
art. 6 ust. 1 lit. a)	—
art. 6 ust. 1 lit. b)	—
art. 6 ust. 1 lit. c)	—
art. 6 ust. 1 lit. d)	—
art. 6 ust. 1 lit. e) ppkt (i)	—
art. 6 ust. 1 lit. e) ppkt (ii)	—
art. 6 ust. 1 lit. e) ppkt (iii)	—
art. 6 ust. 1 lit. e) ppkt (iv)	—
art. 6 ust. 1 lit. e) ppkt (v)	—
art. 6 ust. 1 lit. f)	art. 52 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (i)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i)

art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (ii)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (ii)
art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (iii)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (iii)
art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (iv)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (iv)
art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (v)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (v)
art. 6 ust. 1 lit. g) ppkt (vi)	art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (vi)
art. 6 ust. 1 lit. h)	art. 52 ust. 1 lit. c)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (i)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (i)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (ii)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (ii)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (iii)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (iii)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (iv)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (iv)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (v)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (v)
art. 6 ust. 1 lit. i) ppkt (vi)	art. 52 ust. 1 lit. d) ppkt (vi)
art. 6 ust. 1a część wprowadzająca	art. 52 ust. 2 część wprowadzająca
art. 6 ust. 1a lit. a)	art. 52 ust. 2 lit. a)
art. 6 ust. 1a lit. b)	art. 52 ust. 2 lit. b)
art. 6 ust. 1a lit. c)	art. 52 ust. 2 lit. c)
art. 6 ust. 1a lit. d)	art. 52 ust. 2 lit. d)
art. 6 ust. 1b	art. 52 ust. 3
art. 6 ust. 1c	art. 52 ust. 4
art. 6 ust. 4 część wprowadzająca	art. 52 ust. 5 część wprowadzająca
art. 6 ust. 4 lit. a)	art. 52 ust. 5 lit. a)
art. 6 ust. 4 lit. b)	art. 52 ust. 5 lit. b)
art. 6 ust. 6	art. 46 ust. 4
art. 6 ust. 7	—
art. 6 ust. 10	art. 52 ust. 6
art. 6 ust. 11	—
art. 6a ust. 1 część wprowadzająca	art. 53 ust. 1
art. 6a ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze	art. 53 ust. 2 część wprowadzająca
art. 6a ust. 1 lit. a) zdanie drugie	art. 53 ust. 2 akapit drugi lit. a) i b)
art. 6a ust. 1 lit. b)	art. 53 ust. 3
art. 6a ust. 2 akapit pierwszy	art. 53 ust. 5 akapit pierwszy
art. 6a ust. 2 akapit drugi	art. 53 ust. 5 akapit drugi
art. 6a ust. 2 akapit drugi lit. a)	art. 53 ust. 5 akapit drugi lit. a)
art. 6a ust. 2 lit. b)	art. 53 ust. 5 akapit drugi lit. b)
art. 6a ust. 3	art. 53 ust. 6
art. 6a ust. 4	art. 53 ust. 7

art. 6a ust. 5	art. 53 ust. 8
art. 6a ust. 6	art. 53 ust. 9
art. 6a ust. 7	art. 53 ust. 10
art. 6a ust. 8	art. 53 ust. 11
art. 6a ust. 9	art. 56 ust. 7 lit. a)
art. 6b	art. 41
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy	art. 48 ust. 1 i 4
art. 7 ust. 1 akapit drugi	art. 48 ust. 5 lit. a), b) i c), art. 48 ust. 6
art. 7 ust. 2	art. 44–47
art. 7 ust. 3	art. 48 ust. 5 lit. b) oraz art. 48 ust. 1
art. 7 ust. 4	art. 48 ust. 7
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	art. 12 ust. 1
art. 8 ust. 3	art. 12 ust. 5
art. 8a	art. 12 ust. 1 i 6 oraz art. 55 ust. 1 lit. f)
art. 9 ust. 1	art. 4 ust. 1 oraz art. 5, 6, 7, 9, 10 i 11
art. 9 ust. 2 lit. a)	art. 36 ust. 3
art. 9 ust. 2 lit. b)	—
art. 9 ust. 3	—
art. 9 ust. 4	art. 37 ust. 2
art. 9 ust. 5	—
art. 10	art. 6 ust. 4 akapit pierwszy, art. 9 ust. 6, art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 2
art. 11 ust. 1	art. 5 ust. 4
art. 11 ust. 2	—
art. 11 ust. 3	art. 5 ust. 7
art. 12 ust. 1	art. 57 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 51 ust. 2 lit. a) i b)
art. 12 ust. 3a akapit pierwszy	art. 56 ust. 1 lit. a) oraz art. 60 ust. 3 lit. a)
art. 12 ust. 3a akapit drugi	art. 56 ust. 4
art. 12 ust. 3a akapit trzeci	art. 56 ust. 3 lit. a)
art. 12 ust. 3c	—
art. 12 ust. 3d	art. 56 ust. 7
art. 12 ust. 4	art. 56 ust. 8
art. 12 ust. 6	art. 56 ust. 8

art. 13 akapit pierwszy	art. 55 ust. 1
art. 13 akapit drugi	—
art. 14	art. 42 ust. 1
art. 15	—
art. 16 ust. 1	—
art. 16 ust. 2	—
art. 18	art. 4 ust. 2, 3 i 4
art. 19 ust. 1	—
art. 19 ust. 2	—
art. 20	—
art. 20a ust. 1	—
art. 20a ust. 2	—
art. 20a ust. 3	—
art. 21 ust. 1	art. 65 ust. 1
art. 21 ust. 2 akapit pierwszy	art. 65 ust. 2
art. 21 ust. 2 akapit drugi	—
art. 21a ust. 1	art. 64 ust. 1
art. 21a ust. 2	art. 64 ust. 2
art. 21a ust. 3	art. 64 ust. 3
art. 21a ust. 4	art. 64 ust. 4
art. 21a ust. 5	art. 64 ust. 5
art. 21a ust. 6	art. 64 ust. 6
art. 22 ust. 1	—
art. 22 ust. 2	—
art. 22 ust. 3	—
art. 22 ust. 3a akapit pierwszy	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. a)	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. b)	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. c)	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. d)	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. e)	—
art. 22 ust. 3a akapit drugi lit. f)	—
art. 22 ust. 4	—
art. 22 ust. 5	—
art. 23	—
art. 24	art. 71 akapit pierwszy
art. 25	art. 71 akapit czwarty

załącznik I	załącznik I
załącznik II pkt 1 tiret pierwsze	art. 10 i załącznik IV
załącznik II pkt 1 tiret drugie	art. 5 i 6, art. 11 ust. 1 lit. h) i art. 48 ust. 1
załącznik II pkt 1 tiret trzecie	art. 5 ust. 1
załącznik II pkt 2	art. 11 i załącznik IV
załącznik II pkt 3 lit. a)	art. 6 i załącznik II
załącznik II pkt 3 lit. b)	—
załącznik II pkt 3 lit. c)	art. 3 pkt 47, art. 9 i załącznik III
załącznik II pkt 3 lit. d)	art. 3 pkt 41, art. 9 i załącznik II
załącznik III	załącznik XII
załącznik IV	załącznik XI
